JUDITH McNAUGHT

Numărul 1 în New York Times
cu AMNEZIE, APROAPE DE CER,
ATRACȚIE PERICULOASĂ
și AMINTEȘTE-ȚI CÎND

TRIUMF FRAGIL

Exuberant, plin de pasiuni și orgolii rănite..

BESTSELLER

Double Standards

by Judith McNaught

© copyright for romanian language by MIRON

Judith McNaught

Triumf fragil

Traducere de Cornelia Cernețchi Pascu

Capitolul 1

Cufundat într-o tăcere meditativă în faţa ferestrei elegantului apartament, bărbatul înalt şi brunet privea fix panorama oferită de evantaiul de lumini din St. Louis, clipind în amurgul ce învăluia orizontul.

În mişcările bruşte cu care şi-a desfăcut nodul cravatei erau evidente amărăciunea şi resemnarea. A dus apoi paharul de whisky la gură şi a băut îndelung.

În spatele lui, în camera de zi slab luminată a intrat cu paşi mari un bărbat blond.

– Ei bine, Ramon? a întrebat acesta nerăbdător. Ce au decis?

– Au decis ceea ce decid întotdeauna bancherii, a răspuns aspru Ramon, fără ca măcar să se întoarcă. Au decis să aibă grijă de ei.

– Ticăloşii! explodă Roger. Într-un gest de frustrare plină de furie şi-a strecurat mîinile prin părul blond, apoi s-a întors şi s-a îndreptat cu hotărîre spre carafele de cristal din bar. Cînd banii au curs gîrlă au fost al dracului de ferm alături de tine, a şuierat el printre dinţi în timp ce-şi turna de băut.

– Nu s-au schimbat, a replicat sumbru Ramon. Dacă banii ar fi continuat să curgă, ar fi încă alături de mine.

Roger a aprins o lampă, apoi a privit încruntat spre magnifica mobilă Louis al XIV-lea, ca şi cum l-ar fi ofensat prezenţa ei în acest living spaţios.

– Am fost atît de sigur, am fost absolut sigur că, dacă le vei explica starea sănătăţii mentale a tatălui tău înainte de a muri, bancherii vor rămîne alături de tine! Cum pot să te învinuiască pe tine pentru greşelile şi incompetenţa lui?

Întorcîndu-se cu faţa spre cameră, Ramon s-a sprijinit cu un umăr de pervazul ferestrei.

A privit o clipă băutura din pahar, după care a dat-o peste cap.

– Mă consideră vinovat pentru că nu l-am împiedicat să facă greşeli fatale şi pentru că nu mi-am dat seama la timp de incompetenţa lui.

– Să-ţi dai seama de... a repetat furios Roger. Cum ai fi putut să-ţi dai seama că un om care a acţionat întotdeauna ca şi cum ar fi fost însuşi Dumnezeu Atotputernicul o să înceapă într-o zi chiar să creadă lucrul ăsta? Şi ce ai fi putut să faci dacă ai fi ştiut? Capitalul era pe numele lui, nu al tău. A deţinut controlul în corporaţie pînă în ziua în care a murit. Aveai mîinile legate.

– Acum le am goale, replică Ramon, ridicînd a neputinţă din umerii săi largi şi musculoşi. Măsura cu totul peste 1,90 m!

– Ascultă, a spus Roger cu disperare. N-am vorbit de lucrul ăsta pînă acum pentru că ştiam că mîndria ta se va simţi ofensată, dar sînt departe de a fi sărac, iar tu ştii asta. Cît îţi trebuie? Dacă nu am toţi banii, pot să adun restul.

O uşoară umbră de umor atinse pentru

prima dată gura fin sculptată şi ochii negri aroganți ai lui Ramon.

Transformarea era uluitoare, îndulcind trăsăturile unei fețe care arăta în ultima vreme de parcă ar fi fost turnată în bronz de un artist decis să imortalizeze hotărîrea rece şi nemiloasă, şi străvechea noblețe spaniolă.

– Ar fi de ajutor 50 de milioane. Dar ar fi mai bine 75.

– 50 de milioane? a exclamat Roger uluit, holbîndu-se la bărbatul pe care îl cunoştea de cînd erau studenți la Harvard. 50 de milioane n-ar fi decît de ajutor?

– Exact. Ar fi *numai* de ajutor.

Trîntind paharul pe masa de marmură de lîngă el, s-a întors şi a pornit spre camera de oaspeți pe care o ocupa de cînd sosise în St. Louis, cu o săptămînă în urmă.

– Ramon, insistă Roger, trebuie să-l vezi pe Sid Green cît eşti aici. El ar putea să strîngă o asemenea sumă de bani dacă ar vrea, şi-ți este dator.

Ramon a întors capul cu o zvîcnire. Fața lui de aristocrat spaniol s-a înăsprit degajînd dispreț.

– Dacă Sid ar fi vrut să mă ajute, m-ar fi contactat. Ştie că sînt aici şi ştie că am probleme.

– Poate că nu ştie. Pînă acum ai reuşit să păstrezi secret faptul că această corporația se prăbuşeşte. Poate că nu ştie.

– Ştie. Este membru al Comitetului directorial al băncii care a refuzat să ne prelungească

– Dar...

– Nu! Dacă Sid ar fi vrut să mă ajute, m-ar fi contactat. Tăcerea lui este grăitoare, iar eu n-am să-l rog. Am convocat, de acum în zece zile, o întrunire a cenzorilor şi avocaţilor corporaţiei mele, la Porto Rico. La această întrunire am să le dau instrucţiuni să înceapă procedura pentru declararea falimentului.

Răsucindu-se pe călcîie, Ramon a ieşit din cameră cu paşi lungi şi hotărîţi, dovadă a furiei sale violente.

Cînd s-a întors, părul negru şi bogat era uşor ud, de la duş. Acum era îmbrăcat în blugi *Levi's*. Roger îl urmări în tăcere cum îşi sufleca mînecile cămăşii albe.

– Ramon, te rog, mai rămîi încă o săptămînă în St. Louis, i-a cerut aproape implorîndu-l. Poate că Sid te va contacta dacă-i dai mai mult răgaz. Îţi spun, eu nu cred că ştie că eşti aici. Nici măcar nu ştiu dacă este în oraş.

– Este în oraş, iar eu plec la Porto Rico în două zile, aşa cum am stabilit.

Roger a suspinat îndelung, înfrînt.

– Ce dracu' ai de gînd să faci în Porto Rico?

– În primul rînd, am de gînd să iau parte la declararea falimentului corporaţiei, apoi intenţionez să fac ceea ce a făcut bunicul meu şi tatăl lui înaintea sa, a replicat îndărătnic Ramon. Am de gînd să mă ocup de agricultură.

– Ţi-ai pierdut minţile! a izbucnit Roger. Să cultivi bucăţica aia de pămînt, cu coliba de pe ea, unde noi, tu şi eu, am dus fetele alea două din... ?

– Bucăţica aia de pămînt, l-a întrerupt cu

demnitate Ramon, este tot ce mi-a mai rămas. Împreună cu căsuța de pe ea, în care m-am născut.

– Dar casa de lîngă San Juan sau vila din Spania, sau insula din Mediterana? Vinde una dintre case sau insula. Lucrul ăsta ți-ar da posibilitatea să te lăfăi pînă la moarte.

– S-au dus. Le-am oferit drept garanție pentru a strînge pentru corporație banii pe care nu mi-i mai poate rambursa. Băncile care au acordat împrumuturile or să se repeadă precum vulturii, devorînd totul încă înainte de sfîrşitul anului.

– La dracu'! exclamă neajutorat Roger. Dacă tatăl tău n-ar fi deja mort, l-aş ucide cu propriile mele mîini.

– Ți-ar fi luat-o înainte acționarii.

Ramon a zîmbit fără veselie.

– Cum poți să stai aşa şi să vorbeşti de parcă nici măcar nu ți-ar păsa?

– Am acceptat înfrîngerea, i-a răspuns calm Ramon. Am făcut tot ce se putea face. Nu mă deranjează să-mi lucrez pămîntul alături de oamenii care îl muncesc pentru familia mea.

Întorcîndu-se pentru a-şi ascunde compasiunea, ştiind că Ramon o va respinge şi că îl va dispreţui şi pe el pentru asta, Roger l-a întrebat:

– Ramon, eu pot să fac ceva?

– Da.

– Spune ce, a zis Roger uitîndu-se plin de speranță peste umăr. Spune-mi şi am să fac.

– Îmi împrumuți maşina ta? Aş vrea să ies puțin singur.

Strîmbîndu-se cînd auzi o asemenea cerere jalnică, Roger s-a căutat în buzunar, de unde a scos cheile pe care i le-a aruncat prietenului său.

– Are o problemă la alimentarea cu combustibil şi filtrul se tot înfundă, dar reprezentantul Mercedes-ului nu-l poate lua decît peste o săptămînă. Cu norocul tău, maşina te poate lăsa în mijlocul drumului în plină noapte!

Ramon a ridicat din umeri. Pe faţă nu i se citea nici un fel de emoţie.

– Dacă se opreşte maşina, am să merg pe jos. Ceea ce mă va ajuta să capăt condiţie fizică pentru a-mi munci pămîntul.

– Nu trebuie să munceşti pămîntul ăla, iar tu ştii foarte bine asta! Doar eşti renumit în comunitatea internaţională a oamenilor de afaceri.

Pe faţa lui Ramon tresări un muşchi.

Făcea un efort evident să-şi controleze furia înverşunată.

– În comunitatea internaţională a oamenilor de afaceri sînt asociat cu un păcat pe care nimeni nu-l va uita sau ierta – eşecul. Sînt pe cale să devin cel mai renumit falit al ei. Cu această recomandare vrei să cer prietenilor mei să-mi dea o funcţie? Să mă duc mîine la fabrica ta şi să cer o slujbă la linia de asamblare?

– Nu, fireşte că nu! Dar ai putea să te gîndeşti la ceva. Te-am văzut făurind un imperiu financiar în numai cîţiva ani. Dacă l-ai putut construi, ai putea găsi o modalitate şi de a salva ceva din el pentru tine. Eu...

– Nu pot să fac miracole, i-o tăie scurt Ra-

mon. Şi de asta ar fi nevoie. *Lear* este în hangar, la aeroport, în aşteptarea unei piese minore pentru unul din motoare. Cînd mecanicii termină cu reparaţia şi pilotul meu se întoarce duminică seara din weekend, plec la Porto Rico. Roger a deschis gura să protesteze, dar Ramon l-a redus la tăcere cu o privire iritată. Să ştii că în a cultiva pămîntul există demnitate. Mai multă demnitate, după părerea mea, decît în a-i cultiva pe bancheri. Cît a trăit tata, n-am avut linişte. De cînd a murit, tot n-am linişte. Lasă-mă să o găsesc în felul meu.

Capitolul 2

Imensul bar de la *Canyon Inn,* lîngă Westport, era plin de mulţimea obişnuită de vinerea seara. Katie Connelly s-a uitat pe furiş la ceasul de la mînă, apoi şi-a lăsat privirea să alunece peste grupurile de oameni care rîdeau, beau şi vorbeau, căutînd printre ei o faţă anume.

Nu putea vedea prea bine intrarea principală din cauza plantelor luxuriante suspendate şi a lămpilor de mătase care atîrnau din plafonul de sticlă colorată.

Păstrîndu-şi zîmbetul strălucitor, îşi întoarse atenţia spre grupul de bărbaţi şi femei din jurul ei.

– Aşa că i-am spus să nu mă mai sune vreodată, povestea Karen Wilson.

Un bărbat a călcat-o pe picior, întinzîndu-se pe lîngă ea să-şi ia paharul de pe bar.

Cînd a băgat mîna în buzunar să scoată nişte bani, a lovit-o în coaste cu cotul. Nu şi-a cerut nici un fel de scuze, şi nici Katie nu se aştepta la aşa ceva.

Aici, fiecare – bărbat sau femeie – făcea ce voia. Aici toţi aveau drepturi egale.

Întorcîndu-se dinspre bar cu paharul în mînă, tipul o remarcă pe Katie.

– Bună, i-a spus, oprindu-se să arunce o privire plină de interes peste silueta ei zveltă, cu rotunjimi delicate, drapată într-o rochie albastră, care i se mula pe corp. Drăguţ, a conchis cu voce tare, după ce a examinat totul – de la părul de un blond-roşcat strălucitor, la ochii de un albastru de safir, care-l priveau pe sub gene lungi, întoarse, şi sprîncene delicat arcuite. Obrajii ei aveau o linie elegantă, nasul era mic şi, sub privirea lui insistentă, tenul i-a căpătat o nuanţă de roz-pal. Foarte drăguţ, a amendat el prima impresie, neştiind că motivul uşoarei îmbujorări era iritarea, şi nu plăcerea.

Deşi o enerva felul în care o privea – de parcă ar fi plătit pentru acest privilegiu, nu putea de fapt să-l condamne.

În definitiv, ea era aici, nu?

În pofida a ceea ce preferau să creadă proprietarii şi patronii, localul nu era altceva decît un bar imens pentru celibatari, ataşat, pentru a-i conferi o mai mare demnitate, la o mică încăpere în care se putea servi masa.

– Unde-ţi este paharul? o întrebă el, examinîndu-i pe îndelete faţa frumoasă.

– Nu am, a răspuns Katie.

– De ce nu?

– Pentru că am băut deja două.

– Ei bine, de ce n-ai lua încă unul şi să vii cu mine în colţul de colo? Am putea să ne cunoaştem. Sînt avocat, a adăugat el, ca şi cum această informaţie ar fi trebuit să o facă să ardă de nerăbdare să înşface un pahar şi să alerge după el.

Katie şi-a muşcat buza şi a arborat în mod deliberat o expresie de dezamăgire.

– Oh! exclamă ea.

– Oh, ce?

– Nu-mi plac avocaţii, a spus foarte serioasă.

Tipul a fost mai mult uluit decît supărat.

– Păcat!

Ridicînd din umeri, s-a întors şi s-a amestecat în mulţime.

Katie l-a urmărit oprindu-se lîngă două tinere foarte atrăgătoare, care i-au întors privirea cercetătoare, examinîndu-l la rîndul lor cu interes.

A simţit un val de dezgust şi ruşine pentru el, pentru toţi cei aflaţi în acest loc aglomerat, dar mai ales pentru ea!

În sinea ei o deranja propria-i asprime, dar locuri precum cel de faţă o făceau în mod automat să se simtă în defensivă, iar căldura şi spontaneitatea ei firească se atrofiau în momentul în care le trecea pragul.

Avocatul a uitat-o, fireşte, pe Katie într-o clipită. De ce s-ar obosi să cheltuiască doi dolari pentru a-i cumpăra ceva de băut, apoi să

mai facă şi efortul de a se purta prietenos şi de a o curta?

De ce să-şi dea silința cînd nu era necesar?

În cazul în care Katie sau oricare altă femeie din această încăpere vrea să-l cunoască, era absolut dispus să o lase să încerce să-i trezească interesul.

Iar dacă ea ar reuşi într-un mod acceptabil, atunci ar invita-o să vină la el acasă – în maşina ei, fireşte –, astfel încît fata să-şi poată satisface nevoia egală de împlinire sexuală, căreia i se făcea atîta publicitate.

După care va sta prietenos de vorbă cu ea la un pahar – asta dacă nu va fi prea obosit –, o va conduce pînă la uşa lui şi îi va permite să se întoarcă singură cu maşina ei naiba ştie unde o locui.

Foarte eficient, foarte cinstit. Nici un fel de condiții. Nu se fac şi nici nu se aşteaptă nici un fel de angajamente.

Femeia de astăzi se bucură, fireşte, şi de dreptul egal de a refuza. Nu este obligată să se culce cu el.

Nu trebuie nici măcar să-şi facă probleme că refuzul ei i-ar putea răni sentimentele. Pentru că el nu are nici un fel de sentimente față de ea.

S-ar putea ca tipul să fie uşor iritat că şi-a irosit o oră sau două din timpul său, dar pur şi simplu poate să aleagă pe oricare alta dintre femeile doritoare, disponibile acolo pentru el.

Katie şi-a ridicat ochii albaştri căutîndu-l din nou în mulțime pe Rob şi dorindu-şi să fi aranjat să se întîlnească în altă parte.

Muzica era prea tare, adăugîndu-se corului de voci stridente şi rîsete forțate.

Se uită la fețele din jurul ei, toate diferite şi totuşi atît de asemănătoare în expresiile lor de nelinişte, nerăbdare, plictiseală. Toți căutau ceva. Ceva ce nu găsiseră încă.

– Eşti Katie, nu? auzi în spate o voce bărbătească nefamiliară. Uimită, s-a răsucit şi s-a trezit privind o față bărbătească cu un zîmbet plin de încredere deasupra unei cămăşi *Ivy League,* a unui blazer impecabil croit şi a unei cravate asortate. Te-am întîlnit cu Karen, la supermarket, acum două săptămîni.

Zîmbetul era copilăros, iar ochii – duri.

Katie era preocupată, zîmbetul ei fiind lipsit de strălucirea obişnuită.

– Bună, Ken. Mă bucur să te văd.

– Ascultă, Katie, a zis el, ca şi cum chiar atunci i-ar fi venit în minte o idee originală şi grozavă. Ce-ar fi să plecăm de aici şi să mergem undeva unde este mai multă linişte?

La el sau la ea.

Unde este cel mai aproape. Katie cunoştea rutina şi i se făcu scîrbă.

– La ce te-ai gîndit?

Nu i-a răspuns la întrebare, nici nu era nevoie. I-a pus în schimb alta:

– Unde locuieşti?

– Cîteva străzi mai încolo – apartamentele Village Green.

– Ai vreo colegă de apartament?

– Două lesbiene, minți ea cu seriozitate.

Tipul a crezut-o şi nu a fost deloc şocat.

– Vorbeşti serios? Nu te deranjează?

Katie se uită la el cu ochi mari, plini de inocență.

– *Le ador*. Doar o fracțiune de secundă a părut revoltat, iar zîmbetul lui Katie s-a transformat de-a binelea în rîs.

Revenindu-şi aproape imediat, a ridicat nepăsător din umeri.

– Păcat. Ne mai vedem.

Katie l-a urmărit cum atenția lui s-a îndreptat spre mulțime pînă cînd a zărit pe cineva care prezenta interes şi a părăsit-o, croindu-şi încet drum prin înghesuiala de trupuri.

Se săturase. Era prea mult. A prins-o pe Karen de braț, distrăgînd-o din conversația animată, cu doi bărbați atrăgători, despre schiatul în Colorado:

– Karen, mă opresc la toaletă, după care plec.

– Rob n-a apărut? Karen era absentă. Păi atunci uită-te în jur – oferta este mai mult decît bogată. Alege şi tu pe altcineva.

– Plec, i-a spus ferm Katie.

Karen a ridicat nepăsătoare din umeri şi s-a întors la conversația ei.

Toaleta era pe un coridor scurt, în spatele barului, iar Katie îşi croi cu greu drumul printre trupurile în permanentă mişcare; a suspinat uşurată cînd a reuşit să se strecoare pe lîngă ultimul obstacol din cale şi a intrat în coridorul relativ liniştit.

Nu era sigură dacă ceea ce simțea din cauză că Rob nu apăruse era uşurare sau dezamăgire.

Cu opt luni în urmă s-a îndrăgostit cu pasi-

une de el, de mintea lui deşteaptă şi de tandreţea lui maliţioasă.

Avea totul – era blond şi arăta bine, degaja încredere, farmec şi avea un viitor sigur ca moştenitor al uneia dintre cele mai mari firme de brokeraj din St. Louis. Era frumos, şi deştept, şi minunat. Şi căsătorit!

Faţa i se întristă cînd îşi aminti de ultima întîlnire cu Rob... După o cină minunată şi după ce au dansat divin, au mers la ea şi stăteau la un ultim păhărel. Timp de patru ore nu s-a gîndit decît la ce se va întîmpla cînd Rob o va cuprinde în braţe.

În noaptea aceea, pentru prima dată, avea de gînd să nu-l mai oprească atunci cînd va încerca să facă dragoste cu ea.

În lunile care au trecut, i-a spus de o sută de ori şi i-a demonstrat în o sută de feluri că o iubeşte.

Nu avea de ce să mai ezite. De fapt, tocmai era pe punctul de a lua iniţiativa, cînd Rob a lăsat capul pe spate, spijinindu-se de canapea, şi a oftat.

– Katie, în ziarul de mîine, la rubrica mondenă, o să apară un material despre mine. De fapt nu numai despre mine – ci şi despre soţia şi fiul meu. Sînt căsătorit.

Palidă şi cu inima frîntă, Katie i-a spus să nu o mai sune niciodată şi nici să nu mai încerce vreodată să o vadă. Ceea ce el a făcut – şi încă de nenumărate ori.

Şi, la fel de tenace, Katie a refuzat apelurile lui telefonice la birou, iar acasă i-a închis telefonul în nas ori de cîte ori îi auzea vocea.

Asta s-a întîmplat cu cinci luni în urmă şi numai rareori de atunci şi-a permis luxul dulce-amar de a se gîndi la el, fie şi numai o clipă.

Pînă acum trei zile a crezut că a depăşit complet situaţia, dar miercuri, cînd a răspuns la telefon, acasă, vocea profundă a lui Rob i-a înfiorat trupul.

– Katie, nu închide. O să se schimbe totul. Trebuie să te văd, să stau de vorbă cu tine.

A protestat vehement împotriva acestui loc ales de ea pentru întîlnire, dar Katie a rămas fermă.

Canyon Inn era un loc suficient de zgomotos şi de public, încît să-l descurajeze să încerce să recurgă la persuasiunea plină de tandreţe, dacă asta i-ar fi fost intenţia, iar Karen venea aici în fiecare vineri, ceea ce însemna că, dacă va fi nevoie, va avea un sprijin moral feminin.

La toaletă era plin, fiind nevoită să stea la coadă.

A ieşit cîteva minute mai tîrziu, căutînd absentă în poşeta de umăr cheile maşinii în timp ce străbătea coridorul.

Apoi s-a oprit, cînd a văzut mulţimea care-i bloca intrarea în bar. Lîngă ea, la unul din telefoanele publice de pe perete, vorbea un bărbat cu un uşor accent spaniol:

– Scuză-mă, mi-ai putea spune adresa acestui loc?

Pe punctul de a-şi forţa drumul prin masa strîns unită de trupuri umane, Katie s-a întors spre bărbatul înalt, zvelt, care o privea cu o uşoară nerăbdare, cu telefonul la ureche.

– Cu mine vorbeşti? întrebă ea. Faţa iui era bronzată, părul deosebit de bogat şi la fel de negru ca ochii de onix.

Într-un local plin de bărbaţi care întotdeauna îi aminteau de agenţii de vînzări de la *IBM,* bărbatul acesta, îmbrăcat în blugi *Levi's* uzaţi şi în cămaşă albă, cu mînecile suflecate pînă la coate, nu se potrivea nicidecum.

Era prea... pămîntean.

– Am întrebat, repetă vocea lui cu accent spaniol, dacă poţi să-mi spui adresa localului ăsta. Am probleme cu maşina şi încerc să comand un vehicul care să mă tracteze.

Katie i-a spus automat numele celor două străzi care formau intersecţia în colţul căreia se afla *Canyon Inn,* în timp ce mental s-a retras în faţa ochilor negri şi a nasului patrician de pe faţa asta străină şi arogantă.

S-ar putea ca unele femei să fie atrase de efluviile de masculinitate brută pe care le emana bărbatul brunet şi înalt, cu aspect de străin, dar nu şi Katherine Connelly.

– Mulţumesc, i-a răspuns, ridicînd apoi mîna de pe microfonul telefonului şi repetînd numele străzilor pe care i le dăduse.

Întorcîndu-se să-şi croiască drum spre ieşire, Katie se confruntă cu un pulover verde-închis marca *Izod,* bine întins peste un piept bărbătesc ce-i bloca uşa.

Făcînd ochii mari către aligator, l-a întrebat:

– Scuză-mă, pot să trec?

Puloverul s-a mişcat îndatoritor din drum.

– Unde te duci? a întrebat-o cu o voce prietenoasă. Este încă devreme.

Katie a ridicat ochii ei albaştri către faţa tipului şi a văzut cum zîmbetul i se lărgeşte într-o sinceră admiraţie.

– Ştiu, dar trebuie să plec. Mă transform într-un bostan la miezul nopţii.

– Trăsura ţi se transformă în bostan, a corectat-o zîmbind. Iar rochia în zdrenţe.

– Desuet şi prost executat chiar şi pentru vremurile Cenuşăresei, a suspinat Katie simulînd dezgustul.

– Deşteaptă fată! o lăudă el. Săgetător, nu?

– Nu, a replicat extrăgîndu-şi cheile din interiorul poşetei.

– Atunci care este semnul tău zodiacal?

– Ia-o Încet şi Procedează cu Prudenţă. Al tău?

– Contopire, a replicat după un moment de gîndire, plimbîndu-şi semnificativ privirea peste fiecare curbă a siluetei ei. Întinzînd mîna, şi-a trecut degetele peste mîneca mătăsoasă a rochiei ei.

– Întîmplător îmi plac femeile inteligente. Nu mă simt ameninţat de ele.

Reprimîndu-şi cu greu impulsul de a-l trimite la un psihiatru, Katie i-a spus politicoasă:

– Chiar trebuie să plec. Mă întîlnesc cu cineva.

– Norocos tip!

A ieşit în noaptea sufocantă de vară, simţindu-se pierdută şi deprimată.

A rămas sub copertina de la intrare şi inima a început să i-o ia dintr-o dată razna cînd a văzut intrînd pe alee o Corvette albă, familiară, care, în scrîşnet de frîne, a oprit lîngă ea.

– Îmi pare rău că am întîrziat. Urcă, Katie. Mergem undeva să stăm de vorbă.

Katie s-a uitat la Rob prin geamul coborît al maşinii şi o năpădi un val de dorință atît de intensă, încît aproape că o durea.

Era încă insuportabil de chipeş, dar zîmbetul lui, atît de sigur şi de plin de încredere în mod normal, vădea acum o incertitudine plină de iubire, care-i răni inima şi-i slăbi hotărîrea.

– Este tîrziu. Iar eu n-am ce să-ți spun dacă încă eşti însurat.

– Katie, nu putem vorbi aici, aşa. Nu-mi fă viața amară pentru că am întîrziat. Am avut un zbor îngrozitor şi avionul a întîrziat. Acum fii fată bună şi urcă-te în maşină. Nu am timp de irosit certîndu-mă cu tine.

– De ce nu ai timp? insistă Katie. Te aşteaptă soția?

Rob a tras o înjurătură în barbă, apoi a accelerat brusc şi a dus maşina într-un spațiu mai întunecat al parcării, în spatele clădirii.

Coborî şi se sprijini de portieră, aşteptînd-o pe Katie să vină la el. Cu părul uşor răvăşit de briza care se juca în faldurile rochiei ei albastre, Katie s-a apropiat cu reținere de el, în parcarea întunecată.

– A trecut multă vreme, Katie, a spus cînd s-a oprit în fața lui. N-ai de gînd să mă săruți de bun- venit?

– Tot căsătorit eşti?

Răspunsul a fost că a înşfăcat-o în brațe şi a sărutat-o cu o dorință aprigă, şi cu o urgență care implora.

O cunoştea totuşi destul de bine ca să-şi

dea seama că nu-i accepta decît cu pasivitate sărutul şi i-a spus că încă este căsătorit.

– Nu te purta aşa, i-a şoptit răguşit, răsuflarea lui caldă învăluindu-i urechea. De luni de zile nu mă gîndesc la nimic altceva decît la tine. Hai să plecăm de aici şi să mergem la tine.

– Nu!

– Katie, te iubesc, sînt nebun după tine. Nu mă respinge mereu.

Katie a remarcat pentru prima dată mirosul de alcool al răsuflării lui şi, fără să vrea, a fost mişcată de faptul că, după cît se părea, Rob a simţit nevoia să prindă curaj înainte de a o vedea. Dar a reuşit să-şi păstreze fermitatea vocii.

– N-am de gînd să am o relaţie frivolă cu un bărbat căsătorit.

– Înainte de a afla că sînt căsătorit nu vedeai nimic „frivol" în a fi cu mine.

Acum va încerca să o ademenească cu vorbe dulci, iar Katie n-ar fi putut rezista.

– Te rog, te rog nu-mi face asta Rob. N-aş putea să mă mai împac cu mine însămi dacă aş distruge căsnicia altei femei.

– Căsnicia era „distrusă" cu mult înainte să te întîlnesc pe tine, iubito. Am încercat să-ţi spun asta.

– Atunci divorţează, a zis ea cu disperare.

Chiar şi în întuneric i-a văzut ironia amară care-i distorsiona zîmbetul.

– Cei din familia Southfield nu divorţează. Ei învaţă să-şi trăiască separat vieţile. Întreabă-i pe bunicul şi pe tatăl meu, a spus cu durere

încărcată de furie. În pofida faptului că uşile se tot închideau şi se deschideau, lumea intrînd şi ieşind din restaurant, vocea lui Rob s-a menţinut la cote normale, iar mîinile au început să-i alunece de-a lungul spatelui, mîngîind-o, cuprinzîndu-i apoi fesele şi trăgînd-o spre coapsele lui tari.

– Asta-i pentru tine, Katie. Numai pentru tine. Nu tu îmi distrugi mariajul. Lucrul ăsta s-a întîmplat cu mult timp în urmă.

Katie nu mai putea rezista.

Caracterul sordid al situaţiei o făcea să se simtă murdară şi încercă să i se smulgă din braţe.

– Dă-mi drumul, şuieră ea. Eşti ori mincinos, ori laş, ori amîndouă şi...

Se zbătea, dar Rob o strînse şi mai tare.

– Te urăsc pentru că te porţi aşa! i-a spus Katie aproape înecîndu-se. Dă-mi drumul!

– Fă cum spune, s-a auzit din întuneric o voce cu un uşor accent.

– Cine dracu' eşti? întrebă Rob întorcîndu-şi capul spre siluета în cămaşă albă care se materializa din umbrele de lîngă clădire. Strîngînd-o ferm pe Katie de un braţ, Rob arunca priviri ameninţătoare spre intrus şi o întrebă răstit: Îl cunoşti?

Vocea lui Katie era răguşită din cauza situaţiei umilitoare şi a furiei.

– Nu, dar dă-mi drumul. Vreau să plec.

– Ba ai să rămîi, i-a spus el printre dinţi. Şi, întorcîndu-şi capul spre celălalt bărbat, continuă: Iar tu ai să pleci. Mişcă-te în clipa asta dacă nu vrei să te ajut să o iei din loc.

Vocea cu accent a devenit extrem, aproape înfricoşător, de politicoasă.

– Poți să încerci dacă asta doreşti. Dar las-o să plece.

Împins dincolo de limita răbdării, de încăpățînarea permanentă a lui Katie, iar acum de această imixtiune nedorită, Rob şi-a canalizat întreaga furie încărcată de frustrare asupra intrusului. I-a dat drumul lui Katie şi, dintr-o singură mişcare lină şi neîntreruptă pumnul lui uriaş a țîşnit în direcția fălcii adversarului.

O tăcere de o secundă a fost urmată de o trosnitură teribilă de os intrat în contact cu alt os, apoi de o bufnitură surdă.

Katie a deschis ochii plini de lacrimi ca să-l descopere pe Rob zăcînd, lipsit de cunoştință, la picioarele ei.

– Deschide portiera maşinii, i-a poruncit vocea străină cu o hotărîre ce nu admitea nici o împotrivire.

Katie a deschis în mod automat portiera la Corvette.

Bărbatul, fără nici un fel de ceremonie, l-a tîrît şi l-a aruncat pe Rob înăuntru, lăsîndu-l cu capul bălăbănindu-se deasupra volanului, ca şi cum ar fi fost beat mort.

– Care este maşina ta?

Katie se holba la el fără nici o expresie.

– Nu-l putem lăsa aşa. Poate are nevoie de un doctor!

– Care este maşina ta? a repetat el nerăbdător. Nu doresc cîtuşi de puțin să fiu aici în cazul în care cineva a văzut ce s-a întîmplat şi a chemat poliția.

– Oh, dar... protestă Katie, uitîndu-se peste umăr la Rob, în timp ce se grăbea spre maşina ei. S-a lipit cu încăpățînare de portiera şoferului. Pleacă tu, eu nu pot.

– Nu l-am omorît, l-am amețit doar. O să se trezească în cîteva minute, cu fața vînătă şi fără cîțiva dinți, asta-i tot. Mă urc eu la volan. Şi o conduse cu forța, ocolind botul maşinii şi vîrînd-o pe locul pasagerului. Tu nu eşti în stare să conduci.

Aruncîndu-se în spatele volanului, s-a lovit cu genunchii de bord şi a scos ceea ce, după părerea ei, trebuie să fi fost o înjurătură în spaniolă.

– Dă-mi cheile, i-a cerut împingînd scaunul cît mai în spate posibil pentru a găsi o poziție convenabilă pentru picioarele lui foarte lungi. I le-a dat. Mai multe maşini intrau şi plecau, şi au fost nevoiți să aştepte puțin înainte să poată face manevrele pentru ieşirea din parcare. Au trecut de şirurile de maşini parcate, apoi pe lîngă o camionetă de zarzavat, veche şi nenorocită, cu o roată dezumflată, lăsată în spatele restaurantului.

– Este a ta? a întrebat ezitînd, simțind că se impune o oarecare conversație din partea ei.

Se uită la camioneta dezafectată, după care i-a aruncat o privire ironică întrebînd-o:

– Cum ai ghicit?

S-a înroşit toată simțindu-se îngrozitor. Ştia, de altfel ca şi el, că numai faptul că era de origine hispanică a determinat-o să presupună că respectiva camionetă de zarzavat era a lui.

Pentru a-i salva mîndria, Katie i-a explicat:

– Cînd ai vorbit la telefon ai spus că ai nevoie de un camion care să te tracteze – aşa am ştiut.

Au ieşit din parcare şi s-au înscris în fluxul traficului, în timp ce Katie îl îndruma cum să ajungă la apartamentul ei, care nu era decît la cîteva străzi depărtare.

– Vreau să-ţi mulţumesc... Ăăă?

– Ramon, i-a venit el în ajutor.

Nervoasă, s-a întins după poşetă, căutînd portmoneul. Locuia atît de aproape, încît pînă a scos bancnota de cinci dolari se aflau deja în parcarea complexului de apartamente unde locuia.

– Stau chiar acolo – prima uşă pe dreapta, sub felinar.

A manevrat în aşa fel maşina, încît a dus-o în spaţiul cel mai apropiat de uşa ei, a oprit motorul, a coborît şi a ocolit-o venind pe partea ei. Katie a deschis în grabă portiera şi a coborît rapid.

Ezitînd, şi-a ridicat privirea spre faţa lui întunecată, mîndră şi enigmatică, apreciind că trebuie să aibă în jur de 35 de ani.

Avea ceva – poate faptul că era străin sau poate că era atît de brunet – care o făcea să nu se simtă în largul ei.

A întins mîna oferindu-i bancnota de cinci dolari.

– Mulţumesc foarte mult, Ramon. Te rog să iei asta. El a privit scurt spre bani, apoi spre faţa ei. Te rog, insistă ea politicoasă, tot împingînd bancnota de cinci dolari spre el. Sînt sigură că-ţi sînt de folos.

– Sigur, a zis sec după o vreme, luînd banii şi băgîndu-i în buzunarul blugilor *Levi's*. Am să te conduc pînă la uşă, a adăugat.

Katie s-a întors şi a pornit pe scări, puţin şocată cînd mîna lui i-a cuprins uşor, dar ferm, cotul.

Era un gest atît de neobişnuit şi de galant – mai ales cînd ştia că-i ofensase fără să vrea mîndria.

El a băgat cheia în broască şi a deschis uşa. Katie a intrat, după care s-a întors să-i mulţumească din nou, iar el a spus:

– Aş vrea să folosesc telefonul tău să văd dacă au trimis vehiculul de tractare, aşa cum au promis.

I-a sărit cu adevărat în ajutor şi chiar a riscat să fie arestat pentru ea – Katie ştia că totuşi cea mai elementară politeţe impunea să-i permită să dea un telefon.

Ascunzîndu-şi cu grijă reticenţa, a făcut un pas în lături, ca el să poată intra în apartamentul luxos.

– Telefonul este acolo, pe măsuţă, i-a explicat ea.

– După ce telefonez, am să aştept o vreme aici pentru a fi sigur că prietenul tău – accentuă cuvîntul cu dispreţ – nu s-a trezit şi s-a hotărît cumva să vină încoace. Pînă atunci, mecanicul termină reparaţia, iar eu am să mă duc acolo pe jos – nu este departe.

Katie, care nici nu se gîndise măcar la posibilitatea ca Rob să vină la ea, a îngheţat surprinsă în timp ce-şi scotea sandalele.

Cu siguranţă că Rob nu s-ar mai apropia

din nou de ea, mai ales după ce a fost verbal respins de ea şi fizic descurajat de Ramon.

– Sînt sigură că n-o să vină, a spus ea. Şi era într-adevăr! Dar chiar şi aşa s-a trezit tremurînd ca un fel de reacţie întîrziată. Eu... eu cred că am să fac puţină cafea, a spus deja în drum spre bucătărie. Apoi, pentru că n-avea de ales, a adăugat politicoasă: Vrei o cafea?

Ramon a acceptat oferta cu o asemenea ambivalenţă, încît majoritatea îndoielilor pe care le avea în ce priveşte onestitatea lui s-au spulberat.

De cînd l-a întîlnit nu a spus şi nici nu a făcut ceva care să fie în vreun fel necuviincios.

Odată intrată în bucătărie, Katie şi-a dat seama că, în tulburarea provocată de întîlnirea din seara asta cu Rob, uitase să cumpere cafea şi nu mai avea deloc.

Ceea ce de fapt nici nu era rău, pentru că brusc simţi nevoia să bea ceva mai tare. Deschizînd dulapul de deasupra frigiderului scoase sticla de coniac a lui Rob.

– Mă tem că tot ce-ţi pot oferi este un coniac sau apă, a strigat ca să o audă Ramon.

– Un coniac este perfect, a venit răspunsul.

Turnă coniac în două pahare şi se întoarse în cameră exact în clipa în care Ramon închidea telefonul.

– A sosit maşina care trebuie să facă reparaţiile? îl întrebă.

– Acum este acolo, iar mecanicul repară ceva temporar, ca să mă pot întoarce cu maşina mea. I-a luat paharul din mîna întinsă şi a privit în jurul lui cu o expresie uşor maliţioasă.

Unde îți sînt prietenele? a întrebat-o într-un tîrziu.

– Care prietene? s-a mirat ea aşezîndu-se într-un fotoliu drăguț, îmbrăcat în pluş.

– Lesbienele!

Katie şi-a înăbuşit rîsul.

– Ai fost deci destul de aproape ca să mă auzi spunînd lucrul ăsta!

Privind-o, Ramon a dat din cap că da, dar nu era nici un fel de veselie în zîmbetul buzelor lui fin modelate.

– Eram în spatele tău, luam de la barman fise pentru telefon.

– Oh! Nefericirea evenimentelor petrecute în seara asta amenința să o doboare, dar Katie încercă să împingă totul într-un colț tainic al minții. O să se gîndească la asta mîine, cînd se va simți mult mai în stare să înfrunte totul. A ridicat uşor din umeri. Pur şi simplu le-am inventat pe lesbienele alea. Nu eram într-o stare de spirit pentru...

– De ce nu-ți plac avocații? a întrerupt-o el.

Katie şi-a înăbuşit din nou pornirea de a izbucni în rîs.

– Este o poveste lungă, despre care aş prefera să nu discut. Presupun însă că motivul pentru care am făcut-o a fost faptul că am considerat o vanitate din partea lui să-mi spună că este avocat.

– Tu nu eşti vanitoasă?

Ridică spre el nişte ochi mari de surprindere. Era o lipsă de apărare copilărească în felul în care se cuibărise în fotoliu, cu picioarele goale îndoite sub ea, o vulnerabilitate inocentă

în puritatea trăsăturilor şi în claritatea ochilor ei mari, albaştri.

– Eu... ăăă... nu ştiu.

– Nu m-ai fi repezit grosolan dacă m-aş fi apropiat de tine acolo şi ți-aş fi spus că sînt şofer pe o camionetă de zarzavat?

Katie a zîmbit pentru prima dată cu adevărat în seara aceea, buzele ei pline curbîndu-se de un umor cuceritor, care i-a adus o strălucire fermecătoare în ochii albaştri.

– Probabil că aş fi fost prea uluită ca să pot spune ceva. În primul rînd, nimeni dintre cei care vin la *Canyon Inn* nu conduce o camionetă şi, în al doilea rînd, dacă ar face-o, n-ar recunoaşte niciodată lucrul ăsta.

– De ce? Nu este ceva de care să-ți fie ruşine.

– Nu, îmi dau seama de asta. Dar ar spune că se ocupă de afaceri în domeniul transportului sau afaceri cu camioane – ceva de genul ăsta; ceva care să sune ca şi cum ar fi proprietarii unei căi ferate sau cel puțin ai unei flote întregi de camioane.

Ramon o privea ca şi cum cuvintele pe care le spunea ar fi fost o piedică, nu un ajutor în a o înțelege.

Privirea îi alunecă spre părul auriu-roşcat ce-i cădea valuri pe umeri, după care, brusc, şi-a îndreptat ochii în altă parte. Ridicînd paharul, a dat peste cap jumătate din conținutul lui.

– Se presupune că acest coniac trebuie sorbit, a spus Katie, dîndu-şi imediat seama că, în fond, ceea ce a vrut să fie o sugestie suna mai

curînd ca o mustrare. Vreau să spun, a adăugat ea lipsită de tact, că n-ai decît să-l dai peste cap dacă aşa vrei, dar oamenii obişnuiţi să bea coniac preferă în mod curent să-l soarbă încet.

Ramon a lăsat paharul jos şi a privit-o cu o expresie absolut impenetrabilă.

– Mulţumesc, i-a spus cu o politeţe impecabilă. Voi încerca să ţin minte lucrul ăsta dacă voi mai fi vreodată atît de norocos, încît să am posibilitatea să mai beau vreunul.

Sigură că acum l-a jignit profund, Katie îl privi îndreptîndu-se spre fereastra living-ului şi dînd uşor într-o parte draperia bej.

De la fereastra ei se deschidea o privelişte neinspirată spre parcare, iar dincolo de aceasta, strada cu patru benzi, permanent aglomerate, care trecea prin faţa cvartalului.

Sprijinindu-se cu un umăr de pervazul ferestrei, şi-a însuşit după cît se părea recomandarea ei, pentru că acum sorbea rar din pahar, uitîndu-se în parcare.

Katie a remarcat felul în care cămaşa albă se întindea peste umerii lui largi, musculoşi, ori de cîte ori ridica braţul, apoi şi-a întors privirea în altă parte. Nu a intenţionat decît să se facă utilă, dar a părut în schimb plină de condescendenţă şi superioritate. Îşi dorea să plece. Era epuizată fizic şi mental, şi nu exista absolut nici un motiv să o păzească în halul ăsta. Rob n-o să se întoarcă aici în noaptea asta.

– Cîţi ani ai? a întrebat-o brusc.

– 23, i-a răspuns Katie ridicînd ochii şi întîlnindu-i privirea.

– Atunci eşti destul de mare ca să-ţi poţi da mai bine seama de priorităţi.

– Ce vrei să spui? Era mai mult nedumerită decît iritată.

– Vreau să spun că, după tine, este important ca un coniac să fie băut „aşa cum se cuvine" şi totuşi nu-ţi faci probleme dacă se cuvine „să inviţi în apartamentul tău orice bărbat pe care de-abia l-ai întîlnit. Rişti să-ţi strici reputaţia şi...

– Să invit orice bărbat pe care l-am întîlnit! a izbucnit indignată, fără a simţi nici cea mai mică obligaţie să fie politicoasă. În primul rînd, nu te-am invitat aici decît pentru că m-ai rugat să foloseşti telefonul şi am considerat că trebuie să fiu politicoasă după ce m-ai ajutat în felul în care ai făcut-o. În al doilea rînd, nu ştiu cum o fi în Mexic sau în ţara de unde vii tu, dar...

– M-am născut în Porto Rico.

Katie ignoră întreruperea.

– Ei bine, aici, în Statele Unite, noi nu avem asemenea idei demodate şi absurde despre reputaţia femeii. Bărbaţii nu şi-au făcut niciodată probieme în legătură cu reputaţia lor, şi nici pe noi nu ne preocupă reputaţia noastră. Facem ce ne place!

Lui Katie nu-i venea să creadă! Acum, cînd *a vrut* să-l insulte, el era pe punctul de a izbucni în rîs!

Ochii lui negri musteau de veselie, iar un zîmbet îi flutura în colţul gurii.

– Şi tu faci ce-ţi place?

– Fireşte că da!

– Şi ce anume faci?

– Pardon?

– Şi ce-ţi place să faci?

– Tot ce vreau.

– Şi ce vrei... acum? Vocea îi deveni mai profundă.

Tonul lui sugestiv o făcu să se simtă dintr-o dată stînjenitor de conştientă de senzualitatea brută pe care o emana silueta lui cu muşchi alungiţi, pusă în evidenţă de blugii *Levi's* şi de cămaşa albă care aproape că i se mula pe tors.

Se înfioră de plăcere cînd privirea lui îi cercetă faţa, zăbovind pe buzele pline, înainte de a coborî să studieze pe îndelete curbele provocatoare ale sînilor sub ţesătura fină a rochiei.

Katie simţea că-i vine să urle, să izbucnească în rîs sau în plîns – sau toate trei la un loc. După tot ce i s-a întîmplat în seara aceea, Katie Connelly a reuşit să dea peste un Cassanova portorican care, credea ea, era pe punctul de a se erija într-un răspuns la toate nevoile ei sexuale!

Străduindu-se să pară amuzantă, i-a răspuns în cele din urmă la întrebare:

– Ce-mi doresc acum? Vreau să fiu fericită cu viaţa mea şi cu mine. Vreau să fiu – să fiu liberă, încheie ea şovăind, prea tulburată de privirea lui întunecată, senzuală, pentru a putea gîndi limpede.

– De ce anume doreşti să fii liberă?

Katie se ridică brusc.

– De bărbaţi!

Cînd a văzut-o în picioare, Ramon a pornit spre ea cu un pas deliberat [illegible].

– Doreşti să fii liberă de prea multă libertate, nu de bărbaţi.

Pe măsură ce el înainta, Katie se dădea cu spatele înapoi, spre uşă.

A fost nebună să-l invite aici, iar el interpretase în mod deliberat greşit motivul pentru care a făcut-o, pentru că lucrul ăsta convenea scopului pe care-l urmărea.

Tresări cînd se lovi cu spatele de uşă. Ramon s-a oprit fix la 15 centimetri de ea.

– Dacă doreai să fii liberă de bărbaţi, aşa cum spui, nu te-ai fi dus în localul ăla astă-seară, nu te-ai fi întîlnit cu bărbatul acela în parcarea localului. Nu ştii ce vrei.

– Ştiu că este tîrziu, a spus ea cu voce slabă. Şi ştiu că vreau ca acum să pleci.

Îşi îngustă privirea privind-o direct în faţă, dar vocea îi era blîndă cînd o întrebă:

– Te temi de mine?

– Nu, minţi Katie.

El a dat cu satisfacţie din cap.

– Perfect, atunci n-ai nimic împotrivă să mergi cu mine mîine de dimineaţă la Grădina Zoologică, nu?

Katie era sigură că ştia cît de stingherită se simte de prezenţa lui şi că nu are nici o dorinţă de a se duce *nicăieri* cu el.

Se gîndi să-i spună că are alte planuri pentru a doua zi dimineaţă, dar era sigură că, dacă ar face-o, el ar insista pentru o altă oră.

Toate instinctele ei o avertizau că tipul putea fi foarte insistent dacă voia. În starea de oboseală şi de deprimare în care se afla i s-a părut mai nimerit să stabilească pur şi simplu

întîlnirea şi apoi să nu se ducă. Pînă şi el ar înțelege şi ar accepta ca definitivă o asemenea respingere.

– O.K., a spus ea slab. La ce oră?

– Am să vin să te iau la zece, mîine dimineață.

Cînd a închis uşa în urma lui, Katie s-a simțit ca un arc pe care o forță diabolică l-a presat tot mai mult şi mai puternic pentru a vedea cît se poate încorda înainte de a țîşni.

S-a tîrît în pat şi şi-a ațintit privirea în plafon. Avea destule probleme şi fără a mai fi nevoită să facă față unui latino-american îndrăgostit, care o invită la Grădina Zoologică!

Întorcîndu-se pe burtă, a început să se gîndească la scena sordidă cu Rob şi a strîns puternic ochii încercînd să scape de nefericirea de care obosise. O să-şi petreacă ziua de mîine la părinți.

De fapt o să-şi petreacă acolo întreg weekend-ul de „Memorial Day". În definitiv, părinții ei se plîng întotdeauna că nu prea stă cu ei.

Capitolul 3

În dimineața următoare, la ora opt, ceasul deşteptător o trezi dintr-un somn adînc. Nedumerită de ce-l pusese să sune într-o dimineață de sîmbătă, a bîjbîit după buton şi l-a oprit, reducînd la tăcere sunetul insistent.

Cînd a deschis din nou ochii, era ora nouă

şi clipi des din cauza luminii care-i inunda dormitorul înflorat. Oh, nu! Ramon va fi aici într-o oră...

Prăvălindu-se din pat, s-a dus în grabă la baie şi a dat drumul la duş.

Pulsul i se accelera cu fiecare minut care trecea, în timp ce totul în jur părea să se mişte cu încetinitorul.

Uscătorului îi trebui o veşnicie ca să-i usuce părul bogat; scăpa din mînă tot ce atingea şi ardea de dorinţa unei cafele bune şi întăritoare.

Mişcîndu-se rapid, a deschis sertarele şi şi-a pus pe ea o pereche de pantaloni albastru-marin şi un top asortat, bordat cu paspoal alb.

Şi-a pieptănat părul pe spate şi l-a legat cu o eşarfă imprimată cu roşu, alb şi albastru, apoi a aruncat la întîmplare nişte haine în valijoara pentru noapte.

La 9,35 închidea uşa apartamentului, păşind într-o dimineaţă îmbălsămată de mai.

Uriaşul complex de apartamente era liniştit – acalmia tipică cvartalurilor ocupate cu predominanţă de celibatari după întîlnirile, petrecerile şi chefurile de vinerea seara.

Se grăbi spre maşină, trecînd valiza cu lucrurile pentru noapte în mîna stîngă şi încercînd să găsească cheile în poşeta de umăr.

„La dracu'!", înjură ea, lăsînd valiza jos, lîngă maşină, şi scotocind disperată după chei.

Aruncă o privire nervoasă şi îngrijorată spre traficul din ambele direcţii de pe strada aglomerată, aproape aşteptîndu-se să vadă intrînd în parcarea complexului o camionetă zdrăngănind din toate încheieturile.

– Ce am făcut cu ele? şopti disperată.

Nervii ei, deja încordaţi la maximum, explodară într-un ţipăt înăbuşit cînd a simţit că o mînă o cuprinde de braţ.

– Sînt la mine, a auzit lîngă ureche o voce profundă şi plăcută.

S-a răsucit speriată şi furioasă.

– Cum îndrăzneşti să mă spionezi? a răcnit ea.

– Te aşteptam, a subliniat Ramon.

– Mincinosule! şuieră ea cu pumnii încleştaţi pe lîngă corp. Mai este aproape o jumătate de oră pînă cînd urma să fii aici. Sau nu cunoşti ceasul?

– Poftim cheile. Aseară le-am pus din greşeală în buzunar.

Ridică mîna şi i le întinse, împreună cu un singur trandafir roşu, cu tulpina lungă, pe care-l ţinea de-a curmezişul palmei.

Smulgîndu-i cheile, Katie evită cu grijă chiar şi să atingă nedorita floare roşie.

– la trandafirul, i-a spus calm, cu mîna întinsă. Este pentru tine.

– Dracu' să te ia! răcni disperată. Lasă-mă în pace! Aici nu e Porto Rico, iar eu nu vreau floarea ta. Ignorînd-o, Ramon continua să stea răbdător cu mîna întinsă. Am spus că nu o vreau! izbuci în furia ei încărcată de frustrare şi se aplecă să-şi ia valiza. În clipa aceea, fără să vrea, a atins trandafirul care a căzut jos.

Cînd a văzut superba floare pe asfalt, s-a trezit în ea un sentiment de vină care i-a înmuiat furia, lăsînd-o în schimb foarte stingherită.

Se uită la Ramon; faţa lui mîndră era calmă

– nu reflecta nici furie, nici condamnare; numai un regret profund, inexplicabil.

Incapabilă să-i întîlnească ochii, Katie şi-a ferit privirea, iar sentimentul de vină s-a preschimbat în ruşine cînd şi-a dat seama că, în încercarea de a-i fi pe plac, el nu numai că-i cumpărase floarea, dar se şi îmbrăcase cu multă grijă pentru întîlnirea lor.

Blugii *Levi's* uzaţi au fost înlocuiţi cu pantaloni negri şi purta un tricou negru cu mîneci scurte.

Era proaspăt bărbierit, pielea lui netedă emanînd încă mirosul uşor înţepător de colonie bărbătească de bună calitate.

N-a vrut decît să-i fie pe plac şi să o impresioneze; nu merita un asemenea tratament, mai ales după felul în care îi luase apărarea seara trecută. S-a uitat la trandafirul roşu ca de ceară, care zăcea la picioarele ei, şi i-a fost atît de ruşine, încît ochii i s-au umplut de lacrimi şi a simţit că o doare gîtul de încordare.

– Ramon, îmi pare foarte, foarte rău, i-a zis plină de căinţă, aplecîndu-se şi luînd trandafirul.

Strîngînd tulpina în mînă, ridică ochii şi se uită rugător la faţa lui precaută.

– Mulţumesc foarte mult pentru superba floare. Şi dacă – dacă mai vrei să mă iei, am să merg cu tine la Grădina Zoologică, pentru că am promis. Se opri să tragă adînc aer în plămînii contractaţi, după care s-a lansat din nou. Dar vreau să înţelegi că nu doresc – ei bine, nu doresc să iei lucrurile în serios în ce mă priveşte şi să începi... să începi...

Katie şi-a pierdut uluită graiul cînd şi-a dat seama că au început să-i strălucească ochii de rîs.

Cu o voce de un umor sec, Ramon i-a spus:

– Nu ți-am oferit decît o floare şi o vizită la Grădina Zoologică, nu o propunere în căsătorie.

Dintr-o dată Katie s-a trezit că-i zîmbeşte.

– Ai dreptate.

– Atunci mergem? i-a sugerat el.

– Da, dar mai întîi să-mi duc valiza înapoi în apartament.

S-a întins să o ia, dar Ramon a fost mai rapid.

– O duc eu.

După ce au intrat în apartament, i-a luat valiza din mînă şi a pornit spre dormitor.

Întrebarea lui Ramon o opri din drum:

– De mine fugeai?

– Nu tocmai, i-a răspuns întorcîndu-se în cadrul uşii. După seara trecută am simțit pur şi simplu nevoia să fug o vreme de tot şi de toți.

– Ce aveai de gînd să faci?

Buzele ei moi s-au curbat într-un zîmbet maliții os care a adus cu sine o strălucire în frumoşi-i ochii.

– Aveam de gînd să fac ceea ce fac cele mai independente, mai autosuficiente şi mai adulte femei americane cînd nu sînt în stare să înfrunte lucrurile – să fug acasă la mama şi la tata.

După cîteva minute au părăsit apartamentul.

În timp ce traversau parcarea, Katie ridică

un aparat de fotografiat foarte scump, pe care îl ducea în mîna stîngă.

– Este un aparat de fotografiat, i-a spus lui Ramon.

– Da, ştiu, a aprobat-o cu o gravitate batjocoritoare. Avem aşa ceva pînă şi în Porto Rico

– Niciodată nu mi-am dat seama ce „american urît" sînt, a zis ea izbucnind în rîs şi clătinînd din cap în semn de autodezaprobare.

Oprindu-se lîngă un Buick Regal strălucitor, Ramon i-a deschis portiera din dreptul locului pentru pasager.

– Ba eşti o americană frumoasă, a contrazis-o calm. Urcă.

Spre ruşinea ei, s-a simţit deosebit de uşurată că mergeau cu un automobil.

Să se tîrîie pe autostradă într-o camionetă de zarzavat nu era tocmai stilul ei.

– Ţi s-a stricat din nou maşina? îl întrebă în timp ce ieşeau din parcare, înscriindu-se în traficul cumpărătorilor de sîmbătă dimineaţă.

– M-am gîndit că ai prefera să mergi cu asta şi nu cu camioneta. Am împrumutat-o de la un prieten.

– Am fi putut să o luăm pe a mea, s-a oferit Katie.

Privirea scurtă pe care i-a aruncat-o i-a transmis clar mesajul că, dacă Ramon invită pe cineva să iasă cu el, atunci este de aşteptat ca el să asigure şi transportul.

Ruşinată, a deschis aparatul de radio, după care s-a uitat pe furiş la el. Cu fizicul lui superb şi cu faţa şi braţele foarte bronzate îi amintea de profesorul ei spaniol de tenis.

A petrecut de minune cu Ramon la Grădina Zoologică, deşi erau mulţi vizitatori – doar era „Memorial Day".

Au rătăcit unul lîngă altul pe aleile largi de beton.

Ramon i-a cumpărat alune ca să le dea urşilor şi a izbucnit în rîs, în pavilionul păsărilor, cînd un tucan cu un cioc enorm s-a năpustit spre ei, făcînd-o să ţipe speriată şi să-şi acopere capul cu mîinile.

L-a însoţit în pavilionul reptilelor, unde a încercat să-şi controleze puternica aversiune faţă de şerpi căutînd să nu privească de fapt nimic.

I s-a făcut pielea de găină tot rotindu-şi ochii prin încăpere fără a-şi focaliza privirea asupra nici unuia dintre locatarii ei.

– Uite acolo, îi spuse Ramon la ureche, făcînd un gest spre o uriaşă cuşcă de sticlă, chiar lîngă ea.

– Nu este nevoie să mă uit, i-a răspuns înghiţind în sec. Ştiu deja că acolo este un copac, ceea ce înseamnă că, probabil, de el atîrnă un şarpe, a şoptit cu buzele uscate.

Palmele au început să-i transpire şi aproape că simţea alunecarea sinuoasă a reptilei pe propria-i piele.

– Care-i problema? a întrebat-o aspru Ramon, remarcînd cum îşi pierde culoarea din obraji. Nu-ţi plac şerpii?

– Nu foarte tare, reuşi ea să articuleze.

Dînd din cap, a luat-o de braţ şi a scos-o afară, unde a tras adînc aer în piept şi s-a prăbuşit pe o bancă din apropiere.

– Sînt sigură că au pus băncile astea chiar

aici, lîngă pavilionul reptilelor, special pentru cei ca mine. Altminteri ne-am prăbuşi ca muştele chiar jos, pe alee.

Gropiţa discretă din barbă i s-a adîncit cînd Ramon i-a spus zîmbind:

– Şerpii sînt foarte folositori pentru omenire. Ei mănîncă rozătoare, insecte...

– Te rog! Katie se cutremură ridicînd o mînă în sus în semn de protest. Nu-mi descrie meniul lor.

Privind-o amuzat, Ramon perseveră:

– Realitatea este că sînt foarte utili şi absolut necesari pentru echilibrul naturii.

Katie se ridică clătinîndu-se uşor şi-i aruncă o privire dură.

– Zău? Ei bine, nu am auzit niciodată nici măcar de un singur lucru pe care să-l poată face un şarpe şi pe care ceva cu o înfăţişare mai puţin respingătoare să nu-l poată face mai bine! nu am auzit.

Nasul ei delicat exprima dezgustul, iar Ramon zîmbi privind gînditor în albastrul strălucitor al ochilor ei.

– Nici eu, recunoscu el.

S-au plimbat mult, iar Katie nu-şi putea aminti o întîlnire mai plăcută, la modul liniştit ca aceea de acum.

Ramon a fost în permanenţă de o politeţe impecabilă, luînd-o de braţ ori de cîte ori coborau cîteva trepte sau vreo rampă, manifestînd faţă de ea o galanterie detaşată în felul în care îi recunoştea pînă şi cea mai mică dorinţă.

Cînd au ajuns la insula pe care se aflau maimuţele, păunii şi alte animale mici, intere-

sante, dar nu rare, Katie consumase deja cea mai mare parte şi din cea de a doua rolă de film.

Umplîndu-şi mîna cu floricele dintr-o cutie pe care i-o întinse el, se aplecă peste gardul care izola micuța insulă şi începu să le arunce, una cîte una, rațelor care pluteau pe apă.

Poziția ei neintenționat provocatoare a făcut ca materialul albastru al pantalonilor să se întindă peste contururile grațioase ale coapselor şi posteriorului, oferindu-i lui Ramon o vedere încîntătoare, de care se bucura din plin.

Fără să ştie asupra a ce era concentrată atenția lui, Katie îi aruncă peste umăr:

– Vrei să fotografiez asta?

– Să fotografiezi ce?

Şi buzele i s-au curbat uşor.

– Insula, a zis Katie întorcîndu-se derutată de expresia lui. Rola asta de film este aproape pe sfîrşite. Am să ți le dau pe amîndouă şi după ce ai să le developezi vei avea o amintire despre vizita la Grădina Zoologică din St. Louis.

O privi surprins.

– Fotografiile astea sînt pentru mine?

– Fireşte, i-a răspuns Katie umplîndu-şi din nou mîna cu floricele.

– Dacă aş fi ştiut că sînt pentru mine, zîmbi Ramon, mi-aş fi dorit să am în fotografii mai mult decît urşi şi girafe pentru a-mi aminti de ziua asta.

Katie a ridicat întrebător din sprîncene.

– Şerpi, vrei să spui? Am să-ți arăt cum să foloseşti aparatul, după care poți să te duci în

pavilionul reptilelor, în timp ce eu am să aştept aici.

– Nu, a zis el sec, luînd-o de lîngă gardul insulei. Nu şerpi.

Pe drum spre casă s-au oprit la un mic magazin ca să cumpere cafea.

Sub impulsul momentului, hotărî să-l invite pe Ramon la o gustare şi adăugă la cumpărăturile făcute o sticlă de vin roşu şi nişte brînză.

Ramon a condus-o pînă la uşa apartamentului, dar cînd l-a invitat înăuntru păru să ezite înainte să accepte, în sfîrşit, dînd din cap.

Nu a trecut nici o oră şi Ramon s-a ridicat în picioare.

– Am de lucru astă-seară, i-a explicat el.

Zîmbind, Katie s-a ridicat şi ea, şi s-a aplecat spre aparatul de fotografiat.

– Nu a mai rămas decît o singură poziţie pe rola asta. Rămîi acolo şi am să-ţi fac o fotografie, după care am să-ţi dau amîndouă rolele să le iei cu tine.

– Nu, las-o, şi am să-ţi fac eu o poză mîine cînd o să mergem la picnic.

Katie a început să delibereze în legătură cu acceptarea unei noi întîlniri cu el.

Pentru prima dată de foarte multă vreme se simţea cu inima uşoară şi fără griji; şi totuşi...

– Nu, sincer nu pot. Dar îţi mulţumesc.

Ramon era înalt, atrăgător şi viril, în legătură cu asta nu exista nici cea mai mică îndoială, dar trăsăturile lui întunecate şi masculinitatea evidentă o îndepărtau mai curînd decît să o atragă.

În plus, chiar nu aveau nimic în comun!

– De ce te uiți la mine, apoi îți îndrepți privirea în altă parte, ca şi cum ți-ai dori să nu mă vezi? a întrebat-o brusc.

– Eu... nu-i adevărat.

– Ba da, zise el fără drept de replică. Aşa este.

S-a gîndit să mintă, dar a renunțat repede sub privirea pătrunzătoare a ochilor lui negri ca smoala.

– Îmi aminteşti de cineva care a murit. Era înalt, şi brunet, şi... ca să vezi, arăta foarte bine, la fel ca tine.

– Te-a îndurerat foarte mult moartea lui?

– Moartea lui mi-a adus o mare eliberare, a răspuns ea cu emfază. Au fost momente, înainte să moară, cînd îmi doream să am curajul să-l omor cu propriile mele mîini!

– Ce viață ticăloasă şi sinistră ai dus pentru o ființă atît de tînără şi frumoasă cum eşti! i-a spus chicotind.

Cunoscută şi iubită pentru buna ei dispoziție, în pofida amintirilor dureroase pe care le îngropase adînc în sufletul ei, Katie i-a aruncat un zîmbet strălucitor.

– Mai bine o viață sinistră şi ticăloasă, decît una plicticoasă, presupun.

– Dar tu *chiar* eşti plictisită. Mi-am dat seama de asta urmărindu-te în localul în care ne-am întîlnit.

Cu o mînă pe clanță se uită peste cameră la ea.

– Te sun mîine la prînz. Aduc eu mîncarea. A zîmbit cînd i-a văzut surprinderea şi lipsa de hotărîre, şi a adăugat: Iar tu poți să-mi ții o

predică despre cît de necioplit sînt să insist, nu să te rog să mergi cu mine.

În seara aceea, după ce a plecat devreme de la o petrecere zgomotoasă care avea loc într-un apartament al unui prieten pentru că era plictisită, Katie s-a gîndit la cuvintele rostite la despărțirea de Ramon.

Plictiseala să fie motivul acestei neliniști crescînde, al acestei vagi nemulțumiri inexplicabile a ei, care se intensificase în ultimele luni? se întrebă în timp ce-şi punea pijamaua de mătase şi un halat.

Nu, a decis după un moment de gîndire, viața ei era tot ce vrei, numai plictiseală nu – ba uneori era prea plină de evenimente!

Cuibărită pe canapea în living, îşi plimba absentă un deget cu manichiura perfectă peste coperta unui roman pe care-l ținea pe genunchi. Ochii ei albaştri erau întunecați şi sumbri.

Dacă nu este plictisită, atunci ce naiba se întîmplă cu ea în ultima vreme? Era o întrebare pe care şi-o punea din ce în ce mai des, iar frustrarea se acumula pentru că nu găsea răspunsul.

Dacă ar putea descoperi ce lipsea din viața ei, atunci ar putea încerca să facă ceva în legătură cu asta.

Nu lipsea nimic din viața ei, îşi spuse cu hotărîre. Iritată de nemulțumirea acumulată în ea, rememoră mental toate motivele pe care le avea ca să se simtă fericită: la 23 de ani absolvise deja colegiul şi avea o slujbă minunată, provocatoare şi foarte bine plătită.

Chiar şi fără salariul pe care-l primea, depozitul pe care i-l făcuse tatăl ei cu ani în urmă îi asigura mai mulți bani decît avea nevoie.

Avea un apartament frumos şi dulapuri pline cu haine.

Bărbații o considerau atrăgătoare; avea prieteni buni, atît femei, cît şi bărbați, iar viața ei socială era atît de activă pe cît permitea ea să fie.

Avea părinți iubitori, care o susțineau, avea... totul! îşi spuse cu fermitate.

Ce şi-ar mai putea dori sau de ce ar mai avea nevoie ca să fie fericită?

„Un bărbat", ar spune Karen, cum de altfel o făcea destul de des.

Pe buze îi apăru un zîmbet uşor. „Un bărbat" nu era categoric răspunsul la problema ei.

Cunoştea deja zeci de bărbați, deci nu lipsa de companie masculină era cauza acestei nelinişti, a acestei aşteptări, a acestui sentiment de goliciune.

Katie, care detesta tot ceea ce semăna cît de cît cu autocompătimirea, o reteză scurt.

Nu există absolut nici un motiv pentru nefericirea ei – nici unul!

Era o femeie foarte norocoasă!

Femei de pretutindeni tînjesc după o carieră; fac eforturi să fie independente şi să se bizuie pe propriile forțe; visează la securitatea financiară, iar ea, Katie, se bucura de toate acestea şi nu avea decît 23 de ani.

– Am totul, a zis hotărîtă, deschizînd cartea care zăcea pe genunchi.

Privi cuvintele care-i jucau în fața ochilor, în

timp ce undeva, în adîncul inimii ei, o voce se tînguia – *Nu este suficient.* Asta *nu înseamnă nimic.* Eu *nu înseamn nimic.*

Capitolul 4

S-au dus în Forest Park pentru picnic, iar Ramon a întins pătura în mijlocul unui pîlc de stejari, unde s-au regalat cu felii subțiri de friptură de vită, şuncă importată şi pîine franțuzească crocantă, toate aduse de el.

Cît timp au mîncat şi au vorbit, Katie a fost în permanență conştientă de privirea lui plină de admirație, care nu s-a dezlipit o clipă de pe fața ei animată şi de pe părul auriu-roşcat care unduia în valuri pe umeri ori de cîte ori se apleca să caute ceva în coşul de răchită. Dar s-a simțit atît de bine, încît nici că i-a păsat de asta!

– Cred că în State, pentru picnic, cel mai potrivit este puiul fript, a spus Ramon cînd a intervenit o pauză în conversație. Din nefericire, eu nu ştiu să gătesc. La viitorul picnic am să cumpăr cele necesare şi am să te las pe tine să le pregăteşti.

Katie aproape că s-a înecat cu vinul bun de *Chianti* pe care-l sorbea dintr-un pahar de plastic.

– O supoziție nici că se putea mai şovină, l-a dojenit ea rîzînd. De ce crezi că eu aş şti să gătesc?

Întinzîndu-se pe o parte, Ramon se sprijini într-un cot şi o privi cu o gravitate exagerată.

– Pentru că eşti femeie, fireşte.

– Vor... vorbeşti serios?

– Dacă vorbesc serios despre faptul că eşti femeie? Sau despre faptul că eşti în stare să găteşti? Sau despre tine?

Katie a perceput răguşeala încărcată de senzualitate care i-a făcut vocea şi mai profundă cînd i-a pus ultima întrebare.

– Dacă vorbeşti serios despre faptul că toate femeile sînt în stare să gătească, a spus ea afectată.

Ramon a zîmbit larg cînd i-a auzit răspunsul evaziv.

– Nu spun că toate femeie sînt bune bucătărese, ci doar că femeile ar trebui să fie cele care să gătească. Iar bărbaţii să muncească pentru a cumpăra hrana pe care ele să o prepare. Aşa ar trebui să fie.

Katie îl privea cu ochi mari, cele auzite lăsînd-o fără grai, convinsă aproape că o ațîta în mod deliberat.

– S-ar putea să te surprindă cînd ai să auzi ce-ți spun, dar nu toate femeile se nasc cu dorința arzătoare de a toca ceapă şi a da brînza pe răzătoare!

Ramon şi-a înăbuşit un chicotit şi a schimbat brusc subiectul.

– Ce fel de slujbă ai?

– Lucrez la departamentul personal al unei mari corporații. Fac interviuri cu cei care solicită slujbe, lucruri de astea.

– Îți place?

– Foarte mult, îi spuse întinzîndu-se spre coş, de unde a scos un măr roşu, enorm. Ducîndu-şi genunchii la piept, i-a înconjurat cu braţele şi a muşcat din mărul suculent.

– Este delicios!

– Ăsta-i ghinion, continuă el. Katie îl privi surprinsă.

– Ghinion că-mi place mărul?

– Ghinion că-ţi place atît de mult slujba pe care o ai. S-ar putea să suferi cînd vei fi nevoită să renunţi la ea, atunci cînd o să te căsătoreşti.

– Să renunţ la ea cînd mă... ! Katie chicoti fericită, clătinînd din cap. Ramon, este un adevărat noroc pentru tine că nu eşti american. Nici măcar nu eşti în siguranţă în ţara asta. Există aici femei care te-ar perpeli fericite în tigaie, pentru felul în care gîndeşti.

– Sînt american, i-a spus ignorîndu-i avertismentul sumbru.

– Parcă ai spus că eşti portorican.

– Am spus că m-am născut în Porto Rico. De fapt, sînt spaniol.

– Păi tocmai ai spus că eşti american şi portorican!

– Katie, a început, rostindu-i pentru prima dată numele, fapt care, în mod inexplicabil, a făcut-o să simtă fiori de plăcere în tot trupul. Porto Rico este un stat din S.U.A. Oricine se naşte acolo este în mod automat cetăţean american. Strămoşii mei sînt totuşi spanioli, nu portoricani. Eu sînt american, născut în Porto Rico, şi de origine spaniol. Exact aşa cum eşti – şi-şi plimbă leneş privirea peste tenul ei alb,

ochii albaştri şi părul blond-roşcat –, exact aşa cum tu eşti americană, născută în Statele Unite şi de origine irlandeză.

Katie a fost întrucîtva uluită de tonul de superioritate cu care i-a ţinut această predică.

– Ştii ce eşti tu de fapt? Un bărbat şovin spaniolo-portoricano-american – şi din cel mai rău soi!

– De ce foloseşti tonul ăsta cu mine? Pentru că părerea mea este că, atunci cînd se căsătoreşte, datoria femeii este să aibă grijă de bărbatul ei?

– Indiferent ce crezi, zise Katie privindu-l de sus, este o realitate faptul că multe femei simt nevoia să aibă alte preocupări şi împliniri, în afara căminului, la fel ca şi bărbaţii. Ne place să avem o carieră de care să ne putem mîndri.

– O femeie se poate mîndri cu faptul că are grijă de soţul şi de copiii ei.

Katie ştia că ar spune orice, dar absolut orice ca să-i şteargă zîmbetul ăsta vanitos atît de nesuferit.

– Din fericire pentru noi, bărbaţii născuţi în America nu au nimic împotrivă ca soţiile lor să aibă o carieră proprie. Ei sînt mai înţelegători şi mult mai plini de respect!

– Sînt foarte înţelegători şi foarte respectuoşi, acceptă Ramon batjocoritor. Îţi dau voie să munceşti, îţi permit să le dai banii pe care-i cîştigi, îţi îngăduie să ai copiii lor, găsesc de fapt pe cineva care să aibă grijă de copiii lor, să le ţină casele curate şi să le şi gătească, a încheiat el cu sarcasm.

Rămase o clipă interzisă de acest discurs,

după care s-a lăsat pe spate şi a izbucnit în rîs.

– Ai perfectă dreptate!

Ramon s-a întins şi el pe spate, lîngă ea, punîndu-şi mîinile sub cap, privind cerul albastru presărat cu vălătuci de norişori albi.

– Ai un rîs frumos, Katie.

Katie a muşcat din nou din măr şi i-a replicat veselă:

– Spui asta numai pentru că eşti convins că m-ai făcut să-mi schimb părerea, dar să ştii că n-ai reuşit. Dacă o femeie îşi doreşte o carieră trebuie să poată avea una. În afară de asta, cele mai multe femei îşi doresc cămine şi haine mai drăguțe decît şi-ar putea permite numai cu salariile soților.

– Aşa că îşi capătă casa şi hainele pe care şi le doreşte în detrimentul mîndriei soțului, ducîndu-se la muncă şi dovedindu-i lui, şi tuturor, că ceea ce-i poate oferi el nu este destul de bun.

– Soții americani nu sînt la fel de mîndri pe cît trebuie că sînt spaniolii.

– Soții americani au abdicat de la responsabilitățile lor. Nu au nimic de care să fie mîndri.

– Prostii! a replicat fără drept de apel Katie. Ți-ai dori ca fata pe care o iubeşti şi cu care te căsătoreşti să locuiască undeva, cum ar fi Harlemul, pentru că asta este tot ce-i poți oferi cu banii pe care-i cîştigi cu camioneta, cînd ştii că dacă munceşte şi ea, făcînd ceva ce-i place, ați putea avea amîndoi mult mai mult?

– M-aş aştepta să fie fericită cu ceea ce-i pot oferi eu.

Katie a simțit un fior rece la ideea că vreo

dulce şi tînără spaniolă este obligată să trăiască în vreo cocioabă din cauză că mîndria lui Ramon nu i-ar permite să muncească. Vocea lui somnoroasă a adăugat:

– Şi nu mi-ar plăcea deloc dacă i-ar fi ruşine de ceea ce fac eu pentru a-mi cîştiga existenţa, aşa cum îţi este ţie.

A simţit mustrarea din cuvintele lui, dar a continuat să persevereze:

– Nu ţi-ai dorit niciodată să faci altceva mai bun decît să conduci o camionetă cu care să transporţi marfă?

A durat mult pînă să vină răspunsul, iar Katie a presupus că, în gînd, o categoriseşte drept o afurisită de ameicancă ambiţioasă.

– Ba da. Mă ocup şi de cultivarea produselor pe care le transport.

Katie s-a ridicat, sprijinindu-se pe ambele coate.

– Lucrezi la o fermă agricolă? În Missouri?

– În Porto Rico, a corectat-o el.

Nu-şi dădea seama dacă era uşurată sau dezamăgită că nu rămîne în St. Louis. Ramon ţinea ochii închişi, iar ea îşi lăsă privirea să-i rătăcească peste părul lui negru, bogat, uşor buclat, şi pe faţa lui atrăgătoare.

Pe trăsăturile bronzate era imprimată noblеţea spaniolă, linia fermă a maxilarului şi nasul lui drept degajau autoritate şi aroganţă, iar bărbia denota multă hotărîre.

Totuşi, s-a gîndit Katie zîmbind, uşoara gropiţă din bărbie şi genele dese şi lungi atenuau efectul general.

Avea buze ferme şi senzual conturate, şi,

uşor excitată, se întrebă cum trebuie să fie dacă buzele acestea s-ar mişca fierbinți peste gura ei.

Ieri, i-a spus că are 34 de ani, dar se gîndi că acum, cu fața relaxată în somn, arăta mai tînăr.

Îşi lăsă privirea să coboare mai jos, peste trupul lung, superb făcut şi musculos, întins pe pătură lîngă ea.

Tricoul roşu din tricot cu care era îmbrăcat îi îmbrățişa umerii largi şi pieptul lat, mînecile scurte lăsînd să i se vadă forța brațelor.

Blugii *Levi's* îi scoteau în evidență şoldurile înguste, abdomenul plat şi coapsele tari.

Chiar şi dormind, părea să emane o virilitate brută, dar lucrul ăsta nu o mai dezgusta.

Într-un fel, recunoscînd în fața lui că trăsăturile feței îi aminteau întrucîtva de David, orice asemănare între cei doi bărbați i-a dispărut complet din mine.

Nu a deschis ochii, dar linia mobilă a gurii s-a conturat într-un zîmbet uşor.

– Sper că tot ceea ce vezi se bucură de aprobarea ta.

Privirea supărată îi zbură într-o clipită spre parcul care i se deschidea în față.

– Îmi place. Parcul este minunat astăzi, copacii ca..

– Nu te uitai la copaci, señorita.

Katie hotărî să nu-i răspundă. I-a făcut plăcere că i-a spus señorita; suna străin şi ciudat pentru ea, subliniind diferențele dintre ei şi neutralizînd efectul pe care l-a avut asupra ei masculinitatea lui debordantă.

Ce o fi fost în capul ei cînd şi-a dorit ca Ramon să o sărute?

Dacă s-ar implica mai mult, ar fi un dezastru! Nu aveau absolut nimic în comun, veneau din două lumi complet diferite.

Din punct de vedere social, îi despărțea mile întregi. Mîine, de exemplu, era aşteptată să participe la un *barbecue* în elegantuil cămin al părinților ei, pe terenurile de la *Forest Oaks Country Club.*

Ramon nu s-ar potrivi nicicum cu genul de oameni care vor fi prezenți acolo. Nu s-ar simți în largul lui dacă l-ar lua cu ea. Nu acolo i-ar fi locul.

Şi în clipa în care părinții ei ar descoperi că este muncitor agricol, cîştigîndu-şi existența cu o camionetă din care vinde trufandale primăvara, este foarte probabil să-i spună clar lui Ramon că nu cred că locul lui este în casa lor şi nici lîngă fiica lor.

După ziua de astăzi, n-o să-l mai vadă pe Ramon, a hotărît ferm. Nu poate fi nimic între ei, iar faptul că îi trezea un răspuns sexual era un motiv destul de solid pentru a pune imediat capăt relației.

Nu poate să ducă nicicum la ceva semnificativ sau de durată.

– De ce te-ai îndepărtat de mine, Katie?

Ochii lui negri, pătrunzători, îi cercetau fața. Katie a netezit preocupată pătura de sub ea, după care s-a întins la loc.

– Nu ştiu ce vrei să spui, i-a replicat închizînd ochii şi făcînd în mod deliberat abstracție de el.

– Ai vrea să afli ce văd cînd te privesc? Vocea îi era joasă şi senzuală.

– Nu, dacă ai de gînd să vorbeşti ca un „latin-lover" îndrăgostit, i-a răspuns înţepată, iar după tonul vocii, cred că exact asta ai de gînd. Katie a încercat să se relaxeze, dar în tăcerea încărcată care se lăsă după cuvintele ei îi era imposibil. După cîteva minute, s-a ridicat brusc. Cred că este timpul să mă duc acasă, anunţă aşezîndu-se în genunchi şi începînd să adune rămăşiţele picnicului. Ramon s-a ridicat şi el fără să rostească nici un cuvînt şi a început să strîngă pătura.

Tăcerea încordată care a domnit pe drumul de întoarcere a fost întreruptă de două ori de Katie, în speranţa de a se răscumpăra pentru mojicia ei de mai înainte, a făcut două încercări de conversaţie, înăbuşite de răspunsurile monosilabice ale lui Ramon.

Îi era ruşine de gîndurile ei snoabe, se simţea stînjenită pentru felul în care-i vorbise şi era furioasă pentru că n-o lăsa să aplaneze lucrurile.

Cînd Buick-ul Regal a intrat în spaţiul de parcare din faţa uşii ei, nu-şi dorea nimic altceva decît să se termine ziua, chiar dacă nu era decît ora trei. Înainte ca Ramon să poată ocoli maşina pentru a-i deschide portiera, era deja jos.

– Îţi deschideam eu portiera, i-a spus răstit. Nu este decît un gest obişnuit de politeţe.

Katie, care şi-a dat pentru prima dată seama cît de furios era, s-a supărat brusc din cauza încăpăţînării lui.

– O să te surprindă, îl anunță repezindu-se ca o furtună pe scări şi vîrînd cheia în broască, dar nu este nimic în neregulă cu mîinile mele şi sînt perfect capabilă să deschid o afurisită de portieră de maşină. Şi nu văd de ce ar trebui să fii politicos cu mine cînd eu m-am purtat absolut odios cu tine!

Umorul plin de furie al remarcii ei nu i-a scăpat lui Ramon, dar a fost total eclipsat de următoarea.

Deschizînd larg uşa apartamentului, s-a întors în prag şi i-a spus furioasă:

– Mulțumesc, Ramon. M-am distrat foarte bine.

Katie, care nu avea nici cea mai mică idee de ce a izbucnit brusc în rîs, s-a simțit uşurată că nu este totuşi supărat şi dintr-o dată foarte îngrijorată de felul în care a urmat-o în apartament, închizînd ferm uşa în urma lui; iar acum o privea cu o expresie a cărei semnificație nu putea fi interpretată nicidecum greşit.

Cuvintele rostite calm erau pe jumătate invitație, pe jumătate poruncă.

– Vino aici, Katie.

A clătinat din cap şi a făcut un pas prudent înapoi, dar un fior dulce, de răspuns, a început să-i urce în corp.

– Nu este oare obiceiul femeilor americane libere să-şi arate cu un sărut aprecierea pentru faptul că „s-au distrat foarte bine"?

– Nu pentru toate, a reuşit ea să articuleze. Unele dintre noi spun pur şi simplu „mulțumesc".

Un zîmbet slab i-a înflorit în colțul gurii, iar

privirea de sub pleoapele grele i-a căzut pe buzele ei pline, ademenitoare, zăbovind îndelung acolo

– Vino aici, Katie. Văzînd că ea continua să se încăpățîneze, adăugă moale: Nu eşti curioasă să afli cum sărută spaniolii şi cum fac dragoste portoricanii?

– Nu, şopti ea înghițind convulsiv.

– Vino aici, Katie, şi am să-ți arăt.

Hipnotizată de vocea catifelată şi de ochii negri care o atrăgeau ca un magnet, Katie a pornit spre el ca într-o transă în care frica se amesteca cu excitația.

Indiferent la ce s-o fi aşteptat cînd a păşit în brațele lui Ramon, nu s-a gîndit nici pe departe că se va trezi prinsă într-o îmbrățişare de oțel şi purtată într-un tărîm întunecat şi dulce, unde nu simțea altceva decît buzele lui depărtate plimbîndu-se neobosite peste gura ei, unde singura senzație erau valurile de fierbințeală lichidă care se revărsau în urma mîinilor lui mîngîietoare.

– Katie, şopti răguşit, ridicîndu-şi gura de pe a ei, sărutîndu-i ochii, tîmplele, obrazul. Katie, repetă într-o şoaptă dureroasă, cuprinzîndu-i din nou buzele.

A trecut parcă o eternitate înainte să-şi ridice, în sfîrşit, capul. Cuprinsă de slăbiciune, tremurînd, şi-a lipit obrazul de pieptul lui tare şi i-a simțit bătăile violente ale inimii.

Era extrem de devastată de ceea ce tocmai se întîmplase.

Nici nu mai ținea minte de cîte ori a fost sărutată, şi de bărbați ale căror tehnici fuseseră

exersate şi perfecţionate pînă cînd sărutul lor devenise aproape o formă de artă! În braţele lor a simţit plăcere – dar nu această izbucnire dezlănţuită de bucurie, urmată de o dorinţă nestăvilită.

Buzele lui îi mîngîiau părul strălucitor.

– Acum pot să-ţi spun la ce mă gîndesc cînd mă uit la tine?

Katie a încercat un răspuns uşor, dar vocea îi era aproape la fel de răguşită ca a lui.

– Ai de gînd să vorbeşti ca un „latin-lover" îndrăgostit?

– Da.

– O.K.

– Văd o frumuseţe cu păr roşu-auriu şi cu un zîmbet de înger; şi îmi amintesc de o prinţesă care stătea în barul ăla pentru celibatari, părînd foarte nemulţumită de subiecţii din jurul ei; apoi aud o vrăjitoare spunînd unui bărbat care-i făcea avansuri că toate colegele ei de cameră sînt lesbiene. Îi cuprinse faţa în palmă, înfiorîndu-i obrazul cu mîngîierea delicată a degetelor. Cînd te privesc, îmi zic că eşti îngerul-prinţesa-vrăjitoarea mea.

Felul în care s-a referit la ea ca fiind „a lui" o readuse la realitate. Se eliberă brusc din braţele lui şi spuse cu falsă veselie:

– Nu vrei să mergem la piscină? Este deschisă astăzi şi va fi acolo toată lumea din complexul de apartamente. În timp ce vorbea, şi-a vîrît mîinile în buzunarele de la spate ale pantalonilor. A surprins felul în care privirea lui i-a alunecat spre tricoul bine întins peste sîni şi şi-a scos repede mîinile din buzunare.

O sprînceană neagră se arcui într-un semn de întrebare, chestionînd-o în tăcere de ce este împotrivă să-şi desfete ochii pe trupul ei cînd tocmai îşi plimbase mîinile peste aceleaşi locuri!

– Fireşte, i-a spus, mi-ar face plăcere să-ţi văd piscina şi să-ţi cunosc prietenii.

S-a simţit din nou stînjenită în prezenţa lui. Părea un străin brunet, din altă ţară, mult prea interesat de ea.

În plus, acum avea o bănuială, şi pe bună dreptate.

Ştia cînd un bărbat intenţiona să o manevreze în aşa fel, încît să o aducă în pat, iar Ramon acolo o dorea – în pat! Şi cît mai repede posibil!

Uşile glisante de sticlă din partea din spate a living-ului dădeau într-o mică verandă, închisă de un gard împletit, care-i asigura intimitatea.

În mijloc erau plasate strategic două şezlonguri cu perne înflorate, pentru băi de soare. De jur împrejur erau răspîndite plantele ei luxuriante, unele deja înflorite.

S-a oprit lîngă un ghiveci din care se revărsau petunii roşii şi albe.

Cu o mînă pe poarta gardului împletit, Katie ezita, încercînd să se gîndească cum să formuleze ceea ce voia să spună.

– Ai un apartament frumos, l-a auzit pe Ramon în spatele ei. Chiria trebuie să fie foarte mare.

S-a răsucit, profitînd imediat de comentariul lui ca o modalitate perfectă de a-i atrage

atenția asupra deosebirilor dintre ei şi, spera, de-ai răcori intențiile arzătoare.

– Mulțumesc. De fapt, chiria chiar e foarte mare. Locuiesc aici pentru că părinții mei sînt liniştiți să ştie că prietenii şi vecinii pe care-i am sînt genul potrivit de oameni.

– Oameni bogați?

– Nu neapărat bogați, dar oameni de succes, acceptabili pe plan social.

Fața lui Ramon era o mască, vidată de orice expresie.

– Poate că atunci ar fi mai bine să nu mă prezinți prietenilor tăi.

O singură privire spre această față înstrăinată, frumoasă, şi Katie s-a ruşinat din nou de propria-i persoană. Trecîndu-şi mîna agitată prin păr, a tras hotărîtă aer în piept şi a ridicat problema reală:

– Ramon, în pofida a ceea ce tocmai s-a întîmplat între noi acolo, în apartament, vreau să înțelegi că nu am de gînd să mă culc cu tine. Nici acum şi nici altă dată.

– Pentru că sînt spaniol? a întrebat-o calm.

S-a înroşit toată de ciudă.

– Nu, fireşte că nu! Pentru că... Zîmbi ironic. Ca să folosesc o expresie banală – „pur şi simplu nu sînt genul ăsta de fată". Simțindu-se mult mai bine acum, că totul era foarte clar între ei, s-a întors spre uşa palisadei. Ei bine, mergem să vedem ce se întîmplă la piscină?

– Nu cred că ar fi înțelept, i-a răspuns sarcastic. Să fii văzută cu mine te-ar putea pune într-o situațic stînjenitoare în fața prietenilor tăi „de succes, acceptabili pe plan social".

Katie privi peste umăr la bărbatul înalt care se uita în jos, la ea, cu nasul lui aristocratic, cu ochi ironici şi aroganţi. Oftă.

– Ramon, dacă eu m-am purtat ca o proastă orgolioasă, asta nu înseamnă că trebuie să faci şi tu la fel. Te rog, vino la piscină cu mine.

Acum, trăsăturile i s-au luminat de rîs. Fără un cuvînt, s-a întins peste umărul ei şi a deschis uşa palisadei.

Piscina, de dimensiuni olimpice, era scena unui haos total, aşa cum Katie ştia că va fi. Se desfăşurau patru jocuri separate de polo, toată asistenţa urlînd, care mai de care aruncîndu-se în apă.

Fete în costume de baie în două piese şi bărbaţi în şorturi şi slipuri stăteau întinşi pe prosoape şi pe şezlonguri, cu trupurile strălucind de loţiuni de bronzat, delectîndu-se la soare. Pretutindeni vedea cutii de bere şi radiouri portabile, iar la megafoanele clubului se revărsau valuri de muzică.

Katie s-a îndreptat spre o masă apropiată, cu o umbrelă în mijloc, şi a tras un scaun de aluminiu.

– Ce crezi despre ziua în care se deschide o piscină americană?

– Interesant, a spus uitîndu-se la infernul plin de culoare.

– Bună, Katie, o strigă Karen, apărînd din piscină ca o sirenă graţioasă, trupul ei voluptuos strălucind de rîuleţe de apă. Ca de obicei, Karen era însoţită de cel puţin doi bărbaţi devotaţi, care mergeau şiroind de apă lîngă ea; se îndreptau toţi spre Katie şi Ramon.

– Îi ştii pe Don şi Brad, nu-i aşa? a spus Karen, făcînd un gest neglijent din cap spre cei doi bărbaţi, care locuiau şi ei în complexul de apartamente.

Katie îi cunoştea pe amîndoi aproape la fel de bine ca şi Karen, aşa că fu puţin surprinsă, ca apoi să-şi dea seama că lui Karen puţin îi păsa cine pe cine cunoaşte atîta vreme cît avea să-i fie prezentată lui Ramon.

Cu o reticenţă inexplicabilă a făcut prezentările.

A încercat să nu ia în seamă admiraţia plină de căldură din zîmbetul larg al lui Ramon cînd i-a fost prezentat lui Karen şi scînteia de răspuns din ochii verzi ai fetei cînd i-a întins mîna.

– De ce nu vă schimbaţi şi nu veniţi să înotaţi? i-a invitat Karen fără să-şi ia ochii de la Ramon. După ce apune soarele, va fi o mare petrecere aici. Ar trebui să rămîneţi şi voi.

– Ramon n-are nici un slip la el, a refuzat imediat Katie.

– Nici o problemă, i-a replicat inventiva Karen, luîndu-şi ochii de la el pentru prima dată de cînd a ieşit din piscină. O să-i împrumute Brad, unul, nu-i aşa, Brad?

Brad, care o urmărea pe Karen de aproape un an, arăta de parcă i-ar împrumuta lui Ramon mai degrabă un bilet numai dus pentru a pleca din oraş, dar a susţinut politicos oferta. Şi cum ar fi putut să n-o facă?

Puţini erau cei care i-ar refuza ceva lui Karen – înfăţişarea ei promitea multe în schimb!

Era la fel de înaltă precum Katie, în jur de 1,70 m, dar părul ei negru şi trupul cu rotunjimi

unduitoare emanau o sexualitate coaptă, care o făcea să semene cu un fruct al pasiunii gata pentru a fi cules – însă numai de bărbatul pe care îl alegea ea. Independența ce-i strălucea în ochii verzi, migdalați, arăta limpede că alesese.

Iar după felul în care îl privi pe Ramon îndepărtîndu-se cu Brad pentru a-şi pune slipul, pentru Katie a fost absolut evident că Ramon era alegerea lui Karen.

– Unde l-ai găsit? a întrebat-o dintr-o suflare, aproape reverențios. Arată ca Adonis... sau Adonis a fost blond? N-are importanță, oricum arată ca un zeu grec cu părul negru.

Katie a rezistat pornirii de a-i potoli interesul față de Ramon spunîndu-i că, de fapt, era un agricultor spaniol cu părul negru.

– L-am întîlnit la *Canyon Inn,* vineri seara, i-a spus ea în schimb.

– Adevărat? Nu l-am văzut acolo şi este aproape imposibil să treacă neobservat. Ce face, în afară de faptul că arată sexy şi superb? Cu ce se ocupă?

– El... Katie ezită, apoi pentru a-l cruța pe Ramon de orice situație stînjenitoare a spus: Este în domeniul transportului. De fapt, se ocupă de camioane.

– Serios? a exclamat Karen fără să aştepte vreun răspuns şi cercetînd-o cu atenție pe Katie. E proprietatea ta particulară sau se poate înfrupta oricine?

Katie nu se putu abține să nu zîmbească de modul direct în care punea Karen problema.

– Ar avea vreo importanță?

– Ştii ca da. Doar sîntem prietene. Dacă spui că-l vrei, n-am să-l iau.

Ciudat era faptul că ştia că prietena ei vorbeşte serios. Karen avea o etică proprie. Nu fura bărbaţii prietenelor ei.

Totuşi, pe Katie a deranjat-o faptul că a presupus în mod automat că l-ar lua pe Ramon, cu excepţia cazului în care, din spirit de prietenie, ar decide să n-o facă.

– N-ai decît să te serveşti, a spus cu o indiferenţă pe care nu o simţea în întregime. Este al tău dacă-l vrei. Eu mă duc să-mi pun costumul de baie.

În timp ce-şi punea costumul, în apartamentul ei, Katie era supărată pe ea însăşi că nu i-a spus lui Karen să-l lase în pace pe Ramon.

Şi mai era supărată şi pentru faptul că, într-un fel sau altul, îi păsa.

De asemenea, era puţin iritată de admiraţia sinceră pe care a văzut-o în expresia lui Ramon cînd s-a uitat la silueta voluptuoasă a lui Karen.

Stătea în faţa oglinzii în costum de baie, cercetîndu-şi cu ochi critic înfăţişarea.

Costumul în două piese, de un albastru luminos, dezvăluia o siluetă uluitoare în toată gloria ei – sîni plini, talie îngustă, şolduri delicat arcuite şi picioare lungi.

Bărbaţii fluierau admirativ după fete care arătau ca Wilson Karen, dar la Katie Connelly se uitau tăcuţi, cu ochi mari.

Mîndria discretă pe care o degaja felul în care-şi ţinea bărbia şi graţia firească cu care se mişca întotdeauna o făceau să pară înstrăi-

nată, iar Katie nu putea schimba această imagine chiar dacă ar fi vrut, ceea ce, firește, nici nu voia.

Cu excepția barurilor pentru celibatari, Katie era rareori abordată de bărbați pe care nu-i cunoștea. Nu părea abordabilă. De regulă, bărbații se uitau la pielea ei fără cusur și la ochii de un albastru limpede și vedeau frumusețea clasică mai curînd decît sex-appeal-ul.

Se așteptau să fie distantă, greu abordabilă și o tratau cu admirație reținută. Cînd ajungeau să o cunoască destul de bine pentru a-și da seama că, de fapt, fundamental era o fire caldă și prietenoasă, cu un simț debordant al umorului, o cunoșteau de-acum destul de bine încît să nu ceară de la ea mai mult decît era dispusă să dea.

Stăteau de vorbă cu ea, rîdeau cu ea și îi cereau întîlniri, dar avansurile lor sexuale erau mai curînd verbale decît fizice – aluzii fine, rostite în șoaptă, pe care Katie le ignora zîmbind. Își trecu peria prin masa de păr ondulat, își scutură scurt capul pentru ca să se așeze în stilul răvășit de vînt și aruncă o ultimă privire nemulțumită în oglindă.

Cînd a ajuns la piscină l-a găsit pe Ramon întins pe un șezlong lîngă trei tinere femei care își puseseră prosoapele direct pe ciment și flirtau cu el.

De cealaltă parte, așezată la masa cu umbrelă, era Karen, împreună cu Brad și Don.

– Pot să mă alătur haremului tău, Ramon? l-a întrebat cu un zîmbet ușor.

Cînd a ridicat ochii spre ea, un zîmbet le-

neş, devastator a înflorit pe faţa lui bronzată, apoi a sărit imediat în picioare oferindu-i şezlongul lui.

Katie a suspinat în sinea ei. Ar fi putut la fel de bine să vină aici îmbrăcată într-un trenci! Nici măcar o singură dată privirea lui Ramon n-a coborît mai jos de gîtul ei.

El s-a aşezat la masă cu Karen şi cu ceilalţi doi bărbaţi. Încercînd să nu ia în seamă emoţiile amestecate, Katie a început să se ungă pe un picior cu loţiune de bronzat.

– Mă pricep foarte bine la asta, Katie, a spus Don zîmbindu-i. Ai nevoie de ajutor?

– Picioarele mele nu sînt atît de lungi, îl refuză privindu-l cu un zîmbet îndrăzneţ. Spre deosebire de Brad, Don nu era total obsedat de Karen, iar Katie simţise în ultimele cîteva luni că, dacă l-ar fi încurajat cîtuşi de puţin, şi-ar fi transferat cu uşurinţă atenţia de la Karen la ea. Tocmai se ungea pe braţul stîng cînd o auzi pe Karen spunînd:

– Katie mi-a povestit că faci afaceri în domeniul transportului, Ramon.

– Oh, ţi-a spus, nu?

A rostit cuvintele tărăgănat şi cu suficient sarcasm încît să o facă pe Katie să se oprească şi să se uite la el. Se lăsase pe spate, cu un trabuc subţire între dinţii albi, cu ochii pătrunzători aţintiţi asupra ei. Se înroşi toată şi se uită imediat în altă parte.

Cîteva momente mai tîrziu, Karen a făcut tot ce a putut să-l determine să meargă să înoate cu ea; n-a avut însă parte decît de un refuz ferm, dar politicos.

– Ştii să înoţi? i-a întrebat după ce au plecat ceilalţi.

– Porto Rico este o insulă, Katie, i-a replicat sec. De o parte este Oceanul Atlantic, iar de cealaltă – Marea Caraibelor. Nu este absolut deloc penurie de apă cînd este vorba de înot.

Katie l-a privit cu o încruntătură nedumerită. Din clipa în care a sărutat-o, acolo, în apartamentul ei, a început să se producă un transfer subtil de putere.

Pînă atunci ea a fost cea plină de încredere şi care deţinea controlul relaţiei lor. Acum se simţea derutată şi ciudat de vulnerabilă, în timp ce Ramon părea hotărît şi sigur de el. A ridicat din umeri şi a spus:

– N-am vrut decît să mă ofer să te învăţ să înoţi dacă n-ai fi ştiut. Nu era nevoie să te lansezi într-o dizertaţie despre geografia portoricană.

– Dacă vrei să înotăm, atunci înotăm, s-a oferit ignorîndu-i tonul supărat.

I s-a tăiat respiraţia cînd Ramon s-a ridicat în picioare şi a rămas aşa, uitîndu-se în jos la ea, în slipul alb al lui Brad.

Un bărbat superb de peste 1,90 m, cu umeri largi şi şolduri înguste, cu muşchi tari de atlet. Pieptul îi era tot acoperit de păr negru, iar cînd s-a ridicat, Katie a avut grijă să-şi fixeze privirea pe medalionul de argint care-i atîrna la gît.

Derutată şi stînjenită de modul în care a afectat-o vederea trupului bronzat din faţa ei, Katie nu a ridicat privirea spre el pînă cînd nu şi-a dat seama că nu intenţiona cîtuşi de puţin

să se mişte din calea ei. Cînd, în sfîrşit, a îndrăznit să-l privească în ochi, el i-a spus moale:

– Cred că şi tu arăți foarte bine.

– Am avut impresia că n-ai remarcat, i-a răspuns zîmbind fără să vrea şi au pornit spre piscină.

– Am crezut că nu vrei să mă uit la tine.

– Te-ai uitat însă destul la Karen, s-a auzit spunînd fără să se gîndească. A clătinat din cap amuzată şi a rostit tare şi ultimul gînd care-i veni în minte: N-am vrut să spun asta.

– Nu, sînt sigur că nu, a zis el amuzîndu-se.

Preferînd să uite întregul schimb de cuvinte, Katie s-a îndreptat hotărîtă spre capătul adînc al piscinei.

A sărit, tăind cu o linie grațioasă apa. Ramon a apărut lîngă ea şi au făcut amîndoi 20 de bazine, după care Katie s-a oprit. Ramon a mai înotat încă zece, înainte ca ea să-i strige rîzînd:

– Gata, spectacolul s-a terminat!

Scufundîndu-se, a dispărut din raza ei vizuală. A țipat surprinsă cînd mîini puternice au prins-o de picioare şi au tras-o la fund. Cînd a reapărut la suprafață, în căutare de aer, ochii usturînd-o din cauza clorinei, îl admonestă rîzînd cu severitate:

– Ce ai făcut tu a fost un lucru foarte copilăresc. Aproape la fel de copilăresc ca ăsta! Tăind apa cu mîna, l-a stropit puternic în față, după care s-a răsucit şi a pornit rapid înot pentru a evita represaliile. A urmat o cascadă de rîsete, de întreceri şi de scufundări care au durat 15 minute, lăsînd-o fără suflu şi epuizată.

A ieşit, în sfîrşit, din piscină, s-a îndreptat spre scaunul de pe peluză, de unde a luat prosopul pe care îl adusese pentru el şi i l-a întins.

– Joci prea dur, l-a dojenit veselă, aplecîndu-se şi scuturîndu-şi părul lung şi bogat.

Ramon, răsuflînd puternic din cauza eforturilor făcute, şi-a pus prosopul pe după gît şi mîinile în şolduri.

Calm, i-a spus:

– Am să mă port cu tine atît de delicat pe cît vrei tu.

Katie a simţit că se topeşte toată pe dinăuntru cînd a înţeles semnificaţia cuvintelor lui. Aproape sigură că s-a referit la modul în care ar face dragoste cu ea, s-a întins pe burtă şi şi-a sprijinit capul pe braţe.

Pielea i s-a înfiorat cînd Ramon i-a picurat loţiune pe spate, după care s-a aşezat alături de ea.

S-a încordat toată cînd i-a simţit mîinile cum se plimbau încet în sus şi în jos, masînd-o ritmic pentru ca loţiunea să pătrundă în pielea ei catifelată.

– Pot să-ţi desfac sutienul? o întrebă.

– Nici măcar să nu te gîndeşti să încerci! l-a avertizat. Cînd mîinile lui au început să se ocupe de umeri, degetele mari descriind cercuri uşoare chiar sub ceafă, respiraţia i s-a accelerat, fiecare milimetru al pielii trezindu-se vibrînd la viaţă sub atingerea lui delicată.

– Îţi creez probleme, Katie? a întrebat-o într-o şoaptă răguşită.

– Ştii bine că da, a murmurat leneş înainte să se poată controla. I-a auzit chicotitul de sa-

tisfacție şi a întors capul în partea cealaltă. O faci intenționat şi lucrul ăsta mă face foarte nervoasă.

– În cazul ăsta am să te las să te relaxezi, i-a spus ridicîndu-se de pe şezlong. După ce a plecat, Katie a încercat să nu se întrebe ce o fi făcînd şi a închis ochii în soarele cald al după-amiezii tîrzii.

Din cînd în cînd îi auzea vocea profundă urmată de hohote de rîs feminin sau vreunul dintre bărbați strigîndu-i ceva.

Categoric se potrivea bine locului în care se afla, se gîndi ea. Dar la o adică, de ce nu s-ar potrivi?

Singura condiție pe care trebuie să o îndeplineşti pentru a te bucura de popularitate aici, în rîndul sexului opus, este să ai un trup atrăgător, combinat de preferință cu o față atrăgătoare, şi, dacă eşti bărbat, o slujbă bună. Pe aceasta din urmă i-o asigurase Katie cu mica ei minciună.

Care-i problema cu ea? se întreba somnoroasă. Nu avea nici un motiv să se plîngă.

În pofida acceselor ocazionale de nemulțumire din ultima vreme, cînd lumea ei părea populată de oameni falşi şi superficiali, îi făceau plăcere schimburile inteligente de replici cu bărbații siguri de ei şi de succes pe care-i cunoştea.

Îi plăcea să aibă haine frumoase, un apartament frumos şi să fie obiectul unei asemenea admirații din partea bărbaților.

Îi făcea o plăcere reală compania lor, chiar dacă evita cu grijă să devină intimă cu ei pentru

că dorințele fizice ale lui Katie nu erau nicidecum mai puternice decît nevoia copleşitoare de a-şi păstra rămăşițele de mîndrie şi respect de sine pe care i le mai lăsase David.

Rob ar fi fost singurul bărbat, în afara lui David, pe care l-ar fi lăsat să facă dragoste cu ea.

Din fericire, a descoperit că este însurat înainte de a permite să se întîmple lucrul ăsta.

O să apară într-o zi şi bărbatul potrivit, iar atunci nu va mai avea nici un fel de reținere. Bărbatul *potrivit,* nu orice bărbat. În nici un caz, Katie Connelly n-o să fie genul care să stea pe marginea piscinei sau într-un bar pentru celibatari, cu trei-patru bărbați în jurul ei, care toți să-i fi cunoscut, intim, trupul.

Altor femei li se întîmplă tot timpul aşa ceva, dar Katie găsea ideea degradantă şi respingătoare.

– Hei, Katie, trezeşte-te şi întoarce-te cu fața în sus, l-a auzit ea pe Don. A clipit, surprinsă că adormise, şi s-a întors ascultătoare.

– Este aproape şase. Eu mă duc cu Brad să cumpărăm nişte bere şi pizza pentru petrecerea din seara asta. Vrei să aduc ceva mai tare pentru tine şi Ramon?

Să fi fost un oarecare sarcasm în felul în care a rostit numele lui Ramon? Katie strîmbă din nas spre admiratorul ei care-i zîmbea.

– Mai tare decît pizza de la *Mama Romano?* Ferească Dumnezeu!

S-a uitat în jur după Ramon şi l-a văzut îndreptîndu-se spre ea cu Karen de-o parte şi cu altă femeie de cealaltă.

Înăbuşindu-şi cu grijă ridicola izbucnire de gelozie pe care o resimţea, Katie i-a spus:

– Diseară, aici, afară, o să fie o petrecere – dans şi lucruri de genul ăsta. Vrei să rămîi şi tu?

– Pare-mi-se că rămîne, Katie! a sărit imediat în numele lui Karen.

– Atunci pentru mine este perfect, a spus ea ridicînd indiferentă din umeri. Se va distra la petrecere cu prietenii ei, iar Ramon poate să se distreze cu Karen sau indiferent cu cine o vrea el.

Pînă la ora nouă şi jumătate mîncarea a fost devorată, împreună cu cîteva baxuri de bere şi nenumărate sticle de alcool.

Luminile piscinei erau aprinse, împrumutînd apei o strălucire verzuie irizantă, iar cineva a pus la staţie o bandă disco.

Katie, căreia îi plăcea să danseze, făcea lucrul ăsta de aproape o oră cu diferiţi parteneri, cînd îl zări pe Ramon stînd deoparte şi privind în gol – siluetă solitară sprijinită de gardul care înconjura piscina.

Aşa, profilat în noapte, slipul părînd o fîşie albă în întunericul de cerneală, arăta foarte distant şi încrucîtva însingurat.

– Ramon? l-a strigat îngrijorată, venind în spatele lui şi punîndu-i o mînă pe braţ.

S-a întors încet şi s-a uitat în jos la ea, Katie constatînd în zîmbetul lui plăcerea pe care i-a produs-o atingerea ei. Prudentă, şi-a luat mîna de pe braţul lui.

– De ce stai aici, singur?

– Simţeam nevoia să scap de zgomot ca să

pot gîndi. Tu nu simți niciodată nevoia să fii singură?

– Ba da, recunoscu ea, dar nu neapărat în toiul unei petreceri.

– Nu este nevoie să fim aici, în mijlocul unei petreceri, i-a replicat cu un gest semnificativ.

Inima i-a tresărit uşor, dar era hotărîtă să ignore lucrul ăsta.

– Vrei să dansezi?

Făcu o mişcare cu capul în direcția megafoanelor din care se revărsau ritmurile unei melodii cîntate de Neil Diamond.

– Cînd dansez, îmi place să țin în brațe o femeie. În plus, trebuie să stau la coadă pentru privilegiul de a dansa cu tine.

– Ramon, ştii să dansezi? insistă, convinsă că probabil nu ştie şi gata să se ofere să-l învețe.

Aruncînd trabucul care a descris un arc roşu strălucitor, a zis scurt:

– Da, Katie, ştiu să dansez. Ştiu să înot. Ştiu să-mi leg singur şireturile la pantofi. Am un uşor accent, din cauza căruia ți se pare ție că sînt înapoiat şi ignorant, dar pe care multe femei îl găsesc atrăgător.

Kati, furioasă, a devenit rigidă. Ridicîndu-şi bărbia, l-a privit drept în ochi şi i-a spus foarte calm şi foarte clar:

– Du-te dracului!

S-a răsucit pe călcîie, intenționînd să se îndepărteze, după care a scos o exclamație de surprindere cînd mîna lui i se încleştă pe braț, întorcînd-o cu fața spre el. Cu vocea vibrînd de furie, i-a spus:

– Să nu-mi mai vorbeşti niciodată aşa şi să nu înjuri. Nu ți se potriveşte.

– Am să vorbesc cu tine cum îmi place, a izbucnit ea, iar dacă toate celelalte femei te găsesc atît de al naibii de atrăgător, n-ai decît să le primeşti cu brațele deschise.

Ramon îi privi ochii albaştri încărcați de furtună şi frumoasa ei față plină de mîndrie, şi fără să vrea a zîmbit admirativ.

– Cît de mică eşti şi atît de iute la mînie! a chicotit el. Iar cînd eşti furioasă...

– Nu sînt deloc mică! l-a întrerup aprinsă. Am aproape 1,70 m. Iar dacă aveai de gînd să spui că sînt frumoasă cînd mă înfurii, te avertizez că am să mă tăvălesc pe jos de rîs! Bărbații spun întotdeauna lucrul ăsta femeilor pentru că au auzit ei într-un film vechi şi ridicol, şi...

– Katie, începu Ramon aplecîndu-se să o sărute. Eşti frumoasă cînd eşti furioasă, iar dacă ai să izbucneşti în rîs am să te arunc în piscină.

Sistemul nervos i-a fost străbătut de un puternic fior cînd buzele lui fierbinți i-au învăluit gura într-un sărut lung.

Apoi şi-a strecurat brațul în jurul taliei ei, i-a tras alături trupul – care nu a opus nici o rezistență, şi a condus-o spre mulțimea de cupluri care dansau, în timp ce din megafoane se revărsa un slow lent.

Vocea joasă a lui Ramon i-a murmurat ceva la ureche în timp ce dansau, dar Katie nu a înțeles un cuvînt din ce a spus.

Era mult prea preocupată de senzația in-

credibil de excitantă pe care i-o trezeau picioarele şi coapsele lui goale, frecîndu-se intim de ale ei, mişcîndu-se în ritmul muzicii.

Valuri de dorinţă ce se rostogoleau unul după altul îi topeau hotărîrea. Dorea să ridice capul şi să-i simtă gura reclamînd-o pe a ei, aşa cum a făcut sus, în apartament; dorea să se simtă strivită în braţele lui puternice şi purtată în aceeaşi uitare dulce în care o purtase mai devreme.

Închizînd disperată ochii, Katie a recunoscut în sinea ei adevărul.

Deşi nu-l cunoştea decît de 48 de ore, îşi dorea ca Ramon să facă dragoste cu ea în seara asta.

Şi dorea atît de puternic lucrul ăsta, încît s-a simţit zdruncinată şi uluită... dar cel puţin înţelegea atracţia ei fizică faţă de el. Ce nu înţelegea, şi ce o înspăimînta, era însă această atracţie stranie, magnetică pe plan emoţional, pe care o simţea pentru el. Uneori, cînd îi vorbea cu vocea aceea profundă, captivantă, sau cînd o privea cu ochii aceia negri, pătrunzători, se simţea ca şi cum ar fi întins în tăcere mîna spre ea trăgînd-o inexorabil mai aproape, tot mai aproape de el.

În mintea ei, Katie se admonestă sever. Ar fi dezastruos să se implice într-o relaţie cu Ramon. Erau absolut incompatibili.

El era mîndru, sărac şi dominant, în timp ce şi ea era mîndră, dar bogată după standardele lui şi prin naştere independentă. Orice relaţie între ei nu ar putea duce decît la suferinţă şi mînie.

Ca femeie inteligentă şi înţeleaptă ce era, Katie a decis că totuşi cea mai bună cale pentru a evita pericolul pe care-l reprezenta atracţia faţă de Ramon era să-l evite chiar pe el. Va rămîne pe cît posibil departe de el tot restul serii, iar după seara asta va refuza categoric să-l mai vadă.

Era foarte simplu. Numai că, atunci cînd buzele lui i-au înfiorat mai întîi tîmplele, apoi fruntea, a uitat că era o femeie inteligentă şi înţeleaptă, şi aproape că a ridicat gura venind în întîmpinarea buzelor lui pentru a primi sărutul devastator pe care ştia că i-l va da.

În clipa în care se termină melodia, Katie s-a desprins de el.

I-a primit privirea întrebătoare cu un zîmbet vesel, înţepenit pe faţă, şi i-a spus degajat:

– De ce nu te-ai amesteca în mulţime ca să te distrezi? Ne vedem mai tîrziu.

În următoarea oră şi jumătate, Katie a flirtat cu toţi bărbaţii pe care-i cunoştea şi chiar cu cîţiva pe care nu-i cunoştea.

Era aproape ameţitor de sociabilă şi, oriunde se ducea, bărbaţii se ţineau după ea, fiecare gata să danseze, să înoate sau să facă dragoste, în funcţie de preferinţa ei.

A rîs, a băut şi a dansat... Şi în fiecare clipă a fost conştientă de faptul că, după cît se părea, Ramon îi urmase sugestia şi se distra de minune cu cel puţin alte patru femei, în special cu Karen, care nu s-a dezlipit o clipă de el.

– Katie, hai să plecăm de aici şi să mergem undeva unde este linişte, îi şopti fierbinte Don la ureche, în timp ce dansau o melodie ritmată.

– Urăsc locurile liniştite, îl informă Katie desprinzîndu-se de el şi ducîndu-se la Brad, care a fost surprins, dar încîntat, să se trezească dintr-o dată cu ea pe genunchi.

– Şi Brad urăşte locurile liniştite, nu-i aşa?

– Sigur că da, minți Brad. Ce-ar fi să mergem la mine şi să facem zgomot în particular?

Katie nu asculta.

Cu coada ochiului o urmărea pe Karen dansînd cu Ramon. Îşi înlănțuise brațele de gîtul lui, unduindu-şi senzual trupul strîns lipit de al lui.

Indiferent ce-i spunea Karen, cu siguranță că probabil îl amuza, pentru că Ramon, care zîmbea privind în jos la ea, a lăsat brusc capul pe spate şi a izbucnit în rîs.

Absolut ilogic, Katie s-a simțit afectată de dezertarea lui uşoară. Intensificîndu-şi eforturile de a fi veselă, s-a ridicat şi l-a tras pe Brad în picioare, în pofida voinței lui.

– Ridică-te, leneşule, şi dansează cu mine.

Brad a renunțat la cutia lui cu bere şi s-a amestecat printre dansatori cu brațul în jurul umerilor lui Katie, apoi a strîns-o brusc în brațe cu putere.

– Ce dracu' te-a apucat? a întrebat-o la ureche. Nu te-am văzut niciodată purtîndu-te aşa.

Katie nu i-a răspuns pentru că îi căuta disperată din priviri pe Ramon şi pe Karen, care şi-a dat curînd seama – dispăruseră.

Inima începu să-i bată puternic. Ramon a părăsit petrecerea cu Karen!

Cînd, după treizeci de minute, tot nu au reapărut, a renunțat să mai simuleze că se dis-

trează. Simțea numai noduri în stomac, iar cînd dansa sau vorbea, scana în permanență cu privirea trupurile în continuă mişcare, căutînd cu disperare silueta înaltă a lui Ramon.

Nu era singura care observase dispariția lui Karen cu Ramon.

Katie dansa din nou cu Brad, ignorîndu-l complet în timp ce-şi tot lungea gîtul în căutarea cuplului dispărut, cînd Brad i-a şuierat cu dispreț:

– Sper că nu eşti cumva legată în vreun fel de fustangiul ăsta pe care Karen l-a dus în apartamentul ei, nu?

– Să nu-i zici aşa! protestă hotărîtă, smulgîndu-se din brațele lui.

Avea lacrimi în ochi cînd s-a răsucit şi a început să-şi croiască drum printre cuplurile care dansau.

– Unde te duci? întrebă o voce autoritară chiar în spatele ei.

S-a întors şi a dat nas în nas cu Ramon. Încleştă neputincioasă pumnii.

– Unde ai fost?

– Geloasă? întrebă ridicînd dintr-o sprînceană neagră.

– Ştii, izbucni aproape înecîndu-se, cred că nici măcar nu te plac!

– Nici eu nu te plac foarte mult în seara asta, replică el cu un ton egal. Îşi îngustă brusc ochii, privindu-i atent fața. Ai lacrimi în ochi. De ce?

– Pentru că – spuse furioasă în şoaptă – pentru că ticălosul ăsta cretin te-a făcut fustangiu.

Ramon a izbucnit în rîs şi a luat-o în braţe.

– Oh, Katie, este furios pentru că femeia pe care o doreşte a făcut o plimbare cu mine.

Lăsîndu-şi capul pe spate, îi cercetă atentă faţa.

– Doar o plimbare?

– Doar o plimbare. Şi i-a dispărut orice expresie de veselie de pe chip. Nimic mai mult. A strîns-o mai tare în braţe şi au început să danseze.

Katie şi-a lipit obrazul de pieptul lui, care degaja o forţă atît de liniştitoare, şi s-a lăsat pradă mîinilor ui.

A mîngîiat-o pe umerii goi şi pe spate, alunecînd apoi mai jos, apăsînd-o uşor pe coloană pentru a-i forţa trupul mlădios să intre în contact intim cu fiecare linie dură a coapselor şi picioarelor lui.

A ridicat o mînă şi i-a cuprins ceafa, mîngîind-o senzual, oprindu-se ca la o comandă bruscă.

Respirînd necontrolat, Katie şi-a înălţat capul pentru a-i primi sărutul.

Şi-a îngropat mîna în părul ei bogat şi mătăsos, ţinînd-o captivă pentru a-şi ostoi setea nestăvilită a gurii.

Cînd s-a retras, Ramon respira greu, iar pulsul ei o luase razna, simţind presiune în urechi.

A ridicat privirea spre el şi i-a spus şovăind:

– Cred că începe să-mi fie foarte frică!

– Ştiu, *querida,* a zis drăgăstos. Lucrurile se întîmplă prea repede pentru tine.

– Ce înseamnă *„querida"?*

– Iubito!

Katie a închis ochii şi a înghiţit în sec, lipindu-se sfîrşită de el.

– Cît mai rămîi aici înainte să te întorci în Porto Rico?

Răspunsul veni tîrziu.

– Pot să mai rămîn pînă duminică, de azi într-o săptămînă, dar nu mai mult. Pînă atunci vom petrece fiecare zi împreună.

Katie era prea dezamăgită ca să mai încerce măcar să ascundă lucrul ăsta.

– Nu putem. Mîine trebuie să mă duc la o importantă reuniune, cu prilejul „Memorial Day", acasă, la părinţii mei. Marţi am liber, dar miercuri trebuie să mă întorc la birou.

Şi-a dat seama că era pe cale să protesteze şi pentru că şi ea dorea să fie împreună cu el cît mai mult posibil din timpul care le-a mai rămas, a spus:

– Ţi-ar plăcea să mergi mîine cu mine la părinţii mei? A părut stînjenit şi Katie s-a gîndit mai bine. Probabil că nu este o idee bună, continuă ea. Tu n-o să-i placi şi nici ei pe tine.

– Pentru că ei sînt bogaţi şi eu nu? Zîmbea slab. S-ar putea ca eu să-i plac, chiar şi în pofida faptului că sînt bogaţi, cine ştie?

Katie a zîmbit de modul în care deliberat interpretase greşit problema, iar braţele lui s-au strîns posesiv, trăgînd-o mai aproape.

Avea un zîmbet plin de farmec care-i atenua frumuseţea virilă, putînd să-l facă să arate chiar aproape copilăros.

– Ne întoarcem la mine? întrebă ea.

Ramon a fost de acord, iar Katie s-a dus

să-şi strîngă lucrurile, în timp ce el a turnat scotch în două pahare de plastic, a adăugat apă şi gheaţă, şi a pornit spre ea, care-l aştepta.

Cînd au ajuns în mica verandă închisă cu gard de palisadă, Katie a fost surprinsă că, în loc să intre în living, Ramon a pus paharele pe măsuţa dintre cele două şezlonguri, după care s-a întins pe unul din ele.

Într-un fel, ea se aştepta să încerce să continue restul conversaţiei în pat.

Cu sentimente amestecate de dezamăgire şi uşurare, s-a cuibărit pe celălalt şezlong şi s-a întors spre el.

Ramon a aprins un trabuc, capătul lui roşu strălucitor fiind singurul punct focal în întuneric.

– Vorbeşte-mi despre părinţii tăi, Katie.

Katie a sorbit o înghiţitură fortifiantă din pahar.

– După standardele majorităţii, sînt foarte bogaţi, dar nu au fost aşa întotdeauna. Tata a fost proprietarul unei băcănii obişnuite pînă acum zece ani, cînd s-a adresat unei bănci pentru a-i da un împrumut să se extindă, transformînd-o într-un luxos supermarket. A mers foarte bine, iar de atunci a mai deschis încă 20 la fel. N ai trecut pe lîngă nici un supermarket ultramodern pe care scrie *Connelly's?*

– Ba cred că da.

– Ei bine, ăştia sîntem noi. Acum patru ani tata a intrat în *Forest Oaks Country Club*. Nu este la fel de prestigios ca *Old Warson* sau *St. Louis Country Club,* dar membrilor din *Forest Oaks* le place să pretindă că este, iar tata a

ridicat o casă foarte mare pe terenurile clubului, exact pe terenul de golf.

– Te-am întrebat de părinții tăi, iar tu-mi vorbeşti de banii lor. Cum sînt ei?

Katie încercă să fie sinceră şi obiectivă.

– Mă iubesc foarte mult. Mama joacă golf, iar tata munceşte foarte mult. Cred că cel mai important lucru pentru ei, în afară de propriii lor copii, este să aibă o casă minunată, o fată în casă, două Mercedes-uri şi să facă parte din *Country Club.* Tata arată foarte bine pentru cei 58 de ani, iar mama a arătat întotdeauna minunat.

– Ai frați şi surori?

– Cîte unul din fiecare. Eu sînt cea mai mică. Sora mea, Maureen, are 30 de ani şi este căsătorită. Tati l-a făcut pe soțul ei vicepreşedinte al *Corporației Connelly,* iar acum de-abia aşteaptă să preia funcția supremă cînd se va retrage tata. Fratele meu, Mark, are 25 de ani şi este drăguț. El nu este atît de ambițios şi de lacom ca Maureen, care-şi petrece viața făcînd tot posibilul ca Mark să nu obțină din afacerea familiei, cînd tata se va retrage, o felie mai mare decît li s-ar cuveni ei şi soțului ei. Acum, că ai aflat ce era mai rău, vrei să vii mîine? Vor fi acolo şi numeroşi prieteni şi vecini ai părinților mei, care seamănă foarte mult cu ai mei.

Ramon a stins trabucul şi şi-a sprijinit preocupat capul de spătarul şezlongului.

– Vrei să vin?

– Da, zise ea cu emfază. Dar este egoism din partea mea, pentru că Maureen va strîmba din nas dacă va descoperi cum îți cîştigi exis-

tența. Fratele meu, Mark, va merge probabil destul de departe pentru a-ți demonstra că el nu este ca Maureen, aşa încît te va pune probabil într-o situație şi mai stînjenitoare.

O întrebă cu vocea aceea profundă, catifelată, pe care ajunsese să o adore:

– Tu ce vei face, Katie?

– Ei bine, eu... nu prea ştiu.

– Atunci cred că ar trebui să vin cu tine ca să descopăr. Punînd paharul pe masă, s-a ridicat în picioare.

Şi-a dat seama că are de gînd să plece şi a insistat să rămînă ca să bea o cafea; asta, pentru simplul motiv că nu putea suporta să plece deja.

A adus cafeaua în living, pe o tăviță, şi s-a aşezat lîngă el, pe canapea. Şi-au băut cafelele într-o tăcere lungă, tot mai neconfortabilă, pe care Katie nu era în stare să o întrerupă sau să o înțeleagă.

– La ce te gîndeşti? l-a întrebat în cele din urmă, cercetîndu-i profilul sobru în penumbra singurei veioze aprinse.

– La tine. După care o întrebă aproape cu asprime: Lucrurile care sînt importante pentru părinții tăi sînt importante şi pentru tine?

– Unele dintre ele, presupun, a recunoscut Katie.

– Cît de importante?

– În comparație cu ce?

– În comparație cu asta, îi spuse într-o şoaptă sălbatică. Şi-i căută gura; o sărută apăsat, cu mişcări în sus şi în jos, forțînd-o să-şi despartă buzele pentru a deschide drum limbii

care-şi începu explorarea; în acelaşi timp o culcă pe canapea, îndoindu-se în aşa fel încît aproape că-i acoperea trupul cu al lui.

Katie a gemut în semn de protest şi pe loc gura lui a devenit mai tandră, după care a început o seducţie lentă, insuportabil de erotică, încît curînd Katie se zvîrcolea sub el de dorinţă.

Limba i se împletea cu a ei, se retrăgea, apoi plonja profund, retrăgîndu-se din nou încet cînd ea voia să i-o reţină, pînă cînd Katie şi-a apăsat cu patimă buzele deschise pe gura lui pierdută în sărutul care-i devasta sufletul.

Cînd Ramon a încercat să-şi ridice capul, ea i l-a prins în mîini, încercînd să-i păstreze gura peste a ei; apoi a scos o exclamaţie de încîntare şocată cînd i-a scos sutienul eliberîndu-i sînii şi coborînd gura spre sfîrcurile roz. A supt fără grabă unul, apoi pe celălalt, pînă cînd Katie nu mai era în stare să se gîndească la nimic, arzînd numai de o dorinţă aproape dureroasă.

Ramon şi-a sprijinit greutatea pe mîini şi s-a ridicat uşor de pe ea, fără ca ochii lui aprinşi să-i părăsească o clipă sînii rotunzi, sfîrcurile întărite şi în stare de erecţie în urma mîngîierilor administrate de limba, buzele şi dinţii lui.

– Pune mîinile pe mine, Katie, i-a zis răguşit.

Katie a ridicat mîinile plimbîndu-şi încet vîrfurile sensibile ale degetelor peste muşchii viguroşi ai pieptului, admirîndu-i cum se încordau reflex, ca apoi să se relaxeze.

– Eşti frumos, şopti plimbîndu-şi mîinile pe pieptul tare şi bronzat, acoperit cu păr; a urcat

apoi în sus, pe umerii laţi, coborînd pe muşchii încordaţi ai braţelor.

– Bărbaţii nu sînt frumoşi, încercă el să o zgîndăre, dar vocea îi era deformată de efectul mîinilor ei asupra lui.

– Tu eşti! În felul în care sînt frumoase oceanele şi munţii. Fără să se gîndească, cu vîrful degetelor îi continua explorarea pe linia de păr negru ce se îngusta ducînd dinspre piept în jos, dispărînd sub slipul alb.

– Nu! i-a poruncit răguşit.

Mîna i s-a oprit şi Katie a ridicat privirea spre faţa lui, întunecată de pasiunea cu care se lupta pentru a o ţine sub control.

– Eşti frumos şi eşti puternic, i-a şoptit sub privirea lui arzătoare. Dar eşti şi delicat. Cred că eşti cel mai delicat bărbat pe care l-am cunoscut – şi nici măcar nu ştiu de ce cred asta.

– Oh, Dumnezeule! gemu el pierzîndu-şi controlul.

Se aruncă asupra ei cu o pasiune dezlănţuită, care o făcu să vibreze de dorinţă. Şi-a afundat mîinile în părul bogat, imobilizîndu-i capul pentru a se desfăta la nesfîrşit cu gura ei.

Katie îi simţea bărbăţia dură pulsînd şi presîndu-se intim de ea, iar cînd Ramon a început să-şi mişte coapsele în cercuri delicate deasupra ei a gemut de dorinţa aproape insuportabilă.

– Doreşte-mă, i-a poruncit brutal. Doreşte-mă mai mult decît îţi doreşti lucrurile ce pot fi cumpărate cu bani. Doreşte-mă la fel de mult pe cît te doresc eu.

Katie aproape că suspina de dorinţă cînd

s-a desprins brusc de ea, s-a aşezat pe canapea şi şi-a sprijinit capul pe spătar, închizînd ochii.

L-a urmărit cum încet i se potolea respiraţia; după cîteva minute, Katie şi-a aranjat suţienul, şi-a trecut mîna tremurîndă prin părul în dezordine şi s-a ridicat.

Simţindu-se concediată şi rănită, s-a ghemuit pe canapea, cît mai departe de el, şi şi-a vîrît picioarele sub ea.

– Katie! Vocea îi era rece şi aspră.

Îngrijorată, şi-a îndreptat ochii spre el. Vorbi, continuînd să-şi ţină capul sprijinit de canapea, iar ochii închişi:

– N-am vrut să-ţi spun lucrul ăsta în timp ce te aflai în braţele mele şi cînd amîndoi ardeam de dorinţă unul pentru celălalt. N-am vrut să-ţi spun deloc lucrul ăsta, totuşi am ştiut chiar din prima seară că înainte să plec ţi-l voi spune...

Inima ei a încetat să mai bată. Acum o să-i spună că este căsătorit, iar ea – ea o să aibă un acces de isterie.

– Vreau să vii cu mine în Porto Rico.

– Poftim? murmură ea.

– Vreau să te căsătoreşti cu mine.

Katie a deschis gura, dar au trecut cîteva secunde bune înainte de a putea rosti vreun cuvînt.

– Eu... nu pot. N-aş putea. Am o slujbă aici, şi familia mea, prietenii mei – toţi sînt aici. Locul meu este aici.

– Nu, zise el furios, întorcîndu-şi capul şi ţintuind-o cu privirea. Locul tău nu este aici. Te-am urmărit de prima dată, cînd te-am văzut

în bar, şi te-am urmărit şi în seara asta. Nici măcar nu-ţi plac oamenii ăştia; locul tău nu este lîngă ei. A văzut cum face ochii tot mai mari, arătînd tot mai îngrijorată şi a întins mîna spre ea. Vino, i-a spus moale. Acum te vreau în braţele mele.

Prea ameţită ca să facă altceva decît să se supună, Katie alunecă pe sofa în îmbrăţişarea lui confortabilă şi şi-a sprijinit capul pe umărul lui. Ramon a continuat cu delicateţe:

– Ai în tine o fineţe care te deosebeşte de oamenii cărora tu le spui prieteni.

– Nici nu mă cunoşti, nu mă cunoşti ca lumea, a zis clătinînd din cap. Nu poţi să vorbeşti serios cînd spui că vrei să te căsătoreşti cu mine.

A prins-o de bărbie, ridicîndu-i faţa spre el şi a zîmbit privirii ei albastre.

– Am ştiut cum eşti din clipa în care ai lovit floarea pe care ţi-am adus-o şi a căzut jos, după care aproape că ai izbucnit în lacrimi de ruşine pentru ceea ce ai făcut. Şi am 34 de ani; ştiu exact ce vreau. Îşi lipi buzele de ale ei într-un sărut devastator. Căsătoreşte-te cu mine, Katie.

– N-ai putea... nu poţi să rămîi în State, la St. Louis, ca să ne putem cunoaşte mai bine? Poate atunci, după...

– Nu, a zis cu hotărîre categorică. Nu pot. Se ridică şi odată cu el se ridică şi Katie. Nu-mi răspunde acum. Mai ai încă timp să te decizi. Se uită la ceasul mic din spatele veiozei. Este tîrziu. Trebuie să mă îmbrac, după care trebuie să rezolv ceea ce aveam de făcut în seara

ăsta. Cînd să te sun mîine ca să vin să te iau să mergem la părinții tăi?

Katie i-a spus ca într-o transă:

– Oh, şi parcă mama a spus că este un *barbecue,* aşa că ar trebui să ne îmbrăcăm cu blugi *Levi's.*

După ce a plecat, Katie umblă de colo-colo, strîngînd mecanic ceştile de cafea, stingînd lampa şi pregătindu-se de culcare.

S-a întins în pat cu ochii în tavan şi a încercat să absoarbă ceea ce tocmai se întîmplase. Ramon voia să se căsătorească cu el şi să se ducă în Porto Rico cu el!

Era imposibil, nici nu se punea problema; era prea curînd chiar şi numai pentru a se gîndi la un asemenea lucru.

Prea curînd să se gîndească la aşa ceva? Chiar şi dacă Ramon i-ar da timp, s-ar mai gîndi ea vreodată la lucrul ăsta? Şi-a înfundat capul în pernă.

Îi simțea încă mîinile mîngîind-o cu tandrețe violentă, gura înfometată şi plină de dorință peste buzele ei.

Nici un bărbat nu i-a trezit în asemenea măsură trupul la viață şi se îndoia că ar mai putea-o face altcineva.

La Ramon nu era vorba doar de tehnica sexuală exersată, era vorba de instinct.

Era firesc pentru el să facă dragoste cu o asemenea senzualitate solicitantă, dominantă; prin naştere şi cultură era un bărbat dominant.

Nostim, se gîndi Katie; îi făcea plăcere să fie dominată de el.

I-a făcut chiar plăcere mai devreme, cînd i-a

poruncit să vină în brațele lui cu acel calm „Vino aici, Katie".

Şi totuşi, era atît de delicat!

A închis ochii, încercînd să se gîndească. Dacă Ramon îi dă timp, este posibil să se căsătorească cu el?

Categoric nu! a replicat mintea ei înțeleaptă. Dar inima i-a şoptit – poate...

De ce s-ar căsători cu el? se întrebă ea. Răspunsul era în acel sentiment straniu pe care îl avea uneori cînd rîdeau sau vorbeau – sentimentul inexplicabil că, emoțional, se potriveau aproape perfect; sentimentul că o, părticică din el ajungea pînă la ea, unde găsea o reacție de răspuns; această atracție puternică, magnetică, ce părea să-i împingă încet, dar inexplicabil, tot mai aproape unul de altul.

În acest moment logica lui Katie a început pe loc o bătălie cu emoțiile ei: Dacă o să fie destul de proastă să se căsătorească cu Ramon, el o să se aştepte să trăiască numai din venitul lui.

Şi totuşi nu era foarte fericită trăind ca o prințesă americană, aşa cum o făcea acum.

El era un bărbat spaniol şovin.

Totuşi, fiecare instinct al ei îi spunea că este un bărbat sensibil, capabil de o mare delicatețe, precum şi de forță...

Gemu aproape tare din cauza situației grele în care se afla.

A închis ochii şi cînd, în sfîrşit, s-a cufundat într-un somn greu, nici logica, nici sentimentele nu cîştigaseră bătălia.

Capitolul 5

Şi-a petrecut dimineaţa următoare aşteptîndu-l pe Ramon într-o stare de nelinişte crescîndă, prea preocupată de apariţia cu el la petrecerea părinţilor ei ca să se mai gîndească la problema cererii în căsătorie.

Posibilităţile unui dezastru la această petrecere erau aproape nelimitate.

Nu era important pentru Katie ca familia ei să-l placă, şi nici nu va permite ca opinia lor despre el să-i influenţeze decizia referitoare la plecarea în Porto Rico.

Îşi iubea familia, dar era destul de mare ca să decidă singură. Se temea de fapt că familia ei ar putea spune ceva care să-l umilească pe Ramon.

Sora ei, Maureen, era o snoabă revoltătoare, care a uitat că familia Connelly nu a fost întotdeauna bogată.

Dacă descoperea că Ramon este un muncitor agricol care conduce o camionetă, Maureen este capabilă să-l umilească în faţa casei pline de oameni pentru a-şi pune în evidenţă propria-i superioritate socială.

Părinţii ei, Katie ştia lucrul ăsta, îl vor trata pe Ramon cu aceeaşi curtoazie manifestată faţă de orice oaspete în casa lor, indiferent dacă pentru a-şi cîştiga existenţa el... asta atîta vreme cît nu au nici cea mai vagă bănuială că

ar exista altceva decît o prietenie normală între Katie şi el.

Dacă ar suspecta cumva faptul că Ramon doreşte să se căsătorească cu ea, amîndoi ar fi capabili să-l trateze cu un dispreţ de gheaţă, care l-ar reduce la condiţia unui parazit care vrea să urce pe scara socială, iar asta în faţa tuturor oaspeţilor lor.

Ramon ar fi descalificat ca viitor ginere în clipa în care ei ar descoperi că nu i-ar putea asigura stilul şi confortul cu care este obişnuită şi n-ar ezita deloc să-şi facă foarte clară poziţia dacă ar considera necesar lucrul ăsta.

Ramon a sosit fix la trei şi jumătate. I-a deschis şi l-a întîmpinat cu cel mai grav, mai vesel şi mai optimist zîmbet, care l-a păcălit poate timp de cîteva secunde.

Trăgînd-o în braţe, i-a ridicat bărbia, a privit-o adînc în ochi şi i-a spus cu un umor grav:

– Nu avem de înfruntat un pluton de execuţie, Katie. Mergem doar să ne întîlnim cu familia ta.

A sărutat-o delicat şi liniştitor, iar cînd i-a dat drumul din braţe Katie s-a simţit întrucîtva infinit mai plină de încredere.

Mai păstra încă acest sentiment 30 de minute mai tîrziu, cînd maşina lor intra pe porţile de piatră de la *Forest Oaks Country Club,* trăgînd în faţa casei părinţilor ei.

Aşezată la capătul unui drum particular, pe o pajişte de cinci acri, bine întreţinută, reşedinţa Connelly, cu stîlpi albi în stil colonial, era o structură foarte impunătoare.

Katie îl urmărea pe Ramon să vadă ce

reacție va avea, dar el a privit în treacăt spre casă, ca şi cum văzuse mii la fel ca ea, şi a ocolit maşina pentru a o ajuta să coboare.

Erau la jumătatea drumului pe aleea care ducea spre masiva uşă din față şi el nu scoase încă nici un cuvînt.

Un impuls drăcesc a făcut-o să zîmbească pe furiş şi să-l întrebe:

– Ei bine, ce crezi? Şi-a vîrît mîinile în buzunarele din spate ale blugilor de marcă şi a mai făcut patru paşi înainte să-şi dea seama că Ramon nu numai că nu i-a răspuns, dar că s-a şi oprit din drum.

Întorcîndu-se, a descoperit că era obiectul evaluării lui leneşe, atotcuprinzătoare. Cu o lucire veselă, privirea lui călătorea alene dinspre părul ei strălucitor în jos.

A zăbovit semnificativ pe gura şi pe sînii provocatori şi plini, i-a urmărit apoi cu fidelitate curbele grațioase ale taliei, şoldurilor şi coapselor, a alunecat spre picioarele ei lungi, s-a oprit o vreme asupra sandalelor, după care s-a ridicat din nou spre fața ei.

– Cred, a spus cu o solemnitate calmă, că zîmbetul tău ar putea face lumină în întuneric, iar cînd rîzi, parcă se revarsă valuri de muzică. Cred că părul tău este ca mătasea grea ce străluceşte în soare.

Hipnotizată de această voce profundă, a rămas pur şi simplu înțepenită, simțind cum o năpădeau fiori fierbinți.

– Cred că ai cei mai albaştri ochi pe care i-am văzut vreodată şi ador felul în care strălucesc cînd eşti fericită sau cum se întunecă de

dorință cînd eşti în brațele mele. Un zîmbet malițios i-a apărut pe buze cînd s-a uitat din nou la sînii ei, scoşi în evidență prin poziția inconştientă provocatoare, cu mîinile vîrîte în buzunarele de la spate ale pantalonilor. Şi îmi place cum arăți în pantalonii ăştia cu care eşti îmbrăcată. Dar dacă nu-ți scoți mîinile din buzunare, am să te duc înapoi în maşină ca să pot să mi le vîr şi eu acolo.

Şi-a scos încet mîinile din buzunare, încercînd să-şi revină din vraja senzuală în care părea capabil să o cufunde cu numai cîteva cuvinte.

– Am vrut să te întreb, a reuşit ea să articuleze cu voce răguşită, ce crezi despre casă?

A ridicat privirea şi a dat scurt din cap.

– Exact ca din *„Pe aripile vîntului"*.

Katie a sunat la uşă, clinchetul clopoțelului răsunînd maiestuos peste vocile şi rîsetele ce veneau dinăuntru.

– Katie, scumpo, a spus mama ei, îmbrățişînd-o scurt. Intră. Este deja aici toată lumea. I-a zîmbit lui Ramon, care stătea în spatele ei, şi i-a întins grațios o mînă cînd Katie a făcut prezentările. Sîntem foarte fericiți să vă avem oaspete, domnule Galverra, a spus mama ei cu corectitudine perfectă.

Ramon i-a replicat cu aceeaşi corectitudine că este încîntat că se află acolo, iar Katie, care în mod inexplicabil şi-a ținut răsuflarea, a simțit cum îi dispare orice tensiune.

Cînd mama ei s-a scuzat că pleacă pentru a vedea cum stau lucrurile, Katie l-a condus pe

Ramon, au traversat casa şi au ieşit pe o pa-lişte de unde se deschidea un peisaj minunat şi unde era instalat un bar pentru uzul oaspeţilor, strînşi în grupuleţe, rîzînd şi vorbind.

Ceea ce Katie a crezut că va fi un *barbe-cue,* era în egalitate un cocktail urmat de un dineu oficial pentru 30 de persoane şi deşi a fost imediat evident că Ramon era singurul îm-brăcat în blugi, Katie şi-a zis că arată fantastic.

Constată mîndră că nu era singura femeie care credea că Ramon este minunat.

Cîteva dintre prietenele mamei ei îl admirau deschis pe bărbatul înalt, cu păr negru, care stătea alături de ea în timp ce treceau de la un grup la altul

Katie l-a prezentat acelor vecini şi prieteni ai părinţilor ei, pe care îi cunoştea, urmărind cum Ramon cucerea femeile cu zîmbetul lui strălucitor şi cu farmecul relaxat. Era un lucru la care se aştepta.

Nu s-a aşteptat însă deloc ca el să se înţeleagă atît de bine cu bărbaţii prezenţi, toţi prosperi oameni de afaceri locali.

Undeva, în trecut, Ramon dobîndise, evident, o cizelare socială şi o politeţe urbană care a impresionat-o pozitiv pe Katie cînd şi-a dat seama de lucrul ăsta.

Se simţea extrem de în largul lui în mijlocul acestor oameni de afaceri şi de succes, perfect capabil să susţină o conversaţie, de la sport la politica naţională şi internaţională.

Mai ales politica internaţională, nu a putut să nu constate Katie.

– Eşti categoric bine informat despre

problemele mondiale, a observat ea cînd s-au trezit un moment singuri.

– Ştiu să citesc, Katie, i-a spus zîmbind strîmb.

Ruşinată, a privit în altă parte, dar ca şi cînd i-ar fi intuit cealaltă întrebare a ei, Ramon a continuat:

– Petrecerea asta nu se deosebeşte de altele de genul ăsta. Ori de cîte ori se întîlnesc, bărbaţii au tendinţa să discute afaceri dacă lucrează în domenii asemănătoare. Dacă nu, atunci discută despre sport sau politică, sau problemele mondiale. Este la fel în orice ţară.

Katie nu a fost pe deplin satisfăcută de răspunsul lui, dar pentru moment a renunţat.

– Cred că sînt geloasă! a remarcat rîzînd ceva mai tîrziu, cînd o matroană de 45 de ani, cu două fiice mari, l-a monopolizat pe Ramon timp de zece minute pline.

– Nu trebuie să fii geloasă, i-a zis Ramon amuzat şi calm, ceea ce a făcut-o să presupună că probabil este obişnuit cu admiraţia femeilor. Toate îşi vor pierde interesul în clipa în care vor afla că nu sînt decît un biet agricultor.

Ceea ce, din nefericire, n-a fost decît adevărul adevărat, aşa cum avea să descopere, două ore mai tîrziu, spre marele ei necaz.

Toată lumea era aşezată la masa ceremonios aranjată în sufragerie, bucurîndu-se de pregătirile deosebite, cînd sora ei întrebă peste toată lungimea mesei:

– Cu ce vă ocupaţi, domnule Galverra?

Katia a avut impresia că a încetat orice zgomot făcut de atingerea tacîmurilor de argint de

bolurile din porțelan fin englezesc, precum şi orice conversație.

– Se ocupă de transportul cu camioane – şi de coloniale, a improvizat ea înnebunită, înainte ca Ramon să poată da un răspuns.

– Transport cu camioane? În ce sens? insistă Maureen.

– Cum adică în ce sens? Cîte sensuri pot exista în asta? i-a tăiat-o scurt Katie aruncînd o privire ucigătoare spre sora ei.

– Coloniale ai spus? a intervenit şi domnul Connelly, ridicînd din sprîncene cu interes. En-gros sau en-detail?

– En-gros, replică în pripă Katie, împiedicîndu-l din nou pe Ramon să răspundă.

Ramon s-a aplecat foarte mult spre ea, zîmbind fermecător, şi i-a spus cu o voce joasă şi brutală:

– Taci din gură, Katie, sau or să creadă că nu ştiu să vorbesc.

– En-gros? meditä cu voce tare domnul Connelly.

Întotdeauna era dornic să vorbească despre coloniale şi băcănie.

– Şi despre ce anume este vorba – distribuție?

– Nu, despre cultivare, a răspuns calm Ramon, strîngînd-o pe sub masă de mîna ca de gheață, în chip de scuză mută pentru felul în care a fost nevoit să-i vorbească.

– O corporație care se ocupă de operațiuni, îmi imaginez, continuă tatăl ei. Cît de mare?

Tăind calm o felie de vițel *Oscar*, Ramond a spus:

– Este o fermă mică, de-abia dacă-şi asigură autonomia.

– Vrei să spui că eşti un fermier obişnuit? întrebă Maureen cu o revoltă pe punctul să explodeze. În Missouri?

– Nu, în Porto Rico.

Mark, fratele lui Katie, încercă inabil să umple tăcerea penibilă care a urmat.

– Săptămîna trecută vorbeam cu Jake Masters şi mi-a spus că odată a găsit un păianjen într-un transport de ananas din Porto Rico şi avea dimensiunea unui...

Unul dintre oaspeţi, neinteresat după cît se părea de păianjeni, întrerupse monologul disperat al lui Mark, adresîndu-se lui Ramon.

– Galverra este un nume spaniol comun? Am citit ceva despre un Galverra, dar nu-mi pot aminti numele mic.

Katie a simţit, mai curînd decît l-a văzut încordat.

– Nu este un nume neobişnuit, a replicat el. Iar numele meu de botez este foarte comun.

Încercînd să-i adreseze lui Ramon un zîmbet încurajator, de scuze, Katie interceptă din partea mamei ei o privire care nu putea fi înţeleasă altfel decît ca o jignire şi a simţit un nod în stomac.

Cînd s-a făcut vremea să plece, stomacul o ardea deja de-a binelea.

Părinţii ei au fost foarte politicoşi cînd şi-au luat rămas-bun de la Ramon, în holul de jos, dar Katie a văzut felul disprețuitor în care l-a privit mama ei şi, fără să spună practic nimic, aceasta a reuşit să-i transmită ei, şi fără în-

doială lui Ramon, faptul că nu-l aprobă pe el şi nici continuarea unei legături cu Katie.

Ca totul să fie şi mai rău, în timp ce Katie şi Ramon plecau, băiatul de şapte ani al lui Maureen a început să o tragă de fustă anunţînd sus şi tare ca să audă toată lumea:

– Mami, omul ăsta vorbeşte ciudat! Nu înţeleg.

Pe drum, Ramon a condus gînditor, într-o tăcere rezervată.

– Îmi pare rău că ţi-am spus să te îmbraci în blugi, a rupt ea în cele din urmă tăcerea, pe cînd se apropiau de casă. Aş putea să jur că mama mi-a spus acum două săptămîni că este vorba de un *barbecue.*

– Asta nu are nici o importanţă, i-a răspuns Ramon. Nu hainele îl fac pe om.

Katie nu şi-a dat seama dacă ceea ce a spus însemna că dacă ar fi fost îmbrăcat mai bine lucrul ăsta nu i-ar fi îmbunătăţit imaginea, sau dacă crede că imaginea lui este adecvată indiferent cum este îmbrăcat.

– Îmi pare rău pentru felul cum s-a purtat Maureen, încercă ea din nou.

– Încetează să-ţi mai tot ceri scuze, Katie. O persoană nu poate cere scuze în numele alteia. Este ridicol să încerci.

– Ştiu, dar sora mea este o adevărată pacoste, iar părinţii mei...

– Te iubesc foarte mult, a încheiat propoziţia în locul ei. Vor să te vadă fericită, cu un viitor sigur şi bucurîndu-te de tot ceea ce se poate cumpăra cu bani. Din nefiricire, ca majoritatea părinţilor, cred că dacă viitorul îţi este

sigur, eşti şi fericită. Iar dacă nu, atunci nu vei fi fericită.

Katie a fost uimită de faptul că le lua apărarea părinţilor ei. Ajunşi în apartament, s-a răsucit spre el, cercetîndu-i faţa întunecată, de nedescifrat.

– Ce fel de om eşti? îl întrebă. Cine eşti? Le iei apărarea părinţilor mei, deşi ştii foarte bine că, dacă aş decide să merg cu tine în Porto Rico, ar face totul ca să împiedice lucrul ăsta. Oamenii pe care i-ai întîlnit astă-seară şi casa părinţilor mei te-au amuzat întrucîtva, dar nicidecum nu te-au impresionat. Vorbeşti engleza cu accent, dar ai un vocabular mai bogat decît mulţi bărbaţi pe care îi cunosc şi care au absolvit colegiul. Deci, cine eşti?

Ramon i-a pus mîinile pe umerii încordaţi şi i-a spus:

– Sînt bărbatul care doreşte să te ducă departe de tot ceea ce cunoşti şi de oamenii pe care-i iubeşti. Sînt bărbatul care doreşte să te ducă într-o ţară străină, în care tu, şi nu eu, vei avea handicapul necunoaşterii limbii. Sînt bărbatul care doreşte să te ducă să trăieşti în căsuţa în care s-a născut, o casă cu patru camere curate, dar nimic altceva. Sînt bărbatul care ştie că este egoist pentru că doreşte să facă toate lucrurile astea, şi totuşi voi continua să încerc să le fac.

– De ce? şopti Katie.

S-a aplecat şi i-a înfiorat gura cu buzele lui fierbinţi.

– Pentru că sînt convins că te pot face mai fericită decît ai visat vreodată să fii.

Afectată în mod incredibil de simpla atingere a acestei guri, Katie încercă să-i urmărească logica:

– Dar cum aş putea să fiu fericită trăind într-o casă primitivă, unde nu cunosc pe nimeni şi unde nu aş putea vorbi cu nimeni chiar şi dacă aş încerca?

– Am să-ţi spun mai tîrziu. Şi, brusc, a zîmbit. Acum, mi-am adus propriul meu slip.

– Tu... vrei să înoţi? s-a bîlbîit ea nevenindu-i să creadă.

Ramon a zîmbit ca un adevărat crai.

– Vreau să te văd cu cît mai puţine haine posibil pe tine, iar locul cel mai sigur pentru asta, pentru noi amîndoi, este jos, în piscină.

Uşurarea s-a impus în faţa dezamăgirii. A intrat în dormitor, şi-a scos rapid totul de pe ea şi şi-a pus un costum de baie din două piese de un galben strălucitor, de-a dreptul şocant. Se studie în oglindă cu un zîmbet uşor.

Era cel mai minuscul costum pe care l-a avut vreodată; două fîşii extrem de înguste de material strălucitor care-i dezvăluiau fiecare linie curbă a trupului.

De fapt, pînă acum nu a avut niciodată curajul să apară în el, dar astăzi părea perfect. Era perfect pentru Ramon că a decis în mod arbitrar să păstreze distanţa, dar ea, în mod pervers, avea de gînd să-i facă să-i fie cît mai dificil posibil să-şi pună în practică decizia.

Şi-a periat părul ca să fie cît mai strălucitor şi a ieşit din dormitor exact în clipa în care el ieşea din baie. Era îmbrăcat într-un slip negru, care-i îmbrăţişa perfect trupul, punîndu-i în evi-

dență fizicul magnific într-un mod care a făcut să i se usuce pur şi simplu gura.

Cînd a văzut-o, reacția lui a fost totuşi mai puțin entuziastă. Şi-a plimbat ochii pe trupul ei aproape gol, din cap şi pînă în picioare.

– Schimbă-l, i-a spus pe un ton dur, pe care nu i-l mai auzise pînă atunci. Şi într-un tîrziu, a adăugat: Te rog.

– Nu, i-a replicat ferm. N-am de gînd să mă schimb. De ce aş face-o?

– Pentru că ți-am cerut... eu să o faci.

– Mi-ai poruncit şi nu mi-a plăcut lucrul ăsta.

– Acum te rog, insistă implacabil Ramon. Te rog schimbă costumul ăsta.

Katie îi aruncă o privire ucigătoare.

– Merg la piscină în costumul ăsta!

– Atunci nu merg cu tine.

Brusc, Katie se simți goală într-un mod vulgar şi-l învinovăți pe Ramon pentru această umilire. S-a dus în camera ei, şi-a scos costumul şi şi-a pus unul verde.

– Mulțumesc, i-a spus calm Ramon cînd s-a întors.

Era prea supărată ca să vorbească. A deschis uşa spre verandă, a trecut ca o furtună prin uşa din gardul de nuiele şi a coborît spre piscină, care era aproape goală. Majoritatea locatarilor îşi petreceau după cît se părea „Memorial Day" împreună cu familiile.

S-a lăsat să cadă grațios pe un şezlong la capătul adînc al piscinei, ignorîndu-l pe Ramon, care a rămas în picioare, uitîndu-se la ea cu mîinile în şolduri.

– Ai de gînd să înoți? o întrebă.

A clătinat din cap, strîngînd din dinți cît putea. Aşezîndu-se pe şezlongul de vizavi de ea, Ramon şi-a aprins unul din trabucurile acelea subțiri, care se părea că-i plac atît, şi s-a aplecat în față, cu mîinile pe genunchi.

– Katie, ascultă-mă!

– Nu vreau să te ascult. Nu-mi plac multe din lucrurile pe care le spui.

– Dar ai să mă asculți, oricum.

– Ramon, a zis întorcîndu-şi capul atît de brusc spre el, încît părul i-a venit tot pe un umăr. Ramon, este pentru a doua oară în seara asta cînd îmi spui ce să fac, şi nu-mi place deloc. Dacă mi-aş fi dorit să mă căsătoresc cu tine, ceea ce nu mi-am dorit cîtuşi de puțin, aceste ultime 20 de minute m-ar fi făcut să mă răzgîndesc. S-a ridicat în picioare, bucurîndu-se de sentimentul că îl priveşte şi ea odată de la înălțime. De dragul a ceea ce a mai rămas din seara noastră, ultima noastră seară împreună, am să înot. Pentru că sînt sigură că asta urmează să-mi *porunceşti!*

Din trei paşi lungi, furioşi, era pe marginea piscinei de unde a făcut un salt de zile mari. Cîteva secunde mai tîrziu, a simțit impactul produs de săritura lui Ramon, în urma ei. Katie a înotat dînd tot ce putea ea, dar nu a fost deloc surprinsă cînd Ramon o ajungea cu uşurință din urmă sau cînd încerca să-i tragă cu forța trupul rigid lîngă al lui.

– Mai sînt alți patru oameni în piscina asta, Ramon. Dă-mi drumul înainte să strig după ajutor.

– Katie, taci din gură şi lasă-mă...

– Cu asta se fac trei, izbucni ea furioasă. Ai ieşit din joc!

– La dracu'! a exclamat sălbatic înfigîndu-şi mîna în părul ei şi ţinîndu-i bine capul în timp ce-i poseda pătimaş gura.

Mai nervoasă ca oricînd, Katie şi-a tras capul şi şi-a şters gura cu dosul mîinii.

– Nu mi-a plăcut! i-a aruncat ea.

– Nici mie! Te rog, ascultă-mă.

– Nu văd să am altă posibilitate. Picioarele nici măcar nu ating fundul piscinei.

Ramon nu-i luă în seamă întreruperea.

– Katie, era un costum frumos, şi cînd te-am văzut cu el mi s-a tăiat răsuflarea. Dacă ai să mă asculţi, am să-ţi explic de ce n-am vrut să-l porţi. Aseară mai mulţi tipi care locuiesc aici m-au întrebat dacă am ajuns undeva cu „virgina lor vestală". Aşa ţi-au zis.

– Cum au zis? a şuierat ea dezgustată.

– Îţi spun aşa pentru că toţi te doresc şi nu te-a avut nici unul.

– Pun pariu că asta te-a uimit, a şoptit ea cu amărăciune. Nu este de mirare că te-ai gîndit că cineva care poartă un asemenea costum vulgar...

– M-a făcut să fiu mîndru, a întrerupt-o calm.

Katie n-a mai putut rezista. L-a îmbrîncit lovindu-l în pieptul ca de piatră.

– Ei bine, îmi pare rău că te dezamăgesc – ştiind cît de „mîndru" eşti –, dar nu sînt virgină.

A văzut efectul declaraţiei ei în linia dură a maxilarului, dar Ramon n-a făcut nici un comentariu în legătură cu asta.

– Pînă acum te-au tratat cu respect, ca pe o soră mai mică şi frumoasă, a spus el în schimb. Dar dacă ai să apari aici în două şireturi şi un petec de material – cel mai mic lucru pe care l-am văzut numindu-se costum de baie –, au să se ţină după tine ca o haită de cîini după o cățea în călduri.

– Nu dau o para chioară pe ce cred ei! Şi – îl avertiză neagră de supărare cînd a văzut că deschide gura – şi să nu îndrăzneşti să-mi spui să nu înjur, am să-ţi ard două palme să-ţi sară muştarul!

Ramon şi-a retras braţele, iar Katie a înotat spre scară. A ieşit din piscină, s-a aplecat şi şi-a luat prosopul de pe şezlong, după care s-a întors singură, ca o furtună, în apartament.

Odată aflată înăuntru, ar fi încuiat uşa, dar hainele lui Ramon erau încă acolo, aşa că a încuiat în schimb uşa dormitorului. Treizeci de minute mai tîrziu, după ce a făcut duş şi s-a urcat în pat, Ramon a bătut la uşă.

Nu era proastă să-i deschidă şi să-i dea prilejul să o ia în braţe. Cînd era vorba de el, trupul ei refuza să asculte de raţiune şi în două minute i s-ar fi topit în braţe.

– Katie, încetează să mai faci pe bosumflata şi deschide uşa.

– Sînt sigură că poţi găsi drumul spre ieşire, a zis cu răceală. Acum mă culc. Şi a stins hotărîtă veioza de pe noptieră.

– Katie, pentru Dumnezeu, nu ne face asta.

– Care *ne?* Nu există nici un fel de noi. Nici nu a existat. Şi apoi, pentru că a durut-o să spună cu glas tare aceste cuvinte, a adăugat:

Nu ştiu de ce vrei să te căsătoreşti cu mine, dar ştiu toate motivele pentru care eu nu mă pot căsători cu tine. Nu schimbă cu nimic lucrurile dacă vorbim despre ele. Te rog pleacă. Sincer, cred că aşa este cel mai bine pentru noi!

După asta în apartament s-a lăsat o tăcere de rău augur.

Uitîndu-se la ceas, a aşteptat să treacă trei sferturi de oră, apoi prudentă, fără să facă nici cel mai mic zgomot, a descuiat uşa şi s-a uitat prin apartamentul întunecat.

Ramon plecase, stingînd toate luminile şi încuind uşa după el. S-a întors înapoi în pat şi s-a vîrît sub cearceafurile reci, ridicînd perna şi aranjînd-o la spate, după care a aprins veioza.

Scăpase ca prin urechile acului! Ei bine, nu chiar aşa – de fapt, nu s-a gîndit nici măcar o clipă să se căsătorească cu Ramon.

În braţele lui a ajuns pînă în pragul disperării sexuale, asta a fost tot.

Din fericire, nici o femeie din zilele noastre nu se căsătoreşte doar pentru a-şi ostoi necesităţile sexuale, aici fiind inclusă şi Katherine Connelly!

S-a întîmplat pur şi simplu să-l dorească pe Ramon mai mult decît şi-a dorit vreodată pe cineva în viaţa ei – mai mult chiar decît pe Rob!

Gîndul ăsta i-a stîrnit în minte un adevărat haos. Poate că a fost mai aproape de capitulare decît şi-a dat seama.

Slujba pe care o avea nu era chiar atît de satisfăcătoare; bărbaţii pe care-i cunoştea păreau superficiali şi egoişti.

Iar Ramon era exact opusul lor. I-a ghicit şi

l-a îndeplinit orice toană. La Grădina Zoologică a mers oriunde a vrut ea. Dacă părea obosită, insista să se aşeze pe o bancă şi să se odihnească.

Dacă privirea îi zăbovea mai mult decît o clipă la vreun chioşc de răcoritoare, o întreba imediat dacă îi este foame sau sete. Dacă a vrut să înoate, a înotat şi el.

Dacă ea a vrut să danseze – a dansat şi el; a făcut tot ce a putut ca să o ţină cît mai mult în braţe, şi-a amintit supărată.

Nu a lăsat-o să ducă nici măcar o pungă cu cîteva cumpărături făcute la băcănie sau geanta cu lucrurile pentru o noapte.

Nu deschidea uşa, intra, după care să-i dea drumul ca să-i vină în nas, aşa cum fac o mulţime de bărbaţi – şi apoi să-i arunce o privire de parcă ar spune „Hm, vreţi egalitate, voi femeile; atunci deschideţi-vă singure uşile!"

Katie clătină din cap. Ce s-a întîmplat cu ea de se gîndeşte la căsătoria cu un bărbat numai pentru că i-a luat din mînă o pungă cu cumpărături de două kilograme şi i-a deschis uşile?

Dar, în ce-l priveşte pe Ramon, nu era vorba numai de atît.

El are atîta încredere în propria lui masculinitate, încît nu-i este cîtuşi de puţin teamă să fie gentil.

Are siguranţă de sine şi este mîndru, dar cînd este vorba de ea pare totuşi straniu de vulnerabil. Gîndurile au început să-i rătăcească pornind pe altă cale.

Dacă a trăit într-adevăr într-o stare vecină cu sărăcia, cum de era atît de total familiarizat

cu tot ceremonialul mesei sofisticate servite acasă la părinții ei? Nici măcar o clipă nu a manifestat nici cea mai mică ezitare în legătură cu ce tacîm de argint trebuie folosit şi la care fel.

Şi nici n-a manifestat nici cel mai mic semn că s-ar simți stînjenit printre prietenii bogați ai părinților ei.

De ce vrea să se căsătorească cu ea şi nu doar să se culce cu ea? Seara trecută, pe canapea, trebuie să fi ştiut că ea a depăşit cu mult punctul în care nu i-ar fi refuzat nimic. „Doreşte-mă la fel de mult pe cît te doresc eu" – a insistat şi a implorat-o, iar cînd l-a dorit la fel, s-a retras, s-a aşezat pe marginea canapelei, a închis ochii şi, fără nici un fel de emoție, i-a cerut să se căsătorească cu el!

Să-i fi cerut să se căsătorească cu el, în loc să se culce pur şi simplu cu ea, pentru că o fi crezut că este virgină?

Latino-americanii prețuiesc virginitatea pînă şi în vremurile astea de emancipare sexuală. Ar mai fi vrut oare să se căsătorească cu ea dacă ar fi ştiut că nu este virgină?

Se îndoia foarte tare de lucruri ăsta, ceea ce o făcu să se simtă umilită şi absolut indignată.

Ramon Galverra a ştiut exact ce trebuie să facă pentru a-i stîrni dorința şi cu siguranță nu a învățat asta din cărți! Cine naiba se crede? Nu este deloc vreun virgin!

Stingînd veioza, s-a cuibărit în pat. Slavă Cerului că nu s-a gîndit să plece în Porto Rico cu el!

Dacă s-ar duce, ar insista să fie şeful de necontestat al casei. Practic, aproape că asta l-a spus la picnic-ul pe care l-au luat împreună.

După el, soţia lui trebuie să gătească, să facă curăţenie şi să aibă grijă de el.

Fără îndoială că ar ţine-o „desculţă şi însărcinată"!

Nici o femeie americană liberă, cu mintea întreagă, nu s-ar gîndi să se căsătorească cu un bărbat de un asemenea şovinism clasic... un şovinist care s-ar proteja la maximum... care şi-ar trata soţia de parcă ar fi făcută din sticlă fragilă... care probabil ar munci pînă ar cădea din picioare ca să-i dea ei tot ce-şi doreşte... care poate fi atît de pasional... şi atît de delicat...

Capitolul 6

A doua zi de dimineaţă, Katie s-a trezit în sunetul insistent al telefonului aflat pe pat.

Bîjbîind ameţită, a ridicat receptorul şi l-a dus la ureche.

Încă înainte să poată spune „Alo" a auzit vocea mamei ei:

– Katie, scumpo, cine Dumnezeu este bărbatul acela?

– Ramon Galverra, a răspuns cu ochii încă închişi.

– Ştiu numele lui, ne-ai spus asta. Ce face cu tine?

– Ce face cu mine? mormăi Katie. Nimic.

– Katie, nu fi proastă! Bărbatul ăla ştie evident că ai bani – că avem bani –, am senzaţia că umblă după ceva.

Katie încercă ameţită să-i ia apărarea lui Ramon.

– Nu umblă după bani, mamă, umblă să-şi găsească o soţie.

Telefonul a rămas mut. Cînd s-a auzit din nou vocea mamei ei, fiecare cuvînt a fost rostit cu un dispreţ de gheaţă:

– Acest muncitor agricol portorican chiar crede că o să se căsătorească cu tine?

– Spaniol, o corectă Katie, vocea mamei ei făcîndu-i mintea să se concentreze.

– Poftim?

– Am spus că este spaniol, nu portorican. De fapt este american.

– Katherine, se auzi vocea mamei ei plină de tensiune. Sper că nici în cele mai teribile gînduri ale tale nu ai luat vreo clipă în considerare o căsătorie cu acel bărbat, nu?

Katie ezită. S-a ridicat şi şi-a coborît picioarele din pat.

– Nu cred.

– Nu crezi? Katherine, rămîi pe loc şi nu-l mai lăsa pe bărbatul acela să se apropie de tine pînă cînd nu ajungem noi acolo. Dumnezeule, asta îl va omorî pe tatăl tău. Vom fi la tine imediat după micul dejun.

– Nu, nu veniţi! a exclamat ea revenindu-şi în sfîrşit din letargia somnoroasă. Mami, ascultă. M-ai trezit din somn şi de-abia mă pot concentra, dar nu aveţi de ce să vă îngrijoraţi.

Nu mă mărit cu Ramon; mă îndoiesc chiar dacă am să-l mai văd vreodată.

– Katherine, eşti sigură? Nu spui asta doar ca să mă linişteşti?

– Nu, sincer nu.

– Bine, iubito, dar dacă se mai apropie din nou de tine, anunţă-ne şi vom fi acolo în treizeci de minute.

– Mami...

– Anunţă-ne, Katie. Eu şi tatăl tău te iubim şi vrem să te protejăm. Să nu-ţi fie ruşine să recunoşti că nu poţi să te descurci cu spaniolul sau portoricanul ăsta, sau indiferent ce o fi!

A deschis gura să spună că nu are nevoie să fie „protejată" împotriva lui Ramon, apoi s-a răzgîndit. Mama ei n-ar crede-o, şi nu voia să se certe cu ea.

– Bine, suspină. Dacă am nevoie de voi, vă sun. Pa, mami.

Care-i problema cu părinţii ei? se întreba supărată o jumătate de oră mai tîrziu, trăgîndu-şi pe ea o pereche de pantaloni de catifea galbenă şi un top asortat.

De ce să creadă că Ramon ar răni-o sau i-ar face ceva care să o determine să-i sune pentru a le cere ajutorul?

Pieptănîndu-şi părul peste cap, l-a prins cu un clips de baga în creştet, apoi şi-a dat cu o umbră de ruj de culoarea coralului şi şi-a rimelat genele. O să se ducă să-şi cumpere ceva frivol şi scump ca să nu se mai gîndească la Ramon şi la părinţi, a decis ea.

În timp ce-şi punea cana de cafea în maşina de spălat vase, a auzit soneria de la uşă,

cum se şi temea că s-ar putea întîmpla. Părinţii ei, fireşte. Şi-au terminat micul dejun, iar acum, la figurat vorbind, vin să-l termine şi pe Ramon!

Resemnată, s-a dus în living şi a deschis uşa. Surprinsă, s-a retras din faţa siluetei înalte care-i bloca soarele.

– Eu... tocmai plecam, bîigui ea.

Ignorîndu-i aluzia directă, Ramon a intrat şi a închis ferm uşa după el. A zîmbit.

– M-am gîndit eu că exact asta ai să faci.

Katie îi privi trăsăturile chipeşe, pe care se citea hotărîrea, şi umerii puternici care degajau aceeşi determinare.

În faţa celor 1,90 metri de masculinitate şi hotărîre de fier, a decis să procedeze la o retragere tactică pentru a se replia. Răsucindu-se pe călcîie, i-a aruncat peste umăr:

– Îţi aduc o ceaşcă de cafea.

Turna cafeaua, cînd simţi cum o cuprinde de talie, trăgînd-o la piept. Cînd a vorbit, răsuflarea lui îi atingea uşor părul:

– Nu vreau cafea, Katie.

– Vrei să mănînci ceva?

– Nu.

– Atunci ce vrei?

– Întoarce-te şi am să-ţi arăt.

Katie a clătinat din cap, prinzîndu-se de marginea bufetului cu atîtea putere, încît articulaţiile degetelor i s-au albit.

– Katie, nu ţi-am spus principalul motiv pentru care n-am vrut să porţi costumul ăla de baie, pentru că nu mi-a plăcut să recunosc nici faţă de mine însumi. Şi n-o să-ţi placă nici ţie. Dar între noi trebuie să existe întotdeauna ones-

titate. S-a oprit, după care a continuat suspinînd: Adevărul adevărat este că am fost gelos – nu vreau ca altcineva în afară de mine să vadă vreodată atît de mult din minunatul tău trup.

Katie a înghiţit în sec, căutîndu-şi glasul. Îi era groază să se întoarcă, tulburată de senzaţia pe care i-o producea atingerea trupului lui tare şi musculos.

– Îţi accept explicaţia şi ai dreptate, nu-mi place. Eu hotărăsc ce pun pe mine şi nimeni altcineva. Dar nimic din toate astea nu mai contează cu adevărat. Îmi pare rău că m-am purtat atît de copilăreşte aseară. Ar fi trebuit să ies şi să-mi iau rămas-bun de la tine. Dar nu mă pot căsători cu tine, Ramon, n-o să meargă.

Spera să accepte lucrul ăsta. Dar ar fi trebuit să fie mai isteaţă. A prins-o de umeri, întorcînd-o ferm, dar delicat, cu faţa spre el. Katie continua să-şi ţină privirea pe gîtul lui bronzat, deasupra gulerului descheiat al cămăşii.

– Uită-te la mine, *querida*.

Vocea asta profundă, răguşită, spunîndu-i „iubito" – ea a fost de vină. Şi-a ridicat spre el ochii albaştri, plini de îngrijorare.

– Poţi să te căsătoreşti cu mine. Şi va merge. Am să fac eu în aşa fel încît să meargă.

– Între noi există o prăpastie culturală de un milion de mile! a exclamat ea cu voce ridicată. Cum poţi să crezi că ai să reuşeşti?

– Pentru că am să vin seara acasă şi am să fac dragoste cu tine pînă cînd ai să strigi să mă opresc. Am să te părăsesc dimineaţa cu gustul sărutărilor mele pe buze. Am să trăiesc pentru

tine. Am să-ți umplu zilele cu bucurii, iar dacă Dumnezeu ne va trimite vreo încercare, am să te țin în brațe pînă cînd ai să încetezi să plîngi, apoi am să te învăț să rîzi din nou.

Vrăjită, nu-şi putea lua ochii de la gura care cobora încet spre a ei.

– O să ne certăm, îl avertiză slab.

Îi înfioră gura cu o atingere uşoară a buzelor.

– Cearta nu este decît o modalitate furioasă prin care arăți că-ți pasă de cineva.

– Am... Am fi în dezacord în legătură cu orice, cu totul. Tu eşti tiranic, iar eu sînt independentă.

O sărută îndelung.

– Vom învăța să facem compromisuri.

– Nimeni nu poate da atît. Ce doreşti în schimb?

O cuprinse în brațe.

– Nici mai mult, nici mai puțin decît ceea ce-ți ofer eu – tot ce ai de dat, fără nici un fel de reținere. Îi învălui gura, forțîndu-i cu delicatețe buzele să se despartă pentru a pătrunde cu limba.

Ceea ce a început pentru Katie ca o scînteie călduță a devenit un foc mocnit, apoi a izbucnit în flăcări devastatoare, străbătîndu-i tot trupul cu o furie dulce, făcînd-o să se înfioare.

S-a lipit mai tare de el, sărutîndu-l în neştire, gemînd moale, în timp ce sînii i se umflau pentru a-i umple cupa mîinilor mîngîietoare.

– Aparținem unul altuia, îi şopti el. Spune-mi că ştii lucrul ăsta, îi porunci cu voce joasă. Mîinile şi-au croit drum spre fesele, pe care i le-a

cuprins în palme, lipind-o şi mai strîns de duritatea pulsîndă a bărbăţiei lui stîrnite. Trupurile noastre ştiu asta, Katie.

Prinsă între excitaţia puternică provocată de mîngîierile irezistibile şi dovada mîndră a dorinţei lui proptită îndrăzneţ în ea, apărarea ei fragilă a cedat complet.

Şi-a încolăcit braţele de gîtul lui, mîngîindu-l pe umeri, pe părul negru şi bogat, înfigîndu-şi unghiile în spatele lui musculos.

Iar cînd i-a poruncit răguşit „Spune-mi!", şi-a apăsat gura cu buzele depărtate de a lui suspinînd:

– Aparţinem unul altuia!

Cuvintele, şoptite, au trezit parcă ecou în cameră, întorcîndu-se ca un duş rece peste pasiunea ei.

S-a lăsat pe spate în braţele lui, privindu-l intens.

Ramon a văzut cum i se colorează uşor linia delicată a obrajilor, cum îi creşte panica în albastrul intens al privirii de sub genele lungi şi întoarse. I-a cuprins faţa în căuşul mîinilor.

– Să nu-ţi fie frică, *querida,* i-a spus blînd. Cred că te temi nu atît de ce se întîmplă între noi, ci de cît de repede se întîmplă. Mîngîindu-i obrajii încinşi, a adăugat: Aş face orice ca să-ţi dau timp mai mult, dar nu pot. Trebuie să plecăm spre Porto Rico duminică. Asta înseamnă că ai patru zile ca să-ţi împachetezi lucrurile. Intenţionam să plec acum două zile şi nu pot să mai amîn plecarea mai tîrziu de duminică.

– Dar... dar mîine trebuie să mă duc la birou, protestă absentă Katie.

– Da. Spune-le că pleci în Porto Rico şi că este ultima ta săptămînă la ei.

Dintre toate obstacolele monumentale ce stăteau în calea acestei căsătorii cu Ramon, Katie se concentră pe cel mai puțin important – slujba.

– Nu pot să mă duc pur şi simplu şi să demisionez cu un preaviz de numai patru zile. Trebuie să dau un preaviz de două săptămîni, nu de patru zile! Nu pot.

– Ba da, Katie, i-a spus calm. Poți.

– Şi apoi mai sînt şi părinții mei – Oh, nu! Trebuie să ieşim repede de aici, spuse cu o urgență bruscă. Am uitat de ei. Asta mi-ar mai trebui, să vină şi să te găsească aici. Am avut deja cu mama azi-dimineață o discuție *„Katherine“* la telefon!

Cuprinsă de agitație, Katie s-a eliberat din brațele lui, l-a grăbit să intre în living şi-a înhățat poşeta şi nu s-a liniştit pînă cînd nu s-au văzut în maşină.

– Ce înseamnă o discuție „Katherine“? a întrebat-o aruncîndu-i pe furiş o privire amuzată, în timp ce băga cheia în contact.

Katie urmări uşurința cu care conducea Buick-ul Regal, admirîndu-i degetele.

– Cînd părinții mei îmi spun Katherine în loc de Katie, asta înseamnă că au fost trasate cîmpurile de bătălie, că şi-au amplasat artileria pe poziții şi că, dacă nu ridic cît mai repede steagul alb, declanşează focul.

Ramon i-a zîmbit, iar ea s-a relaxat. Cînd şi-a dat seama că au intrat pe Autostrada 40, l-a întrebat preocupată:

– Unde mergem?

– La „Arch". N-am avut timp niciodată să-l văd de aproape.

– Turist! îl tachină Katie.

Au petrecut restul dimineții şi o bună parte din după-amiază în aer liber, comportîndu-se exact ca nişte turişti.

S-au îmbarcat pe unul dintre vapoarele cu zbaturi pentru a face o scurtă călătorie pe apele murdare al fluviului Mississippi.

Katie privea absentă peisajul de partea Illinois a fluviului, un întreg vîrtej de gînduri învălmăşindu-i-se în cap. Ramon stătea sprijinit de balustradă, cu ochii ațintiți asupra ei.

– Cînd ai de gînd să le spui părinților tăi?

Katie a simțit cum îi transpiră palmele numai la simpla idee!

Ştergîndu-şi mîinile umede de pantalonii galbeni, a clătinat din cap.

– Nu am hotărît, i-a răspuns în mod deliberat evazivă în legătură cu ceea ce nu hotărîse încă.

S-au plimbat pe străduțele vechi, pavate cu cărămidă roşie, de lîngă debarcader, şi s-au oprit la o mică şi minunată cîrciumioară, unde sandvişurile erau adevărate opere de artă.

Katie a mîncat foarte puțin, privind insistent afară, pe fereastră, la valurile de funcționari care se revărsau din centrul oraşului pentru a mînca în cartierul debarcaderului.

Ramon s-a lăsat pe spătarul scaunului, cu un trabuc între dinți, cu ochii îngustați din cauza fumului – urmărind-o pe Katie.

– Vrei să fiu şi eu de față cînd ai să le spui?

– Nu m-am gîndit la asta.

Au rătăcit prin parcul dominat de „Gateway Arch". Katie a făcut într-un mod destul de lamentabil pe ghidul turistic, explicîndu-i că „Arch-ul" este cel mai înalt monument din Statele Unite, cu cele 63 de picioare ale lui, după care a tăcut privind, fără să vadă, apele fluviului.

A coborît cele cîteva trepte şi s-a aşezat pe mal, gînditoare, fără să fie de fapt în stare să se gîndească cîtuşi de puţin la ceva anume.

Ramon s-a aşezat alături, proptindu-şi un picior de coapsa ei şi urmărind-o cu privirea.

– Cu cît amîni mai mult să le spui, cu atît ai să fii mai nervoasă şi cu atît o să-ţi fie mai greu.

– Chiar vrei să urci în „Arch"? ocoli Katie subiectul. Nu ştiu dacă merge liftul, dar dacă merge, imaginea este fantastică. Nu pot să-ţi spun din proprie experienţă. Mi-a fost întotdeauna prea frică de înălţime ca să deschid ochii.

– Katie, nu a mai rămas prea mult timp.

– Ştiu.

S-au întors la maşină şi cînd a văzut că sînt pe „Market Street" i-a sugerat fără entuziasm că ar putea să o ia pe „Lindell Boulevard".

Ramon i-a urmat în mod automat îndrumările.

Coborau pe „Lindell", cînd a întrebat-o:

– Ce este acolo?

Katie a ridicat privirea spre dreapta ei.

– „Catedrala St. Louis". A fost uimită cînd a oprit în faţa construcţiei impunătoare. De ce naiba ne oprim aici?

Ramon s-a întors spre ea şi i-a înconjurat umerii cu braţul.

– Nu mai sînt decît cîteva zile pînă plecăm şi mai avem multe decizii de luat, şi multe lucruri de făcut. Am să te ajut să împachetezi şi am să fac tot ce pot, dar nu le pot spune părinţilor tăi în locul tău şi nici nu pot demisiona eu din slujbă în locul tău.

– Nu, ştiu.

A prins-o de bărbie, i-a ridicat-o cu multă delicateţe şi a sărutat-o cu tandreţe persuasivă.

– Dar de ce vrei să intri într-o biserică? l-a întrebat cînd a coborît, a ocolit maşina şi a venit să-i deschidă portiera.

– În mod normal în biserici găseşti cele mai frumoase lucrări făcute de meşterii locali de-a lungul timpului, indiferent unde se află aceste biserici pretutindeni în lume.

Katie nu era foarte convinsă că acesta este motivul, iar nervii ei, deja iritaţi şi încordaţi, erau complet la pămînt cînd au ajuns în capătul scărilor de piatră ce duceau în catedrala cu cupolă.

Ramon a deschis una dintre uşile masive din lemn sculptat şi s-a dat deoparte, lăsînd-o să intre în vastul interior răcoros.

A năpădit-o imediat amintirea lumînărilor arzînd şi a florilor din altar.

Ramon o prinsese de cot, nelăsîndu-i altă posibilitate decît să meargă alături de el pe coridorul central. Katie a trecut în revistă şirurile de scaune, a cercetat plafonul înalt şi boltit, cu spectaculoasele scene în mozaic, care străluceau pictate în aur, evitînd în permanenţă cu grijă altarul de marmură.

Ajunşi la rîndul din faţă, a îngenuncheat lîngă Ramon, simţindu-se ca un intrus nedorit.

Şi-a aruncat ochii spre altar, apoi i-a închis, simţind că o cuprinde ameţeala.

Domnul nu voia ca ea să fie aici – nu aşa, nu cu Ramon. Era prea dureros să fie aici cu el. Şi nu era deloc bine. Tot ce-şi dorea ea era trupul, nu viaţa lui.

Ramon a îngenuncheat lîngă ea, iar Katie a avut sentimentul teribil că se roagă.

Ca şi cum i-ar fi putut contracara rugile, a început să se roage şi ea repede, incoerent, cuprinsă tot mai mult de panică.

Te rog, Te implor, nu-l asculta! Nu lăsa să se întîmple asta. Nu-l lăsa să-i pese atît de mult de mine. Nu pot să fac ce vrea el să fac. Ştiu că nu pot. Nu vreau să fac.

Doamne – imploră Katie în tăcere. Mă asculţi?

M-ai ascultat vreodată?

S-a ridicat zvîcnind în picioare, fără să vadă nimic din cauza lacrimilor, şi s-a ciocnit de trupul tare al lui Ramon.

– Katie? Vocea joasă care-i şoptea lîngă ureche era plină de îngrijorare. A prins-o blînd cu mîinile de braţe.

– Lasă-mă să plec, Ramon. Te rog! Trebuie să ies de aici. Nu... nu ştiu ce m-a apucat acolo, înăuntru, s-a scuzat ea ştergîndu-şi ochii cu degetele. Acum erau, în plină lumină, afară, pe treptele catedralei. Urmărea traficul de pe Bulevardul Lindell, încă prea tulburată şi stînjenită pentru a se uita măcar la Ramon în timp ce-i explica: N-am mai fost la biserică de cînd

m-am căsătorit. A pornit să coboare treptele, dar s-a oprit cînd i-a auzit vocea uluită:

– Ai mai fost măritată?

– Da, a spus dînd din cap fără să se întoarcă. Acum doi ani, cînd aveam douăzeci şi unu de ani, în luna în care am absolvit colegiul. Şi am divorţat un an mai tîrziu.

Încă o durea cînd afirma lucrul ăsta în faţa cuiva.

A mai coborît două trepte înainte să-şi dea seama că Ramon nu o urma.

Întorcîndu-se, l-a văzut cum o priveşte cu ochi duri, înguşti.

– Ai fost căsătorită în religia catolică?

Duritatea tonului, precum şi aparenta lipsă de importanţă a întrebării au surprins-o.

De ce l-o tulbura faptul dacă a fost căsătorită în biserica catolică mai mult decît că a fost căsătorită?

Răspunsul a izbit-o ca o găleată cu apă rece ca gheaţa, realizîndu-i durerea încă acută.

Ramon trebuie că este catolic. Potrivit religiei lui, îi va fi greu să se căsătorească cu ea dacă a fost cununată în religia catolică şi apoi a divorţat.

Dumnezeu i-a răspuns într-adevăr rugilor, s-a gîndit cu un amestec de gratitudine şi vinovăţie pentru durerea pe care era pe punctul de a i-o provoca lui Ramon cu o minciună.

A divorţat, dar David a murit şase luni mai tîrziu, aşa că practic nu exista nici un obstacol în calea acestei căsătorii.

Pe de altă parte, el nu avea cum să ştie şi intenţiona să nu-i spună lucrul ăsta.

– Da, am fost căsătorită în religia catolică, i-a răspuns calm.

Nici nu şi-a dat seama cum au ajuns la maşină, trezindu-se că se află deja pe autostradă. Mintea i-a fugit înapoi, la trecutul dureros. David.

Chipeşul David, care a avut nevoie de o modalitate de a reduce la tăcere bîrfele despre relaţia lui cu soţia principalului partener al firmei de avocatură, precum şi cu cîţiva dintre clienţii de sex feminin ai firmei; şi a găsit-o logodindu-se cu Katherine Connelly.

Era deosebit de frumoasă, încîntător de inteligentă şi acceptabil de naivă. A fost de ajuns ca cei care dădeau crezare bîrfelor să se uite o singură dată la ea şi să-şi dea seama că au greşit.

În definitiv, care bărbat întreg la minte şi-ar mai bate capul cu toate femeile alea cînd are o soţie precum Katie?

Ei bine, David Caldwell o făcea.

Era avocat şi jucase fotbal în colegiu. Un bărbat rafinat, cu mare charismă personală şi cu un egocentrism întreţinut de femei.

Fiecare femeie pe care o întîlnea era o provocare pentru el. Fiecare cucerire sexuală pe care o făcea îi dovedea că este mai bun decît alţi bărbaţi.

Era încîntător... asta pînă cînd se înfuria. Furios, devenea brutal şi violent.

În ziua în care s-au împlinit şase luni de la căsătoria lor, Katie şi-a luat liber după-amiază.

S-a oprit în piaţă pentru a cumpăra cîteva lucruri speciale, după care s-a îndreptat spre

apartamentul lor plină de planuri menite toate să-i facă o surpriză lui David, sărbătorind momentul.

Cînd a ajuns, a descoperit că David „sărbătorea" deja cu atrăgătoarea soție a principalului său partener de firmă, o femeie de vîrstă mijlocie.

Ştia că n-o să uite cît va trăi momentul în care a deschis uşa dormitorului şi i-a văzut. Chiar şi acum, amintirea respectivă încă îi mai provoacă greață.

Dar amintirea coşmarului care a urmat era mult mai dureroasă.

Rănile fizice pe care i le-a provocat în noaptea aceea David s-au vindecat repede; cele emoționale erau acum în stare de cicatrice. Se vindecaseră, dar erau încă sensibile.

Îşi aminti telefoanele pe care le primea în toiul nopții după ce l-a părăsit: David insistînd că se va schimba, că o iubea.

David înjurînd-o îngrozitor şi amenințînd-o cu represalii brutale dacă îndrăznea să spună cuiva ce a făcut el.

Îşi pierduse pînă şi speranța de a obține un divorț demn. În sine, divorțul a fost discret, motivele fiind deosebiri ireconciliabile, dar David nu a fost cîtuşi de puțin discret.

Îngrozit că s-ar putea să-i dezvăluie secretul, s-a apucat să-i zugrăvească în cele mai negre culori caracterul – pînă şi familia – în fața oricui era dispus să-l asculte.

Lucrurile pe care le spunea erau atît de teribile, de vicioase, încît majoritatea celor cu care a vorbit i-au întors probabil dezgustați spatele

sau i-au pus sub semnul întrebării starea sănătății mentale. Katie era însă prea umilită şi distrusă ca să se gîndească la asta.

Şi apoi, într-o zi, la patru luni de la divorţ, a hotărît să iasă din abisul ororii şi al nefericirii în care se cufundase, s-a privit în oglindă şi şi-a zis: „Katherine Elisabeth Connely, ai de gînd să-l laşi pe David Caldwell să-ţi distrugă viaţa? Chiar vrei să-i oferi satisfacţia asta?"

Cu o parte din vechiul ei entuziasm şi buna dispoziţie ce o caracteriza şi-a asumat sarcina de a-şi reface viaţa adunînd la un loc ceea ce fusese sfărîmat.

Şi-a schimbat slujba şi a părăsit casa părinţilor, mutîndu-se în propriul apartament. I-a revenit mai întîi zîmbetul, apoi a început să rîdă.

A început să trăiască din nou viaţa pe care i-a dat-o soarta. Şi o trăia cu o atitudine hotărît pozitivă. Cu excepţia acelor dăţi ocazionale cînd se simţea atît de goală. Atît de teribil de fără nici un rost! Atît de pustiită!

– Cu cine? o întrebă Ramon.

Katie şi-a lăsat capul pe spătarul banchetei şi a închis ochii.

– Cu David Caldwell. Avocat. Am fost căsătoriţi şase luni şi după alte şase am divorţat.

– Vorbeşte-mi despre el, i-a cerut cu o voce răguşită.

– Nu-mi place să vorbesc despre el. De fapt, nu-mi place nici măcar să mă gîndesc la el.

– Vorbeşte-mi, i-a şuierat printre dinţi.

Bîntuită de amintirile dureroase ale căsniciei cu David şi panicată de permanenta insistenţă

a lui Ramon de a se căsători cu el, Katie s-a agățat de singura salvare la care se putea gîndi în momentul acela: deşi detesta propria-i laşitate, a hotărît să-l mintă, făcîndu-l să creadă că David este încă în viață astfel încît să nu se mai pună problema să plece în Porto Rico şi să-i devină soție. Amintindu-şi să vorbească despre David ca şi cum ar mai trăi încă, a început:

– Nu este prea mult de spus despre el. Are 32 de ani, este înalt, brunet şi foarte chipeş. Tu îmi aminteşti, de fapt, de el.

– Vreau să ştiu de ce ai divorțat de el.

– Am divorțat pentru că îl disprețuiam şi pentru că îmi era frică de el.

– Te-a amenințat?

– El nu amenința.

– Te-a lovit? Ramon părea furios şi revoltat. Katie era hotărîtă să pară detaşată.

– David spunea că mă învață bunele maniere.

– Şi eu îți amintesc de el?

Părea gata să explodeze şi s-a grăbit să-l liniştească.

– Numai ca înfățişare puțin. Aveți amîndoi pielea smeadă, părul negru şi ochii negri. David a jucat fotbal în colegiu, iar tu... îi aruncă o privire furişă şi se înspăimîntă văzîndu-i furia ce-i marca profilul... tu, după cum arăți, trebuie să fi jucat tenis, a încheiat ezitînd.

Cum tocmai intrau în parcarea din fața apartamentului, Katie se gîndi că aceasta va fi fără îndoială ultima lor zi împreună.

Dacă Ramon este catolic atît de convins pe

cît se presupune că sînt spaniolii, atunci nu va putea să se mai gîndească la o căsătorie cu ea.

Gîndul că nu-l va mai vedea niciodată era surprinzător de dureros şi se simţi întrucîtva dezolată şi părăsită. Dorea să prelungească ziua, să poată petrece mai mult timp cu el. Dar nu singură – nu undeva unde ar putea să o ia în braţe pentru că, în cinci minute, copleşită de dorinţă, i-ar mărturisi totul.

Şi atunci s-ar afla din nou exact acolo unde era acum o oră. Prinsă în capcană.

– Ştii ce mi-ar plăcea să fac în seara asta? i-a spus în timp ce o conducea spre uşa apartamentului. Adică dacă nu ai cumva ceva de lucru.

– Nu, ce? a întrebat-o el printre dinţii încleştaţi.

– Mi-ar plăcea să mergem undeva unde să putem asculta muzică şi să dansăm. Cuvintele ei l-au făcut să se înnegrească la faţă de furie. Linia dură a maxilarului i s-a înăsprit pînă cînd a început să i se zbată un obraz. Este furios, şi-a zis Katie cu o tresărire de teamă. Şi a adăugat repede, pe un ton de scuză: Ramon, ar fi trebuit să-mi dau seama că s-ar putea să fii catolic şi că faptul că am mai fost căsătorită în această religie face imposibilă căsătoria cu mine. Îmi pare rău că nu m-am gîndit să-ţi spun înainte.

– Îţi pare atît de rău, încît acum vrei să ieşi la dans, i-a replicat cu sarcasm. Apoi, făcînd un efort vizibil să-şi stăpînească furia, a întrebat-o aspru: La ce oră să vin să te iau?

– Cam peste vreo patru ore, pe la opt, i-a spus privind soarele după-amiezei.

A ales o rochie de mătase cu bretele de un albastru regal, exact ca nuanța ochilor ei, care făcea un contrast uluitor cu strălucirile roşietice ale părului.

Cercetă îndelung în oglindă decolteul, care lăsa să i se vadă valea dintre sîni, pentru a se asigura că Ramon n-o să spună că este totuşi prea adînc.

Dacă urma să fie ultima lor seară împreună, nu voia să o strice cu o nouă discuție despre felul în care s-a îmbrăcat.

Şi-a pus cercei de aur, iar sus, pe braț, o brățară tot de aur; sandalele erau de aceeaşi culoare cu rochia. După ce şi-a scuturat uşor părul pentru a-l face să cadă natural pe umeri, a intrat în living pentru a-l aştepta pe Ramon.

Ultima lor seară împreună... starea ei de spirit se prăbuşi alarmant. S-a dus în bucătărie şi şi-a turnat un strop de coniac, iar la opt fără un sfert s-a aşezat pe canapea.

Sorbea rar din pahar şi urmărea ceasul de pe peretele de vizavi. Cînd s-a auzit soneria, la opt fix, a sărit nervoasă, a pus paharul gol deoparte şi s-a dus să răspundă.

Nimic din scurta lor cunoştință nu o pregătise pentru acel Ramon Galverra care i-a apărut în față cînd a deschis uşa.

Era fermecător de elegant, într-un costum albastru-închis cu vestă, care-i venea perfect şi contrasta minunat cu cămaşa albă ca zăpada şi cravata legată cu grijă.

– Arăți fantastic! i-a spus cu un zîmbet stră-

lucitor de admirație. Arăți ca un preşedinte de bancă, a adăugat făcînd un pas înapoi ca să-i admire mai bine trupul înalt şi atletic.

Expresia lui era sardonică.

– Întîmplător, nu-mi plac bancherii. Majoritatea sînt oameni lipsiți de imaginație, dornici să profite de pe urma riscurilor, fără însă ca ei, personal, să-şi asume vreunul.

– Oh! a exclamat stînjenită. Ei bine, oricum se îmbracă grozav.

– De unde ştii? Ai fost măritată şi cu vreun bancher de care ai uitat să-mi spui?

Mîna i-a înghețat în aer în timp ce se întindea să-şi ia şalul, care se asorta cu rochia.

– Nu, fireşte că nu.

Au mers pe unul dintre vaporaşele ancorate pe fluviu şi au ascultat jazz Dixieland, după care în „Lacledes Landin", unde s-au oprit în încă alte trei locuri ca să asculte jazz şi blues-uri.

Pe măsură ce seara înainta, Ramon devenea tot mai rece şi mai inabordabil; şi cu cît el devenea mai înstrăinat, cu atît Katie bea mai mult şi încerca să fie mai amuzantă.

Cînd au ajuns într-un local popular, lîngă aeroport, era uşor amețită, foarte nervoasă şi absolut nefericită. Localul pe care l-a ales era surprinzător de aglomerat pentru o seară de marți, dar au fost destul de norocoşi să găsească o masă lîngă ringul de dans.

Cu asta totuşi norocul lui Katie a luat sfîrşit. Ramon a refuzat clar să danseze cu ea, iar Katie nu ştia cît mai putea să îndure rezerva lui glacială care de-abia dacă-i masca disprețul.

Ochii lui duri o examinau cu un interes detaşat, cinic, ceea ce o făcea să urle în sinea ei.

Se uită în jur mai mult pentru a-i evita ochii reci decît pentru că ar fi fost interesată de ceea ce vedea şi dădu peste un bărbat chipeş care stătea la bar cu privirea ațintită asupra ei.

Tipul a ridicat sprîncenele şi a mimat întrebarea „Dansezi?“, iar Katie, din disperare, a dat din cap că da.

S-a apropiat de masa lor, s-a uitat cu o oarecare îngrijorare la înălțimea evidentă şi constituția atletică ale lui Ramon, şi a invitat-o politicos la dans.

– Ai ceva împotrivă? l-a întrebat pe Ramon, dornică să se depărteze cît mai repede de el.

– Cîtuşi de puțin, i-a răspuns ridicînd indiferent din umeri.

Lui Katie îi plăcea să danseze. Avea o grație naturală şi un fel de a se mişca ce atrăgea priviri. Partenerul ei nu numai că adora să danseze, dar era chiar un adevărat maestru.

Luminile colorate se învîrteau în străfulgerări intermitente pe deasupra capetelor, muzica pulsa şi Katie s-a lăsat pradă ritmului.

– Hei, eşti bună, i-a zis partenerul, forțînd-o, prin propriile-i mişcări, să danseze mult mai exploziv decît ar fi preferat.

– Faci spectacol, i-a spus ea, văzînd că mulțimea a început să se retragă, făcîndu-le loc; apoi s-au oprit cu toții. La sfîrşitul melodiei, a izbucnit un ropot de aplauze de încurajare, aplauze insistente atît din partea dansatorilor, cît a privitorilor.

– Vor să mai dansăm, i-a spus partenerul,

strîngînd-o de braţ, cînd Katie a pornit să se întoarcă la masă. În clipa aceea a început o altă melodie disco şi nu a avut de ales decît să se dea graţios la ceea ce în sinea ei considera a fi exhibiţionism. În timp ce dansa, a aruncat o privire furişă spre Ramon şi imediat s-a uitat în altă parte. Îşi aşezase scaunul cu faţa spre ringul de dans, îşi băgase mîinile în buzunare şi o urmărea cu interesul rece al unui conchistador care se uita la o dansatoare plătită.

Cînd s-a terminat melodia, aplauzele de admiraţie au fost de-a dreptul furtunoase. Partenerul ei încercă să o determine să mai facă un dans, dar de data asta l-a refuzat ferm.

S-a aşezat la masă vizavi de Ramon şi a sorbit din pahar, tot mai iritată de felul în care se purtau unul faţă de celălalt.

– Ei bine, l-a întrebat cu o notă de ostilitate, cînd a văzut că nu face nici un fel de comentariu despre felul cum a dansat.

A ridicat sardonic dintr-o sprînceană neagră.

– N-a fost rău.

Katie l-ar fi lovit. A început o altă melodie, de data aceasta lentă şi romantică. S-a uitat în jur, a văzut doi posibili parteneri îndreptîndu-se spre masa lor şi a înţepenit.

Urmărindu-i privirea, i-a văzut şi Ramon, şi, mai mult obligat, s-a ridicat în picioare. Fără un cuvînt, a prins-o de cot şi a condus-o pe ringul de dans.

Melodia care nu se mai termina, împreună cu senzaţia de o dulceaţă neasemuită provocată de faptul că se afla în braţele lui, au dat-o

gata. S-a strîns de el şi şi-a lipit obrazul de pieptul hainei.

Îşi dorea ca strînsoarea braţelor lui să devină mai puternică, îşi dorea să-i înfioare tîmpla cu buzele, aşa cum făcuse ultima dată cînd au dansat acolo, lîngă piscină. Îşi dorea... o mulţime de lucruri imposibile, confuze.

Lucruri pe care încă şi le mai dorea cînd au ajuns înapoi acasă. A condus-o pînă la uşă şi practic a trebuit să-l implore să intre pentru un ultim păhărel.

Cum a terminat coniacul, s-a ridicat şi, fără să spună nici un cuvînt, a pornit pur şi simplu spre uşă.

– Ramon, te rog nu pleca. Nu aşa, l-a implorat ea.

S-a întors şi a privit-o cu o faţă fără nici o expresie.

Katie a pornit spre el, apoi s-a oprit la mică distanţă, sfîşiată între durere şi dorinţă.

– Nu vreau să pleci, s-a trezit spunînd, iar în clipa următoare şi-a încolăcit braţele de gîtul lui şi s-a lipit de trupul lui inflexibil, sărutîndu-l disperată. Buzele lui erau reci, nereceptive, mîinile – căzute de-a lungul trupului.

Umilită şi jignită, s-a retras, ridicînd spre el ochii înotînd în lacrimi.

– Nu doreşti nici măcar să mă săruţi de adio? l-a întrebat cu o uşoară viclenie în voce.

Ramond părea să fi înţepenit într-o atitudine rigidă de respingere, după care a cuprins-o brusc în braţe.

– Dracu' să te ia! a şuierat furios, coborîndu-şi gura şi sărutînd-o cu brutalitate, ceea

ce a făcut-o să se agațe de el, să-i răspundă fără nici o oprelişte, cu o dorință nestăvilită. Mîinile i se plimbau pe tot trupul, topind-o şi modelînd-o după al lui. Apoi a împins-o brusc deoparte.

Tremurînd şi fără suflare, Katie a ridicat ochii spre el, după care s-a retras, speriată de strălucirea criminală din privirea lui.

– Ăsta este singurul lucru pe care îl vrei de la mine, Katie? a izbucnit dintr-o dată.

– Nu! a negat ea iute. Vreau să spun că nu doresc nimic. Eu... mi-am dat seama că n-ai avut o seară prea bună, aşa că...

– Aşa că, a întrerupt-o cu un ton insultător, m-ai adus aici ca să-mi oferi tu una mai bună?

– Nu! Eu...

Simți că se îneacă sub privirea care o măsura din cap pînă în picioare. În clipa în care şi-a zis că se va întoarce pe călcîie şi va pleca, el a pornit în direcție opusă, îndreptîndu-se spre măsuța pentru cafea.

A luat creionul pe care-l ținea lîngă telefon şi a scris ceva pe carnețelul de alături.

A pornit înapoi spre uşă şi s-a întors, cu o mînă deja pe clanță:

– Ți-am lăsat un număr de telefon unde pot fi găsit pînă joi. Dacă vrei să vorbeşti cu mine sună-mă. Privirea i-a zăbovit o clipă pe fața ei, după care a ieşit închizînd uşa.

Katie a rămas acolo unde a lăsat-o, uluită şi distrusă de durere.

Acea ultimă privire pe care i-a aruncat-o înainte de a ieşi... a fost ca şi cum ar fi dorit să-şi întipărească bine în minte fața ei.

O ura, era furios pe ea, şi totuşi dorea să-şi amintească cum arăta. Nici nu-i venea să creadă cît de zdruncinată era.

Lacrimile îi ardeau ochii şi parcă avea un nod dureros în gît.

S-a întors şi a pornit spre dormitor. Ce era cu ea – doar asta a vrut să se întîmple, nu? Ei bine, nu întocmai. Îl dorea pe Ramon, era gata să recunoască lucrul ăsta, dar îl dorea în felul ei – aici, în St. Louis, lucrînd într-o slujbă decentă.

Capitolul 7

În dimineața următoare, se prezentă la birou hotărîtă să fie veselă, dar efectele nopții nedormite erau evidente în cearcănele negre de sub ochi şi în rigiditatea zîmbetului ei, de obicei spontan.

– Bună, Katie, a întîmpinat-o secretara. Te-ai distrat în cele patru zile de veekend?

– Foarte mult, i-a răspuns, luînd mesajele întinse de secretară. Mulțumesc, Donna.

– Vrei puțină cafea? s-a oferit Donna. Arăți de parcă n-ai mai fi fost în pat de vineri. Sau ar trebui poate să spun ca şi cum n-ai mai fi dormit de vineri? a constatat fata, cu un zîmbet larg.

– Aş vrea puțină cafea, i-a răspuns reuşind să schițeze un zîmbet vag.

Uitîndu-se peste mesaje, a intrat în micul ei

birou. S-a aşezat pe scaun şi s-a uitat în jur.

Să ai biroul tău, indiferent cît de mic, era un simbol al statutului important pe care-l ai în cadrul firmei *Technical Dynamics,* iar Katie a fost întotdeauna mîndră de acest mic semn exterior de succes.

În dimineaţa asta i se părea neimportant şi fără semnificaţie.

Cum putea să i se pară altfel, cînd vineri, atunci cînd a părăsit biroul, nici măcar nu auzise de Ramon, iar acum ideea că nu-l va mai vedea niciodată îi rodea inima?

Îi dorea trupul, nu inima, se corectă hotărîtă. Îşi ridică privirea cînd Donna i-a adus cana cu cafea.

– Miss Johnson vrea să te duci la ea la 9,30, a anunţat-o fata.

Virginia Johnson, supervizorul imediat al lui Katie, era o femeie capabilă şi atrăgătoare, de patruzeci de ani, care nu s-a căsătorit niciodată şi care deţinea titlul de director pentru personal.

Dintre toate femeile de carieră pe care le cunoştea, Katie o admira pe Virginia mai mult ca pe oricare alta.

Spre deosebire de biroul mic, funcţional dotat al lui Katie, cel al Virginiei era spaţios, cu mobilă franţuzească frumoasă şi cu o mochetă groasă, de culoarea ierbii.

Katie ştia că Virginia se gîndeşte să o pregătească pentru a-i lua locul, că voia ca ea să fie viitorul director de personal – viitorul locatar al acestui birou.

– Ai petrecut bine cele patru zile de vacanţă? o întrebă Virginia zîmbind cînd a intrat.

– Foarte bine, i-a răspuns aşezîndu-se pe scaunul de vizavi de biroul ei. Totuşi, ziua de astăzi nu este prea bună pentru mine, parcă nu pot să mă apuc de nimic.

– Atunci am să-ți dau eu nişte veşti care s-ar putea să-ți stîrnească entuziasmul. Virginia a făcut o pauză semnificativă, după care a întins peste birou, spre Katie, o hîrtie ce părea familiară. Ți-a fost aprobată mărirea de salariu, o anunță radiind.

– Ah, asta-i foarte drăguț. Mulțumesc, Virginia. De-abia se uită la hîrtia prin care i se acorda o monumentală majorare de salariu de 18%. Mai voiai să-mi spui şi altceva?

– Katie! exclamă Virginia rîzînd iritată. A trebuit să lupt cu unghiile şi cu dinții ca să obțin o asemenea majorare!

– Ştiu, a spus încercînd să pară recunoscătoare. Întotdeauna ai fost grozavă cu mine şi mă bucur că voi mai primi nişte bani.

– Îi meriți, iar dacă ai fi fost bărbat i-ai fi primit mai demult, ceea ce i-am şi spus stimatului nostru vicepreşedinte.

Katie se foi pe scaun.

– Mai ai şi un alt motiv pentru care ai vrut să mă vezi? Am programat un interviu şi solicitantul aşteaptă.

– Nu, asta-i tot.

S-a ridicat şi a pornit spre uşă, după care s-a oprit auzind vocea îngrijorată a Virginei:

– Katie, ce s-a întîmplat? Poți să-mi spui despre ce este vorba?

Katie ezita. Simțea nevoia să vorbească cu cineva, iar Virginia Johnson era o femeie înțe-

leaptă – de fapt femeia pe care Katie dorea cel mai mult să o imite.

Îndreptîndu-se spre ferestrele largi, privi jos, spre traficul de sub cele şapte etaje.

– Virginia, te-ai gîndit vreodată să renunți la carieră ca să te căsătoreşti?

Întorcîndu-se brusc, Katie o găsi pe Virginia studiind-o cu un interes pătrunzător, încruntată.

– Katie, să fim cinstite una cu cealaltă, nu? Te gîndeşti să te căsătoreşti cu cineva anume sau ai în vedere viitorul întunecat?

– Viitorul meu cu el ar fi categoric întunecat. a rîs Katie, dar se simțea încordată şi deprimată. Netezindu-şi cocul perfect, i-a explicat: L-am cunoscut pe bărbatul ăsta foarte recent şi vrea să mă căsătoresc cu el şi să plec din Missouri. Nu este de aici.

– Cît de recent l-ai cunoscut?

– Vineri seara, i-a răspuns roşind.

Virginia a izbucnit într-un hohot de rîs plin, din gît, oprindu-se cu greu.

– O clipă m-am speriat, dar acum cred că înțeleg. Acum patru zile ai cunoscut un bărbat superb, care e altfel decît toți cei pe care i-ai cunoscut pînă acum. Nu poți suporta ideea să-l pierzi. Am înțeles eu bine? Este extrem de chipeş, fireşte. Şi fermecător. Şi te tulbură cum nu te-a tulburat nimeni niciodată. Aşa este, nu?

– Cam aşa, recunoscu Katie.

– În acest caz, am întîmplător remediul perfect: îți recomand să nu-l scapi din ochi decît dacă trebuie neapărat. Mănîncă cu acest bărbat minunat, culcă-te cu el, trăieşte cu el. Fă totul împreună.

– Vrei să spui, a zis Katie uluită, că tu crezi că lucrurile ar putea să se rezolve... că ar trebui să mă căsătoresc cu el?

– Categoric nu! Îți sugerez o cură, nu să te măriți cu durerea! Îți prescriu de fapt doze uriaşe din bărbatul respectiv luate la ore fixe, toată ziua, exact ca antibioticele. Cura este foarte eficientă şi singurele efecte secundare vor fi accese uşoare de deziluzie. Crede-mă, că ştiu. Trăieşte cu el, dacă vrei, Katie, dar renunță la ideea că ai căzut îndrăgostită de el în patru zile, să te căsătoreşti şi că ai să trăieşti cu el fericită pînă la adînci bătrîneți! Ceea ce mă readuce la întrebarea de ce „să cazi" îndrăgostită. Se cade pe trepte, de pe scară, în apă sau de pe munte. Dacă dragostea este atît de minunată, de ce sîntem bolnave de dragoste sau plutim de dragoste, sau...

S-a întrerupt cînd i-a auzit rîsul molipsitor.

– Dumnezeule, mă bucur să te văd veselă din nou. Acum du-te să-l intervievezi pe solicitantul tău şi să-ți cîştigi creşterea de salariu!

Urmărindu-l cu privirea pe tînărul nemulțumit care părăsea biroul douăzeci de minute mai tîrziu, se gîndi cu dezgust că pînă şi secretara ei ar fi făcut o treabă mai bună decît făcuse ea.

I-a pus întrebări vagi, generale, nu întrebări concise şi pertinente, după care i-a ascultat răspunsurile total neinteresată.

Dar punctul culminant a fost la încheierea nefericitului interviu.

Ridicîndu-se, i-a strîns mîna peste birou şi l-a informat cu regret că nu poate fi prea încurajatoare în ce priveşte şansele lui de a obține

o poziție de inginer la *Technical Dynamics.*

Mai curînd arțăgos, tînărul a replicat:

– Eu am solicitat un post de revizor.

– Ei bine, nici de revizor, a bombănit ea fără tact.

Îmbujorată încă din cauza gafei făcute, a luat telefonul şi a format numărul de la birou ai lui Karen.

– Cum merg treburile în lumea presei? întrebă cînd secretara i-a făcut legătura cu Karen.

– Bine, Katie. Dar la tine? Cum merg lucrurile cu prea ocupatul birou pentru personal de la atotputernicul *Technical Dynamics?* Totul e în ordine?

– Îngrozitor! Tocmai i-am spus unui solicitant că nu are chemare pentru a obține nici un fel de slujbă la noi.

– Şi ce este rău în asta?

– Cei care lucrează la serviciul personal, a spus ea oftînd, trebuie să se poarte cu mai multă finețe. În mod normal spunem că nu avem pe moment nimic pe măsura experienței şi pregătirii lor. Este acelaşi lucru, dar sună mai bine şi nu răneşte sentimentele nimănui.

Katie îşi duse mîna la ceafă, masîndu-şi muşchii încordați.

– Ascultă, te-am sunat pentru că voiam să ştiu ce faci diseară. N-am chef să stau singură.

Şi să mă gîndesc la Ramon, a adăugat în sinea ei.

– Mergem mai multe fete la *„Purple Bottle"*, i-a spus Karen. De ce n-ai veni şi tu să ne întîlnim acolo? Te avertizez însă că sînt numai

celibatari. Au însă un cîntăreț bun, iar muzica nu este deloc rea.

După asta, i s-a îmbunătățit eficiența, chiar dacă nu şi entuziasmul.

Ziua i-a trecut rezolvînd probleme curente şi reglementînd disputele obişnuite.

A ascultat un şef plîngîndu-se zgomotos şi mult prea mult despre un funcționar de la clasare, apoi a ascultat plîngerile acompaniate de lacrimi ale funcționarului respectiv împotriva şefului.

În concluzie, Katie nu a luat în seamă cererea şefului ca funcționarul să fie concediat, transferîndu-l în schimb la un alt departament.

După ce s-a uitat prin cererile de slujbe, a ales dosarul unuia care o impresionase în cursul interviului ca extrem de agresiv, în sensul pozitiv al cuvîntului, şi a aranjat să vină la interviu cu şeful sectorului respectiv. A potolit o contabilă nervoasă care amenința să depună plîngere împotriva companiei pentru discriminare, pentru că a fost sărită de la promovare.

A terminat un studiu despre modul în care răspundea compania la cererile guvernamentale privind securitatea.

Cu toate treburile astea şi cu interviurile, i s-a terminat ziua.

La sfîrşit, s-a lăsat pe spătarul scaunului gîndindu-se sumbră la o viață întreagă în care zilele vor fi ca aceasta, la fel una cu alta.

Asta însemna să ai „o carieră". Virginia Johnson şi-a consacrat întreaga energie, întreaga ei viață acestei „cariere".

Avu din nou sentimentul acela de neliniște, de goliciune, care o încerca în ultimele luni. Încercă să-l ignore.

Se ridică, își strînse lucrurile și ieși, încuind biroul.

La *„Purple Bottle"* a avut parte de cele mai proaste momente din viața ei.

A pierdut vremea prefăcîndu-se că ascultă muzică, uitîndu-se cum bărbații și femeile își făceau reciproc avansuri.

Era conștientă și o deranja faptul că la o masă, în dreapta ei, trei bărbați o evaluau – judecîndu-i atuurile, întrebîndu-se dacă merita eforturile de a o aborda.

În sinea ei, Katie s-a gîndit că toate femeile care intenționează că divorțeze de soții lor ar trebui mai întîi obligate să-și petreacă o noapte într-un bar pentru celibatari.

După această experiență degradantă și demoralizatoare, multe dintre ele s-ar întoarce zburînd la soții lor.

A plecat la nouă și jumătate, la o oră după ce a venit, și s-a dus direct acasă.

Ea își avea viața ei aici, iar el nu putea face parte din ea, în timp ce viața lui era prea străină de ea, prea departe ca măcar să se gîndească să o împartă cu el.

La zece și jumătate s-a băgat în pat și, după cîteva ore de chin, a căzut, în sfîrșit, într-un somn agitat.

Capitolul 8

A dormit atît de profund, încît nu a auzit soneria ceasului. S-a îmbrăcat într-o grabă nebună şi tot a întîrziat 15 minute la slujbă.

Joi, 3 iunie – anunța mare calendarul cînd a deschis uşa biroului.

Joi. Ultima zi cînd mai putea să-l contacteze pe Ramon. Pînă cînd l-ar putea găsi la numărul pe care i l-a dat? Pînă cînd termină programul, la cinci sau la şase? Sau o lucra pînă noaptea tîrziu? De fapt, ce importanță avea? Dacă îl sună, ar trebui să fie gata şi să se căsătorească cu el. Ceea ce pur şi simplu nu putea să facă.

3 iunie.

Zîmbi cu tristețe, sorbind gînditoare din ceaşca cu cafea. Cu viteza cu care a acționat Ramon, probabil că ar fi fost o mireasă de iunie. Din nou.

A clătinat puternic din cap şi a recurs la ceea ce considera a fi un talent al ei special, descoperit în timpul divorțului: impunîndu-şi pe loc să se gîndească la ceva cu totul diferit în clipa în care îi venea în minte un subiect nedorit, reuşea să reprime total subiectul respectiv.

A fost ca un vîrtej toată ziua, avînd o activitate intens productivă. Nu numai că a rezolvat toate interviurile programate, dar s-a ocupat si

de alți trei solicitanți care au venit fără să aibă stabilită o întîlnire.

A ținut personal testele pentru posturile de birou, repetînd instrucțiunile privitoare la modul în care se bate la mașină un material, ca și cum ar fi fost cel mai important discurs ținut în viața ei.

A trecut scurt prin biroul Virginiei, mulțumindu-i din suflet pentru majorarea de salariu și pentru sfatul minunat, după care a încuiat cu grijă biroul și a pornit încet spre casă..

Acasă nu i-a mai fost la fel de ușor să-și ocupe timpul, mai ales că radioul îi tot amintea ora.

„Aici postul de radio KMOX, *este ora 18,40“*, anunța prezentatorul.

Iar Ramon n-o să mai fie multă vreme la numărul ăsta de telefon, dacă n-o fi plecat deja, adăugă o voce mică în mintea ei.

Furioasă, a închis radioul și a dat drumul la televizor, umblînd de colo-colo prin apartament, fără să-și găsească locul.

Dacă îl sună pe Ramon, nu poate să umble cu jumătăți de măsură. Va trebui să-i spună adevărul.

Și chiar dacă ar face-o, s-ar putea ca el să nu mai vrea să se căsătorească cu ea. S-a înfuriat rău de tot cînd a auzit că a mai fost căsătorită.

Poate că problema nu era cîtuși de puțin religia.

Poate că nu vrea marfă „la mîna a doua“. Dar dacă ar fi vrut să termine cu ea, de ce i-ar mai fi lăsat numărul ăsta la care să poată fi

găsit? Nu putea să-l sune decît dacă era pregătită să demisioneze din slujbă cu un preaviz de numai o zi.

Atît i-a mai rămas. Ar trebui să intre în biroul Virginiei Johnson şi să-i spună unei femei care s-a purtat cu ea minunat: „Îmi pare rău că te părăsesc, dar asta este".

Şi nici măcar încă nu a luat în considerare problema părinţilor ei!

Vor fi furioşi, speriaţi, cu inima frîntă. Le va fi teribil de dor de ea dacă o să plece în Porto Rico.

Formă numărul lor, iar femeia o anunţă că domnul şi doamna Connelly s-au dus la club să ia cina. La dracu'!

De ce au plecat tocmai acum, cînd avea nevoie de ei? Ar fi trebuit să fie acasă, ducînd dorul micuţei lor Katie, pe care nu o văd decît o dată la cîteva săptămîni. Oare i-ar duce chiar atît de mult dorul dacă ar vedea-o o dată la cîteva luni?

A sărit în picioare şi, disperată să facă ceva, şi-a pus costumul de baie – cel galben! S-a aşezat la măsuţa de toaletă şi a început să-şi perie părul.

Cum putea măcar să se gîndească să renunţe la toate acestea în schimbul casei şi vieţii pe care i le poate oferi Ramon?

Trebuie să fie nebună! Viaţa ei era visul femeii americane moderne.

Avea o carieră care-i aducea satisfacţii, un apartament frumos, haine scumpe şi nici un fel de griji financiare. Era tînără, atrăgătoare şi independentă.

Avea totul. Absolut *totul.* Gîndul ăsta o făcu să se oprească din periat şi să se privească în oglindă.

Dumnezeule mare, oare asta să fie într-adevăr *totul?* Ochii s-au întunecat de disperare gîndindu-se din nou la viitor la fel ca prezentul. În viaţă trebuie să existe mai mult decît atît. Cu siguranţă nu era asta totul. Pur şi simplu nu putea fi totul!

Încercînd să se scuture de gîndurile negre, a luat un prosop şi a pornit spre piscină. Vreo 30 de oameni înotau sau se relaxau sub umbrelele de la mese.

Don şi Brad beau bere cu alţi cîţiva bărbaţi. Katie le-a făcut semn cu mîna cînd au strigat-o să se ducă la ei la masă, dar a refuzat dînd din cap că nu.

După ce a întins prosopul pe cel mai îndepărtat şezlong, a intrat în piscină.

A făcut douăzeci de bazine, după care a ieşit şi s-a întins pe şezlong. Cineva avea un radio portabil. Tocmai anunţau cît de cald este în St. Louis.

A închis ochii încercînd să-şi videze mintea şi, brusc, aproape că i-a simţit buzele fierbinţi înfiorîndu-le delicat pe ale ei, sărutînd-o apoi tot mai adînc şi mai erotic, pînă cînd a cedat fericită căutărilor înfometate ale gurii şi mîinilor sale.

I-a auzit vocea profundă care îi şoptea, adresîndu-se inimii ei: *„Am să trăiesc pentru tine... Am să fac dragoste cu tine pînă cînd ai să mă implori să mă opresc... Am să-ţi umplu zilele cu bucurii".*

Parcă se sufoca încet. *„Ne aparţinem unul altuia"*, i-a spus cu vocea răguşită de dorinţă. *„Spune-mi că ştii asta. Spune"*. Şi a spus-o. Şi chiar o ştia – la fel de sigur cum ştia că nu puteau fi împreună.

Era atît de chipeş, atît de masculin cu superbul lui păr negru şi cu zîmbetul amețitor! Se gîndi la gropița din bărbie şi la felul în care ochii lui...

– Ah! Ţipînd surprinsă, s-a ridicat drept în fund, în timp ce apa rece ca gheața i se prelingea printre pulpe.

– Trezeşte-te, frumoasă adormită!

Don îi zîmbea, stînd pe vine lîngă şezlong. Katie i-a făcut loc lîngă ea, privindu-l cu îngrijorare.

Avea ochii sticloşi, fața uşor îmbujorată. Arăta de parcă băuse toată după-amiaza.

– Katie, i-a zis cu ochii scurgîndu-i-se în valea dintre sîni, expusă cu generozitate de minusculul costum, zău că mă dai peste cap, ştii asta?

– Nu cred că este un lucru foarte greu, i-a replicat cu un zîmbet înghețat, dîndu-i mîna la o parte cînd a început să urmărească dîra de apă de pe coapsa stîngă.

– Fii drăguță cu mine, i-a zis rîzînd. Eu aş putea fi foarte drăguț cu tine, Katie.

– Eu nu sînt o doamnă în vîrstă, iar tu nu eşti cercetaş, pară ea, ascunzîndu-şi jena în spatele dezinvolturii.

– Ai o limbă isteață şi ascuțită, roşcato. Dar există lucruri mai bune de făcut cu ea decît să te iei de mine. Lasă-mă să-ți dau un exemplu.

Şi-şi coborî gura spre a ei. Katie îl împinse ferindu-şi capul.

– Don, încerc să nu fac o scenă, dar dacă nu încetezi o să ţip şi o să ne facem amîndoi de rîs.

Don şi-a dat dintr-o zvîcnitură capul pe spate şi a ţintuit-o cu privirea.

– Ce dracu' este cu tine?

– Nimic!

Nu voia să şi-l facă duşman, nu voia decît să o lase în pace şi să plece.

– Ce vrei? îl întrebă în cele din urmă.

– Glumeşti? Vreau femeia la care mă uit – femeia asta cu o faţă minunată, cu un trup ademenitor şi cu o minte virginală.

– De ce? îl întrebă fără nici o expresie privindu-l drept în ochi.

– Scumpo, o tachină mîncînd-o din privire. Asta-i o întrebare stupidă. Dar am să-ţi răspund la fel cum a răspuns tipul care a fost întrebat de ce vrea să urce pe munte. Vreau să mă urc pe tine pentru că eşti aici. Vrei să fiu şi mai direct? Vreau să mă urc pe tine sau, dacă preferi, poţi să te urci tu...

– Pleacă de lîngă mine, îi şuieră ea. Eşti dezgustător şi eşti beat.

– Nu sînt beat! zise jignit.

– Atunci eşti doar dezgustător! Şi acum pleacă!

S-a ridicat, dînd nepăsător din umeri.

– O.K. Să ţi-l trimit pe Brad? Este interesat. Sau ce-ai zice de Dean? El este...

– Nu vreau pe nici unul dintre voi! i-a spus furioasă.

Acum Don era cu adevărat uimit.

– De ce nu? Nu sîntem mai răi decît alții. De fapt, sîntem mult mai buni decît majoritatea.

Katie s-a îndreptat încet, privindu-l de parcă cuvintele pe care le rostise au început să-i pătrundă încet în creier, făcînd să-i pulseze capul.

– Ce ai spus? l-a întrebat şoptit.

– Am spus că sîntem la fel de buni ca alții şi mult mai buni decît majoritatea.

– Ai dreptate... Ai perfectă dreptate!

– Atunci care-i problema? Pentru ce o păstrezi? Sau, mai bine-zis, pentru cine o păstrezi?

Şi şi-a dat seama dintr-o dată.

Oh, Dumnezeule, ştia!

Cît pe ce să dea peste Don în graba de a-l ocoli.

– Doar nu pentru nenorocitul ăla de spaniol, nu? i-a strigat în urmă.

Dar Katie nu mai avea timp să-i răspundă, alerga deja.

A intrat în fugă pe verandă şi, în graba de a deschide uşile glisante, şi-a rupt o unghie.

Aproape fără suflare de teamă să nu fie deja prea tîrziu, a format numărul scris de Ramon pe carnețelul de pe noptieră.

Număra apelurile, speranța scăzîndu-i cu fiecare apel fără răspuns.

– Alo, se auzi o voce de femeie la cel de-al zecelea apel, cînd era pe punctul de a închide.

– Aş... aş vrea să vorbesc cu Ramon Galverra. Este acolo? A fost atît de surprinsă să audă o voce de femeie răspunzînd la ceea ce era evident un telefon de locuință, încît aproape că a uitat să-i dea informația pe care, evident,

femeia o aştepta. Numele meu este Katherine Connelly.

– Îmi pare rău, domnişoară Connelly, domnul Galverra nu este aici. Îl aşteptăm totuşi să vină curînd. Să-i spun să vă sune?

– Da, vă rog. Vreți să-i spuneți de îndată ce soseşte că l-am căutat?

– Desigur, imediat ce vine.

A închis telefonul rămînînd cu ochii la el. Oare într-adevăr Ramon nu era acolo sau i-o fi cerut femeii aceleia, care a părut destul de prietenoasă, să o țină pe Katie la distanță?

S-a înfuriat cînd i-a spus că a mai fost căsătorită... poate acum, după două zile, pasiunea i s-o mai fi potolit, n-o mai fi atît de interesat să se pricopsească cu o soție „folosită". Ce-o să facă dacă n-o să sune?

Să presupună că n-a primit mesajul ei şi să-i telefoneze din nou? Ori să accepte ceea ce bănuia şi să înțeleagă că nu mai vrea să vorbească cu ea?

Telefonul a sunat douăzeci de minute mai tîrziu, Katie a smuls receptorul spunînd „Alo" aproape fără suflare. Vocea lui era şi mai profundă la telefon.

– Katie?

Strîngea atît de tare receptorul, că începu să o doară mîna.

– Ai spus să te sun dacă... dacă vreau să vorbim. S-a oprit, sperînd că va spune şi el ceva care să o ajute, dar n-a făcut-o. Trăgînd adînc aer în piept, a continuat: Aş vrea să vorbim... dar aş prefera să n-o facem prin telefon. Ramon, ai putea veni aici?

În vocea lui nu se simțea nici un fel de emoție. Nu a spus decît:

– Da.

Dar a fost suficient. S-a ultat la costumul ei de baie galben şi a zburat în dormitor să se schimbe.

S-a gîndit îndelung cu ce să se îmbrace, ca şi cum rochia pe care urma să o aleagă era foarte importantă pentru succesul sau eşecul întîlnirii.

În cele din urmă s-a hotărît pentru un top de culoarea piersicii şi nişte pantaloni asortați. Şi-a uscat şi pieptănat părul, şi-a dat cu un ruj de culoarea piersicii, puțin fard de obraz şi apoi cu rimel.

Ochii îi străluceau, iar culoarea îi venea perfect. Urează-mi noroc, i-a spus imaginii care o privea din oglindă.

A intrat în living, a dat să se aşeze, după care a pocnit din degete.

– Whisky! a zis cu voce tare.

Lui Ramon îi plăcea whisky-ul, iar ea nu avea nici un strop în casă.

Lăsînd uşa de la intrare uşor întredeschisă, a sunat alături şi a împrumutat o sticlă de *„B & J"* de la bărbatul care locuia acolo.

Cînd s-a întors aproape că spera să-l găsească pe Ramon în apartament, aşteptînd-o, dar nu era.

A intrat în bucătărie şi i-a pregătit un pahar aşa cum îl comanda cînd ieşeau în oraş – cu cuburi de gheață şi cu un strop de sifon.

A ridicat paharul în lumină şi i-a examinat cu un ochi critic conținutul.

Ce înseamnă un strop de sifon? Şi de ce a făcut un lucru atît de stupid să-i pregătească de pe acum băutura, ca gheaţa să se topească?

S-a hotărît să o bea ea. Strîmbînd din nas cînd sorbi din pahar, a pornit spre living şi, în sfîrşit, s-a aşezat.

Cînd a auzit soneria, la nouă fără un sfert, a ţîşnit drept în picioare.

Controlîndu-se în ultimul moment ca să nu deschidă uşa larg la perete, a arborat un zîmbet oficial şi a deschis-o aşa cum se cuvenea.

Ramon era în prag, părînd foarte înalt şi devastator de chipeş în costumul gri-deschis.

O privi direct în ochi, cu o expresie de nedescifrat – nici căldură, nici gheaţă.

– Mulţumesc că ai venit, a spus retrăgîndu-se un pas şi închizînd uşa după el. Era atît de nervoasă că nu putea să gîndească de unde să înceapă. S-a decis să opteze pentru un compromis. la loc. Am să-ţi pregătesc ceva de băut.

– Mulţumesc, i-a răspuns. A intrat în living şi şi-a scos haina. A pus-o pe spătarul unui scaun fără să arunce nici cea mai mică privire în direcţia ei.

Katie era complet derutată de atitudinea lui, dar, dacă-şi scosese haina, cel puţin avea de gînd să rămînă o vreme.

Cînd a revenit din bucătărie cu paharul, stătea cu spatele la ea, cu mîinile în buzunare, privind pe fereastră. Cînd a auzit-o, s-a întors şi, pentru prima dată, i-a văzut liniile adînci provocate de stres şi oboseală în jurul ochilor şi a gurii. l-a cercetat îngrijorată trăsăturile.

– Ramon arăți epuizat.

Şi-a slăbit nodul cravatei şi i-a luat paharul din mîna întinsă.

– N-am venit aici să discut starea sănătății mele, Katie, i-a spus cu bruschețe.

– Nu, ştiu, a oftat ea. Era rece, înstrăinat şi încă extrem de furios pe ea, lucru pe care îl simțea foarte clar. Nu ai de gînd să mă ajuți deloc, nu? zise exprimîndu-şi gîndul cu voce tare.

Ochii lui negri erau impasibili.

– Asta depinde în întregime de ceea ce ai să-mi spui. Aşa cum ți-am mai zis, nu-ți pot oferi prea multe dacă te căsătoreşti cu mine, dar unul dintre lucrurile pe care pot să ți le ofer este onestitatea între noi. Întotdeauna. Şi acelaşi lucru aştept şi din partea ta.

Dînd din cap, Katie s-a întors cu spatele la el şi s-a prins cu ambele mîini de spătarul unui scaun, fiind absolut evident că nu o să primească nici un fel de sprijin moral din partea lui. A închis ochii şi a început:

– Ramon, marți, acolo, în catedrală, am... am înțeles că probabil eşti un catolic fidel. Şi am mai înțeles că, dacă aşa este, nu poți... nu poți să te căsătoreşti cu mine pentru că am fost căsătorită o dată în religia catolică şi am divorțat. De aceea ți-am spus că sînt divorțată. Nu era o minciună, am divorțat, dar David este mort acum.

– Ştiu.

Vocea era rece, lipsită de orice emoție.

Katie strîngea atît de tare spătarul scaunului, încît i-au înțepenit degetele.

– Ştii? De unde?

– Mi-ai spus o dată că-ţi amintesc de cineva a cărui moarte ţi-a adus o mare eliberare. Apoi, cînd mi-ai vorbit de fostul tău soţ, ai spus din nou că-ţi amintesc de el. Am presupus că probabil nu cunoşti chiar doi bărbaţi care amîndoi să semene cu mine. În plus, eşti o mincinoasă extrem de transparentă.

Indiferenţa lui totală îi sfîşia inima.

– Înţeleg, a spus simţind un nod în gît din cauza lacrimilor.

După cît se părea, Ramon nu dorea soţia altui bărbat, fie ea divorţată sau văduvă. Ca şi cum ar fi trebuit să se autopedepsească în continuare, l-a întrebat în şoaptă:

– Vrei să-mi explici de ce eşti încă atît de supărat pe mine, chiar şi după cele pe care tocmai ţi le-am spus? Ştiu că eşti, dar nu sînt sigură *de ce* şi...

A prins-o de mîini şi a răsucit-o cu faţa spre el, strîngînd-o puternic:

– Pentru că te iubesc! i-a spus, supărat, printre dinţi. Iar de două zile m-ai făcut să trec printr-un adevărat iad! Vocea îi era dură şi răguşită, de parcă-i ieşea direct din piept. Te iubesc şi aştept de aproape 48 de ore să mă suni, iar cu fiecare oră care trecea muream cîte puţin în sufletul meu.

Cu un zîmbet înlăcrimat, Katie şi-a lipit mîna de obrazul lui, încercînd să-i înlăture rigiditatea prin mîngîieri uşoare cu vîrfurile degetelor.

– Au fost zile îngrozitoare şi pentru mine.

A îmbrăţişat-o cu o forţă uluitoare, cuprinzîndu-i gura într-un sărut care îi cerea să-i răs-

pundă cu aceeaşi pasiune furtunoasă pe care i-o oferea. Mîinile îi reclamau trupul, mîngîind-o pe gît, pe spate, pe sîni, coborînd şi lipind-o strîns de bărbăția lui trezită la viață.

Katie a început să-şi mişte instinctiv coapsele lipite de el. Ramon gemea de dorința devastatoare.

O săruta pătimaş, forțînd-o să-i primească limba nerăbdătoare, să fie la înălțimea mişcărilor ei aţîţătoare.

S-a desprins de gura ei, sărutînd-o fierbinte pe față, pe ochi, pe gît.

– O să mă scoți din minți, ştii asta? murmură cu voce joasă. Dar nu a putut să-i răspundă. I-a înlănțuit din nou gura, iar ea s-a cufundat într-un ocean de plăcere, lăsîndu-se de bunăvoie să plutească sub valurile de extaz care, cu fiecare atingere a gurii şi a mîinilor lui înfometate, neobosite, o făceau să se afunde tot mai adînc.

A început să se ridice la suprafață cînd, treptat, dispăru apăsarea buzelor lui.

Simțindu-se frustrată şi nedreptățită, îşi lipi obrazul de pieptul lui.

Ramon a prins-o de bărbie, iar Katie şi-a ridicat privirea spre el, topindu-se sub tandrețea ochilor lui negri.

– Katie, m-aş fi căsătorit cu tine chiar dacă te-ai fi măritat cu animalul ăla în toate religiile pămîntului şi ai fi divorțat de el în toate tribunalele din lume!

Katie aproape că nu-şi recunoscu vocea în şoapta ca o adiere:

– Am crezut că eşti supărat pe mine pentru

că am lăsat ca lucrurile dintre noi să meargă atît de departe fără să-ţi spun că am fost căsătorită înainte.

– Am fost furios pentru că ştiam că mă minţi în legătură cu faptul că soţul tău este în viaţă, ca să ai o scuză să nu te căsătoreşti cu mine; furios, pentru că ştiam că eşti îngrozită de ceea ce simţi pentru mine şi totuşi nu pot să mai rămîn aici ca să-ţi alung teama.

Katie s-a ridicat pe vîrfuri şi a depus un sărut pe buzele care i-au răspuns fierbine. Cînd i-a simţit însă strînsoarea braţelor, s-a retras. Îndepărtîndu-se de tentaţia apropierii lui, i-a spus:

– Cred că, înainte de a-mi pierde curajul şi de a nu fi prea tîrziu, ar fi bine să le spun părinţilor mei. După seara asta nu ne mai rămîn decît trei zile pentru a încerca să-i cîştigăm de partea noastră înainte de a pleca.

S-a îndreptat spre măsuţă, a ridicat telefonul şi a început să formeze numărul părinţilor, apoi a ridicat privirea spre el.

– Voiam să le spun că ne ducem acolo, dar cred că ar fi mai bine să vină ei aici. I-a aruncat un zîmbet nervos, trist. Din casa lor te pot da afară, dar n-or să le dea mîna să facă lucrul ăsta de la mine.

Aşteptînd ca totuşi cineva să răspundă, şi-a trecut degetele prin părul răvăşit, încercînd să se gîndească cum să înceapă. Cînd i-a răspuns mama ei, nu avea absolut nimic în minte.

– Bună, mami, eu sînt, Katie.

– Katie, s-a întîmplat ceva? Este nouă şi jumătate.

– Nu, nu s-a întîmplat nimic. Făcu o pauză. Speram că, dacă nu este prea tîrziu, v-ar face plăcere să treceți, tu şi tati, pe la mine ca să bem ceva.

– Cred că am putea, i-a răspuns rîzînd mama ei. Tocmai ne-am întors de la cină, de la club. Ajungem imediat la tine.

Căutînd disperată o cale de a o mai ține la telefon, în încercarea de a găsi între timp o modalitate de a aborda subiectul în cauză, Katie i-a spus:

– Apropo, ar fi bine să aduceți voi băuturile. Eu nu am decît whisky în casă.

– Bine, iubito, o să le aducem. Vrei să mai aducem şi altceva?

– Calmante şi săruri mirositoare, a mormăit ea instinctiv.

– Ce anume, scumpo?

– Nimic, mami, vreau să vă spun ceva, dar înainte de asta, aş dori să-ți pun o întrebare. Îți aminteşti cum îmi ziceai, cînd eram mică, că, indiferent ce aş face, tu şi tati o să mă iubiți mereu? Spunea-i că indiferent cît de îngrozitor ar fi, tu...

– Katie, a întrerupt-o cu asprime mama. Dacă încerci să mă sperii, atunci să ştii că ai reuşit foarte bine.

– Nici pe jumătae din cît urmează, oftă nefericită. Mami, Ramon este aici. Am de gînd să plec duminică cu el şi să ne căsătorim în Porto Rico. Vrem să vorbim despre asta cu voi astăseară.

O secundă telefonul a rămas mort, după care a auzit-o pe mama spunînd:

– Şi noi vrem să vorbim cu tine, Katherine.

Închise şi se uită la Ramon, care ridica întrebător dintr-o sprînceană.

– Sînt din nou Katherine. În pofida încercării de a glumi, era absolut conştientă şi foarte nefericită de cît de devastați vor fi părinții ei de ceea ce face. Îşi va menține hotărîrea de a pleca în Porto Rico, indiferent ce vor spune, dar îi iubea foarte mult şi ura faptul că o să-i facă nefericiți.

Aşteptă la fereastră cu Ramon lîngă ea, brațul lui înconjurîndu-i liniştitor umerii. A ştiut că au sosit după viteza cu care două perechi de faruri au măturat intrarea în parcarea complexului.

Tristă şi foarte îngrijorată, a pornit către uşă, dar vocea lui Ramon a oprit-o în loc.

– Katie, dacă aş putea să-ți iau de pe umeri şi din suflet povara a ceea ce urmează să faci, aş face-o. Nu pot, dar îți pot promit că în următoarele trei zile nu vei mai avea de înfruntat decît nefericirea pe care ți-aş putea-o eu provoca neintenționat.

– Mulțumesc, a şoptit chinuită, punîndu-şi mîna în palma lui întinsă, simțind forță în strîngerea liniştitoare a degetelor lui. Ți-am spus vreodată cît de mult iubesc lucrurile pe care mi le spui?

– Nu, zise el zîmbind uşor. Dar este un loc bun pentru a începe.

Nu a avut timp să se gîndească la semnificația cuvintelor pentru că soneria suna deja insistent.

Tatăl ei, recunoscut pentru şarmul şi bunele

lui maniere, a dat buzna ca un vîrtej în apartament, a acceptat mîna întinsă a lui Ramon şi a spus:

– Mă bucur să te văd din nou, Galverra, mi-a făcut plăcere cînd ai fost zilele trecute, dar trebuie că ai un tupeu al naibii ca să-i ceri lui Katie să se căsătorească cu tine şi probabil că nu eşti în toate mințile ca să crezi că vom permite aşa ceva!

Mama lui Katie, cunoscută pentru abilitatea de a-şi menține firea chiar şi în momentele de stres extrem, a intrat ca o furtună în urma lui, ținînd de gît, în fiecare mînă, cîte o sticlă de băutură, ca un jongleur.

– Nu vom accepta aşa ceva, declară ea. Domnule Galverra, va trebui să vă cerem să plecați, a adăugat arătînd maiestuos cu o sticlă spre uşă. Iar tu, Katherine, ți-ai pierdut mințile. Du-te în camera ta! Cealaltă sticlă a fost îndreptată cu un gest teatral spre hol.

Urmărind scena cu o fascinație plină de groază, Katie şi-a revenit în cele din urmă suficient pentru a putea vorbi.

– Tati, ia loc. Şi tu, mami. După ce i-a văzut pe amîndoi pe scaune, a deschis gura să spună ceva, dar şi-a dat seama că mama ținea cîte o sticlă sprijinită pe fiecare genunchi şi i le-a desprins din încleştarea degetelor. Haide, mami, dă-mi-le mie înainte să te răneşti.

După ce a eliberat-o pe mama ei de cele două arme, Katie încercă să se gîndească cum să înceapă, îşi frecă palmele de coapsele bine strînse în pantalonii de culoarea piersicii şi-i aruncă lui Ramon o privire neajutorată şi

rugătoare. Ramon şi-a trecut un braţ pe după talia subţire a fetei, ignorînd privirea încruntată a tatălui cînd a văzut gestul, şi i-a spus calm:

– Katie a fost de acord să se întoarcă duminică cu mine în Porto Rico, unde ne vom căsători. Înţeleg că este greu pentru dumneavoastră să acceptaţi, dar pentru ea ar însemna foarte mult să ştie că are susţinerea dumneavoastră în ceea ce face.

– Ei bine, să fie al naibii de sigură că n-o s-o aibă! a izbucnit tatăl ei.

– În acest caz, a continuat Ramon cu voce egală, o veţi forţa să aleagă între noi şi vom pierde amîndoi. Va veni cu mine, dar mă va urî pentru că am provocat o ruptură între ea şi dumneavoastră – şi vă va urî şi pe dumneavoastră pentru lipsa de înţelegere şi pentru faptul că nu-i doriţi fericirea. Pentru mine este important să fie fericită.

– Întîmplător, este al dracului de important şi pentru noi, a spus iritat domnul Connelly. Ce fel de viaţă îi poţi oferi, la vreo fermă de doi bani în Porto Rico?

Katie l-a văzut pe Ramon cum păleşte şi-i venea să-l strîngă de gît pe tatăl ei pentru felul în care-i jignea mîndria.

Dar cînd i-a răspuns, Ramon era calm:

– Nu va avea decît o căsuţă în care să locuim, dar acoperişul este bun, nu curge apa prin el. Va avea întotdeauna ce să mănînce şi cu ce să se îmbrace. Şi îi voi da copii, mai mult de atît nu-i pot promite în afară de faptul că se va trezi în fiecare dimineaţă ştiind că este iubită.

Ochii mamei s-au umplut de lacrimi, iar cînd s-a uitat spre Ramon a făcut-o fără nici o urmă de ostilitate.

– Oh, Dumnezeule...! a şoptit ea.

Totuşi, tatăl lui Katie de-abia se încălzise pentru luptă.

– Deci, Katie va fi o roabă, o nevastă de fermier, nu?

– Nu, va fi soția mea.

– Şi va munci precum o nevastă de agricultor! i-a aruncat disprețuitor.

Ramon a strîns din dinți şi s-a făcut şi mai palid.

– Va avea cîte ceva de făcut, da.

– Îți dai seama, domnule Galverra, că nu a fost la o fermă decît o singură dată în viața ei? Şi, întîmplător, îmi amintesc foarte bine evenimentul. Privirea lui agitată s-a îndreptat spre Katie, care era complet uluită. Vrei să-i spui despre asta tu, Katherine, sau îi spun eu?

– Tati, nu aveam decît 12 ani!

– Şi celelalte trei prietene ale tale la fel, Katherine. Dar ele n-au țipat disperate cînd fermierul i-a tăiat gîtul unui pui. Nu l-au făcut criminal la propria lui masă, refuzînd după aceea timp de doi ani să mănînce pui. Ele n-au găsit că toți caii ăia „miros urît", că procesul mulgerii unei vaci este „indecent" şi că o fermă de mai multe milioane de dolari este „locul cel mai urît mirositor, cu cele mai murdare animale".

– Ei bine, a izbucnit Katie bătăioasă, întîmplător, ele n-au căzut într-o grămadă de bălegar, nu au fost ciupite de o gîscă şi nici lovite cu copita de un cal orb! Întorcîndu-se spre Ra-

mon pentru a încerca să se apere, a fost uimită să-l vadă uitîndu-se în jos la ea cu un zîmbet pervers.

– Rîzi tu acum, Galverra, a spus furios domnul Connelly, dar n-ai să mai rîzi deloc cînd ai să constați că ideea lui Katie de a trăi în limiteie unui buget strict înseamnă să cheltuiască tot ce cîştigă şi să treacă tot ce-şi mai doreşte în contul meu. Nu ştie să gătească nimic ce nu vine dintr-o pungă, o cutie sau o conservă, nu ştie nici măcar la care capăt al acului se bagă ața. Ea...

– Ryan, exagerezi! a intervenit pe neaşteptate doamna Connelly. Katie trăieşte din ceea ce cîştigă din ziua în care a terminat colegiul şi, categoric, ştie să coasă!

Ryan Connelly părea pe punctul să explodeze.

– Face cruciulițe sau cine ştie ce dracu' de lucru asemănător. Şi nici asta bine! Încă nu ştiu dacă chestia aia care a făcut-o pentru noi este un peşte sau o bufniță, şi nici tu nu ştii!

– Este o ciupercă, a spus Katie răsucindu-se în brațele primitoare ale lui Ramon şi izbucnind în rîs. Am făcut-o cînd... cînd aveam 14 ani. Ştergîndu-şi lacrimile de atîta rîs, s-a lăsat pe spate în îmbrățişarea lui şi şi-a ridicat ochii strălucitori spre el. Ştii... mă gîndeam că or să creadă că tu nu eşti destul de bun pentru mine.

– Ce credem noi, izbucni Ryan Connelly, este...

– Nu este tocmai pregătită pentru felul de viață pe care ar trebui să o ducă cu dumneata, domnule Galverra, a întrerupt doamna Con-

nelly izbucnirea soțului ei. Experiența de „muncă" a lui Katie a fost acea de la colegiu şi din slujba ei, genul de muncă făcută cu mintea, nu cu mîinile şi cu spatele. A absolvit cu note foarte mari colegiul şi ştiu cît de mult munceşte la serviciu. Dar Katie nu are absolut nici un fel de experiență în ce priveşte munca fizică, efortul care-ți rupe şalele.

– Şi nici nu va avea, dacă se căsătoreşte cu mine, a replicat Ramon.

Era evident că Ryan Connelly terminase cu încercarea de a fi rezonabil. A sărit în picioare, a făcut doi paşi furioşi, apoi s-a răsucit uitîndu-se la Ramon cu o mînie ce-i emana prin toți porii.

– Te-am judecat greşit cînd ai fost la noi, Galverra. Am crezut că ai mîndrie şi onoare, dar m-am înşelat.

Katie l-a simțit pe Ramon cum devine complet rigid pe măsură ce tatăl ei îşi continua tirada usturătoare.

– Oh, ştiam că eşti sărac, ai spus-o chiar tu, dar ți-am acordat creditul unei oarecare decențe. Şi totuşi stai aici şi ne spui că, deşi nu-i poți oferi nimic, ai de gînd să ne iei fiica de lîngă noi, să o iei de la tot ce ştie şi cunoaşte, de lîngă familia ei, de lîngă prietenii ei – te întreb, oare aşa procedează un bărbat onorabil şi decent? Răspunde-mi la asta, dacă ai curaj?

Katie, pe punctul de a interveni, a aruncat o privire spre expresia ucigaşă a lui Ramon şi a făcut un pas înapoi. Cu o voce joasă, teribilă, a spus sfidător:

– Aş lua-o pe Katie şi de lîngă propriul meu

frate! Acest răspuns este suficient pentru dumneavoastră?

– Da, pe Dumnezeul meu, este suficient! Asta îmi spune ce fel de...

– Stai jos, Ryan, a intervenit cu asprime doamna Connelly. Katie, tu şi Ramon, duceţi-vă în bucătărie şi pregătiţi-ne ceva de băut. Vreau să vorbesc cu tatăl tău între patru ochi.

Trăgînd fără ruşine cu ochiul prin deschizătura uşii, în timp ce Ramon pregătea băuturile. Katie a văzut-o pe mama ei aşezîndu-se în faţa tatălui şi punîndu-i o mînă pe braţ.

– Am pierdut bătălia, Ryan, şi îţi atragi duşmănia învingătorului. Bărbatul ăsta încearcă din răsputeri să nu lupte cu tine, dar tu îl încolţeşti totuşi în mod deliberat, pînă cînd nu va mai avea de ales decît să treacă la represalii.

– Nu este încă un învingător, la dracu'! Nu, pînă cînd Katie nu va fi cu el în avion. Pînă atunci ne este inamic, dar nicidecum victorios.

Doamna Connelly i-a zîmbit blînd.

– Nu este nici un fel de inamic pentru noi. Cel puţin nu pentru mine. Nu a mai fost din clipa în care ţi-a spus că fiica noastră va trăi fiecare zi din viaţa ei ştiind că este iubită.

– Vorbe! Nimic altceva decît vorbe!

– Spuse nouă, Ryan. Spuse cu sinceritate şi fără jenă părinţilor lui Katie – nu şoptite la urechea ei în cine ştie ce momente fierbinţi. Nici nu m-aş fi gîndit măcar că poate exista un bărbat care să spună un asemenea lucru părinţilor unei fete. Nu o va lăsa niciodată să sufere. Nu-i va putea da lucrurile materiale, dar îi va da tot ceea ce contează într-adevăr în viaţă.

Ştiu că o va face. Acum cedează cu eleganță sau vei pierde şi mai mult. Cînd soțul ei şi-a întors capul în altă parte, i-a atins fața, aducîndu-l din nou spre ea.

Ochii lui, de un albastru intens, la fel ca ai lui Katie, erau suspicios de umezi.

– Ryan, a spus ea moale, de fapt tu nu ai nimic de obiectat împotriva bărbatului ăsta, nu?

– Nu, a zis suspinînd adînc, cu o voce răguşită. Nu cu bărbatul, nu chiar cu el. Numai că... nu vreau să o ducă departe pe Katie a mea. Întotdeauna a fost preferata mea, ştii asta, Rose. A fost singura dintre copiii noştri care m-a prețuit, singura care m-a văzut şi ca altceva decît ca un portofel veşnic deschis, singura care observa cînd eram obosit sau îngrijorat şi care încerca să mă înveselească. Trase aer în piept, adînc şi chinuit. Katie a fost ca o rază de soare în viața mea, iar dacă el mi-o ia, n-am s-o mai pot vedea pe Katie a mea strălucind din nou.

Fără să-şi dea seama că Ramon venise în spatele ei, Katie îşi sprijini capul de catul uşii. Lacrimile îi curgeau nestăvilite pe obraji.

Apucînd-o de bărbie pe soția sa, Ryan a scos batista şi i-a şters lacrimile de pe față. Doamna Connelly a reuşit să zîmbească.

– Ar fi trebuit să ne aşteptăm la asta... Este exact genul de lucru pe care l-ar face. A fost întotdeauna atît de plină de veselie şi de dragoste, atît de disperată să dăruiască. Se împrietenea întotdeauna cu copiii cu care nu se juca nimeni şi n-am văzut nici măcar un singur cîine rătăcit de care Katie să nu se îndrăgos-

tească. Pînă acum am crezut că David i-a distrus această parte frumoasă a ei şi l-am urît pentru asta... dar n-a făcut-o. Lacrimile îi lunecau pe gene, picurîndu-i pe obraji. Oh, Ryan, nu înţelegi... Katie a găsit un alt rătăcit pe care-l iubeşte.

– Ultimul a muşcat-o rău, a bombănit Ryan trist.

– Ăsta n-o să facă aşa ceva, i-a replicat soţia lui. El o va proteja.

Strîngîndu-şi la piept soţia înlăcrimată, Ryan a privit peste cameră şi a văzut-o pe Katie plîngînd şi ea în braţele lui Ramon, cu batista lui mototolită în mînă.

Aruncîndu-i un zîmbet fugar de împăcare bărbatului înalt care o ţinea la piept atît de protector pe fiica lui, Ryan i-a spus:

– Ramon, ai cumva o batistă de rezervă?

Zîmbetul scurt al lui Ramon a acceptat armistiţiul.

– Pentru femei sau pentru noi?

După ce au plecat părinţii ei, Ramon a rugat-o să-i permită să folosească telefonul, iar Katie a ieşit pe verandă ca el să poată vorbi liniştit.

Umbla de colo-colo, atingînd absentă plantele verzi şi luxuriante, după care s-a sprijinit cu o coapsă de spătarul unuia din cele două scaune, ridicîndu-şi privirea spre stelele ce străluceau ca nişte diamante împrăştiate pe cer.

Cînd să iasă pe verandă, Ramon s-a oprit în prag, uluit de frumuseţea pură a tabloului ce i se înfăţişa.

Lumina venită din interiorul apartamentului o proiecta – siluetă distinctă pe negrul de catifea al nopții.

Cu părul liber, căzîndu-i valuri pe umeri, profilul ei avea o maturitate proaspătă, îmbinată cu o mîndrie calmă, degajată de felul în care-şi ținea bărbia, făcînd-o să pară în acelaşi timp provocatoare şi nepăsătoare.

Simțindu-i prezența, Katie a întors încet capul spre el.

– S-a întîmplat ceva? l-a întrebat gîndindu-se la convorbirea lui telefonică.

– Da, i-a răspuns cu o gravitate plină de tandrețe. Mă tem că dacă mă apropii am să descopăr că nu eşti decît un vis.

– Sînt foarte reală. Un zîmbet dulce şi în acelaşi timp senzual îi flutură pe buze.

– Îngerii nu sînt reali. Nici un bărbat nu poate spera să întindă mîinile şi să strîngă în brațe un înger.

– Cînd mă săruți, gîndurile mele sînt tot ce vrei, numai angelice nu. Şi zîmbetul îi lumină încîntător toată fața.

Ramon s-a apropiat de ea, privind-o adînc în ochi.

– Şi care sînt gîndurile tale cînd stai singură aici, afară, şi priveşti cerul ca o zeiță care venerează stelele?

Timbrul vocii lui joase şi profunde a înfiorat-o de plăcere. Totuşi, acum că era legată de el, simțea o anumită sfială.

– Mă gîndeam cît de incredibil este că în doar şapte zile mi s-a schimbat întreaga viață. Nu, nu în şapte zile, în şapte secunde. În clipa

în care m-ai întrebat adresa localului, întreaga mea viață a pornit pe o altă cale. Mă întreb ce s-ar fi întîmplat dacă aş fi trecut pe coridorul ăla cinci minute mai tîrziu.

Ramon o ridică delicat în picioare.

– Tu nu crezi în soartă, Katie?

– Numai cînd lucrurile nu merg cum trebuie.

– Şi cînd sînt frumoase?

– Atunci se întîmplă din cauza planificării mele inteligente şi a muncii pe care o depun, i-a răspuns, iar ochii îi jucau radioşi în cap.

– Mulțumesc!

Şi Ramon a zîmbit copilăreşte.

– Pentru ce?

– Pentru toate dățile, din ultimele şapte zile, cînd m-ai făcut să zîmbesc. Şi i-a cuprins gura într-un sărut fierbinte, dulce.

Katie şi-a dat seama că nu avea nici o intenție să facă dragoste cu ea în noaptea aceea şi a fost recunoscătoare şi impresionată de reținerea lui.

Era terminată emoțional şi epuizată fizic.

– Ce planuri ai pentru mîine? l-a întrebat cîteva minute mai tîrziu, cînd se pregătea să plece.

– Timpul meu este al tău, i-a spus el. Aveam de gînd să plec mîine spre Porto Rico. Întrucît nu plecăm pînă duminică, singurul angajament pe care-l am este de a lua micul dejun cu tatăl tău, mîine dimineață.

– N-ai vrea să mă duci la serviciu, înainte să te întîlneşti cu el? Aşa mai petrecem puțin timp împreună. Iar după aceea ai putea să treci să mă iei.

A strîns-o în braţe cu multă tandreţe.
– Da, i-a şoptit răguşit.

Capitolul 9

Stătea la birou învîrtind stiloul între degete. Virginia era la întîlnirea de lucru de vineri dimineaţă, ceea ce însemna că mai are timp pînă la zece şi jumătate să se hotărască. O oră şi jumătate pentru a decide dacă să demisioneze sau dacă să ceară două săptămîni de concediu, urmate de alte două fără plată.

Ştia ce dorea – nu, ce se aştepta – Ramon să facă. El se aştepta ca ea să demisioneze, să rupă toate legăturile.

Dacă va cere o lună de concediu în loc să demisioneze, o să aibă impresia că nu se angajează cu tot sufletul în relaţia cu el, că-şi păstrează deschisă o portiţă de evadare.

Gîndurile i-au aburat înapoi, la felul în care a privit-o Ramon azi-dimineaţă, cînd a venit s-o ducă la serviciu.

Ochii lui negri i-au studiat faţa cu o intensitate pătrunzătoare.

– Te-ai răzgîndit? a întrebat-o, iar cînd a răspuns că nu, a strîns-o în braţe şi a sărutat-o cu un amestec de dulceaţă violentă şi mare uşurare.

Cu fiecare moment petrecut împreună cu Ramon devenea mai apropiată sentimental de el. Inima, din motive numai de ea ştiute, îi tot

spunea că este bărbatul potrivit pentru ea, că tot ceea ce face este bine.

Mintea totuşi o avertiza. Îi spunea că se întîmplă prea repede, prea curînd şi, cel mai rău, continuia să o tulbure spunîndu-i că Ramon nu este ceea ce pare să fie, că îi ascunde ceva.

Ochii albaştri i s-au înnorat. Azi-dimineaţă a venit îmbrăcat într-un frumos pulover auriu de golf.

De alte două ori pînă acum venise îmbrăcat în costume de o croială impecabilă. Părea atît de ciudat pentru un fermier, mai ales unul sărac, încît Katie l-a întrebat direct.

Zîmbind, Ramon a informat-o că agricultorii au costume şi pulovere exact la fel ca oricare alţi bărbaţi. Katie a acceptat îndoită răspunsul, dar cînd a încercat să afle mai multe despre el, Ramon a evitat întrebările spunîndu-i:

– Katie, tu trebuie că ai multe întrebări despre mine şi despre viitorul tău, dar răspunsurile sînt toate în Porto Rico.

Lăsîndu-se pe spătarul scaunului, Katie urmări sumbră activitatea intensă care se desfăşura în biroul de primire al serviciului personal, unde solicitanţii completau tot felul de formulare, dădeau teste şi aşteptau să o vadă pe Katie sau pe unul dintre cei cinci colegi ai ei, bărbaţi, care toţi îi raportau lui Ginny.

Poate că greşea avînd acest sentiment de incertitudine în ce-l priveşte pe Ramon.

Poate că nu a fost în mod deliberat evaziv. Poate că această teamă persistentă a ei era pur şi simplu rezultatul experienţei ei dureroase în mariajul cu David Caldwell.

Dar poate că nu greşea. Va trebui să descopere în Porto Rico, dar pînă cînd se vor spulbera toate temerile nu putea risca să demisioneze din slujbă.

Dacă demisionează astăzi, înseamnă că demisionează fără nici un fel de preaviz.

Dacă demisionează fără preaviz, nu va mai putea fi angajată din nou la *Technical Dynamics* şi nici nu va obţine referinţe bune de la ei dacă va încerca să meargă să lucreze altundeva.

În plus, Virginia s-ar face pur şi simplu de rîs dacă ar trebui să-i explice vicepreşedintelui, care tocmai aprobase enorma majorare de salariu pentru Katie, că ea, protejata Virginiei, a demisionat fără preaviz – la fel ca şi cea mai iresponsabilă angajată temporar, care spăla podelele.

Se ridică, îşi trecu absentă mîna peste cocul elegant şi ieşi în sala de primire, trecu pe lîngă Donna şi celelalte două secretare care lucrau la personal şi intră într-una dintre cabinele în care se dădeau probele.

S-a aşezat la masă, a băgat o foaie albă în maşina de scris electrică şi a rămas cu ochii ţintă la ea, şi cu degetele nehotărîte pe clape.

Ramon se aştepta ca ea să demisioneze. A spus că o iubeşte.

Totodată, Katie simţea instinctiv că el are nevoie de ea; avea foarte mare nevoie de ea. Simţea că nu-i este loială luîndu-şi doar o lună de concediu.

Se gîndi să-l mintă, dar onestitatea conta foarte mult pentru Ramon, lucru care conta

foarte mult şi pentru Katie. Nu voia să-l mintă.

Pe de altă parte, după ce aseară a fost de acord să plece în Porto Rico şi să se căsătorească cu el, nu-şi putea imagina cum să-i explice îndoielile şi presimţirile din această dimineaţă.

Nu era sigură că ar fi fost înţelept nici măcar să-i spună ce a simţit. Dacă i-ar fi spus lui David că bănuia existenţa unei laturi ascunse a caracterului său nu s-ar mai fi străduit să i-o ascundă şi să o convingă de contrariul.

I se păru mult mai potrivit să plece pur şi simplu în Porto Rico şi să-şi lase timp pentru a-l cunoaşte mai bine. Cu vremea, fie i s-ar spulbera îndoielile, fie i s-ar confirma suspiciunile.

Oftînd, încercă să se gîndească la o scuză mai bună pe care să i-o avanseze lui Ramon pentru decizia ei de a nu demisiona. Şi i-a venit într-o străfulgerare de inspiraţie.

Adevărul.

Adevărul îi înlătura toate sentimentele de neloialitate faţă de Ramon şi era ceva ce-l putea face pe Ramon să înţeleagă. Era atît de evident, încît Katie a fost uluită că s-a gîndit măcar şi numai o clipă să demisioneze fără preaviz.

Bătu repede şi eficient la maşină o cerere oficială adresată Virginiei, solicitînd două săptămîni de concediu, începînd cu a doua zi, urmate de alte două săptămîni de concediu fără plată.

Diseară o să-i explice pur şi simplu lui Ramon că nu putea să demisioneze fără preaviz

pentru a se căsători. Bărbaţii nu demisionează fără preaviz ca să se însoare, iar dacă ea ar face lucrul ăsta s-ar reflecta negativ asupra tuturor celorlalte femei care depun eforturi pentru o şansă egală în obţinerea unor posturi de conducere.

Unul dintre cele mai frecvente argumente împotriva angajării unei femei într-o funcţie de conducere era că ele pleacă pentru a se căsători sau pentru a avea copii, ori pentru a-şi urma soţul cînd este transferat. Directorul departamentului era un şovinist convins cînd era vorba de femei.

Dacă demisionează fără nici un preaviz pentru a se căsători, tipul n-ar ierta-o niciodată pe sărmana Virginia şi ar dibui el vreun motiv legal acceptabil pentru a descalifica orice alt candidat de sex feminin pe care Virginia ar vrea să-l angajeze pentru funcţia lui Katie.

Dacă, pe de altă parte, demisionează în timp ce se află în vacanţă în Porto Rico, cele două săptămîni rămase, luate fără plată, ar constitui preavizul.

Asta însemna că nu mai dispunea decît de două săptămîni pentru a-şi rezolva temerile pe care le avea în legătură cu căsătoria cu Ramon.

Cu toate astea, Katie s-a simţit uşurată. Acum, cînd a gîndit totul raţional, a decis că dacă va demisiona în timp ce va fi în Porto Rico, n-o să menţioneze că face lucrul ăsta pentru a se căsători.

O să spună ceea ce spun toţi bărbaţii întotdeauna: demisionează „pentru a accepta o po-

ziție mai bună". Odată luată decizia, a băgat în mașină altă foaie de hîrtie, datînd-o două săptămîni mai tîrziu, începînd cu a doua zi, și în care își prezenta oficial demisia în scopul de a accepta o poziție mai bună.

Era aproape 11.30 cînd a terminat cu solicitanții pe care-i programase pentru interviuri. Luînd cele două foi de hîrtie, a intrat în biroul Virginiei, apoi a început să ezite.

Virginia era ocupată cu niște cifre, pe o foaie lungă de hîrtie, cu capul aplecat complet în ceea ce făcea. Arăta, ca întotdeauna: elegantă și feminină.

Îndreptîndu-și blazerul albastru-marin și netezindu-și cutele fustei plisate, roșu cu albastru, Katie i-a dat drumul.

– Ginny, poți să-mi acorzi cîteva minute? a întrebat nervoasă, adresîndu-i-se așa cum în mod obișnuit o făcea numai după orele de program.

– Dacă nu este urgent, mai lasă-mi o jumătate de oră ca să termin raportul ăsta, a răspuns Ginny fără să-și ridice privirea de pe ceea ce făcea.

Cu fiecare secundă tensiunea lui Katie creștea. Nu era sigură că ar mai fi putut rezista încă o jumătate de oră.

– Este... este destul de important.

Cînd i-a auzit ezitarea din voce, Ginny a ridicat imediat capul.

A lăsat foarte încet stiloul pe birou și a urmărit-o pe Katie apropiindu-se, încruntată.

Acum, că sosise momentul, nu știa cum să înceapă. I-a dat Virginiei cererile de vacanță și

de concediu fără plată. Virginia se uită peste ele, uşor alarmată.

– Este prea în scurt pentru a cere o lună de concediu, a spus ea punînd hîrtiile deoparte. Dar ai dreptul la o vacanţă, aşa că am să o aprob. De ce ceri însă şi două săptămîni fără plată?

Katie se aşează pe scaunul din faţa biroului Virginiei.

– Vreau să plec în Porto Rico cu Ramon. Acolo am să mă hotărăsc dacă mă căsătoresc sau nu cu el. În cazul în care decid să o fac – iată demisia mea. Cele două săptămîni fără plată pot servi ca preaviz. Vreau să spun că numai dacă îmi dai voie să procedez aşa.

Virginia s-a lăsat pe spătarul scaunului şi o privea uluită.

– Cine?

– Bărbatul despre care am vorbit miercuri. Văzînd cum Virginia continua să se holbeze la ea nevenindu-i să creadă, Katie i-a explicat: Ramon are o mică fermă în Porto Rico. Vrea să mă căsătoresc cu el şi să locuim acolo.

– Dumnezeule! a exclamat Virginia.

Katie, care nu o văzuse niciodată aşa, a adăugat ca să o ajute:

– Este spaniol, de fapt.

– Dumnezeule! a exclamat ea din nou.

– Ginny! o imploră cu disperare Katie. Ştiu că este brusc, dar nu este incredibil. Este...

– O nebunie, a spus Virginia, regăsindu-şi în sfîrşit expresia obişnuită. Îşi scutură capul ca şi cum ar fi vrut să şi-l limpezească. Katie, cînd ai vorbit despre bărbatul ăsta, acum două zile,

mi l-am închipuit nu numai chipeş, ci şi avînd stil şi fiind modern pentru a se potrivi cu tine. Iar acum vii şi-mi spui că este un agricultor portorican şi că ai de gînd să-i fii nevastă?

Katie a dat din cap.

– Cred că ai înnebunit. Văd însă că ţi-a mai rămas cel puţin atîta brumă de minte încît să nu demisionezi şi să rupi toate punţile în urmă. În patru săptămîni sau chiar mult mai puţin vei regreta acest impuls nesănătos de romantic şi extrem de absurd. Ştii că am dreptate, altminteri n-ai fi cerut concediu, ţi-ai fi dat direct demisia.

– Nu este nesănătos şi nu este impuls, i-a replicat Katie, implorînd-o din privire să înţeleagă. Ramon este diferit...

– Sînt sigură că este! a fost de acord, disprețuitoare, Ginny. Latino-americanii sînt de un şovinism imposibil.

Katie nu-i luă în seamă cuvintele pentru că ştia deja că Ramon era foarte latino-american şi foarte şovin.

– Ramon este foarte special, a spus, stînjenită să transpună în cuvinte ceea ce simţea pentru el. Mă face să mă simt şi eu specială. Nu este superficial sau egocentric ca majoritatea bărbaţilor pe care i-am cunoscut. Văzînd că Ginny nu era mai convinsă decît înainte, a adăugat: Ginny, mă iubeşte; simt că mă iubeşte. Şi are nevoie de mine. Eu...

– Fireşte că are nevoie de tine! Este un prăpădit de agricultor care nu-şi permite să plătească o bucătăreasă, o femeie în casă şi o tovarăşă de pat. De aceea are nevoie de o

nevastă, care, pentru masă şi casă, va fi toate trei la un loc! Imediat Ginny a ridicat o mînă în chip de scuză. Îmi pare rău, Katie, n-ar fi trebuit să spun asta. N-ar trebui să-ţi impun ideile mele în ce priveşte căsătoria. Nu am făcut-o decît pentru că sincer simt că nu vei fi niciodată mulţumită cu o asemenea viaţă, nu cînd ai avut-o pe asta.

– Asta nu este de ajuns pentru mine, Ginny, i-a replicat cu o siguranţă calmă. Mi-am dat seama de lucrul ăsta cu mult înainte să-l cunosc pe Ramon. Se pare că nu pot să fiu fericită consacrîndu-mi tot timpul carierei, următoarei mele promovări, viitorului meu. Nu că ar fi o viaţă singuratică, pentru că nu sînt deloc singură. Este o viaţă goală, mă simt nefolositoare şi fără rost.

– Ştii cîte femei îşi doresc exact ceea ce ai tu? Ştii cîte femei îşi doresc să se poată gîndi numai la ele şi la nimic altceva?

Katie a dat din cap, conştientă într-un chip stînjenitor că, indirect, respinge modul de viaţă al lui Ginny, precum şi pe al ei propriu.

– Ştiu. Poate că pentru ele este bine. Pentru mine nu.

Ginny se uită la ceas şi se ridică cu regret.

– Trebuie să mă grăbesc, sînt aşteptată la o întîlnire în oraş şi nu mă întorc pînă ai să pleci. Nu-ţi face probleme să mă suni peste două săptămîni. Bucură-te de cele patru săptămîni. Dacă te hotărăşti să demisionezi, pur şi simplu, am să pun atunci foaia asta în dosarul tău şi o să spun că mi-ai dat-o înainte. Încălcăm politica companiei, dar pentru ce sînt prietenii? Se uită

peste cererea de demisie şi zîmbi cînd citi motivul. „Pentru a accepta o poziție mai bună", cită ea. Foarte înțelept făcută.

Katie se ridică şi ea, simțind că-i vin lacrimi în ochi.

– Atunci presupun că aceasta este despărțirea.

– Nu, Katie, i-a spus rîzînd Ginny, strîngînd nişte hîrtii pe care le puse în servietă. Peste două săptămîni vei începe să te plictiseşti. Iar peste patru săptămîni ai să duci dorul slujbei şi al provocării pe care ți-o pune cariera. Ai să te întorci. Între timp, vacanță plăcută – oricum, de asta chiar ai nevoie. Eşti doar puțin obosită. Ne vedem peste o lună – sau mai curînd.

La 5,05, Katie a ieşit pe uşa batantă, grăbindu-se spre maşina parcată de Ramon lîngă trotuar. S-a strecurat înăuntru, i-a înfruntat cu curaj privirea întrebătoare şi i-a spus:

– Mi-am luat o lună de vacanță în loc să demisionez. A văzut cum îi zvîcneşte maxilarul şi s-a răsucit cu fața spre el. Motivul pentru care am făcut este...

– Nu acum! i-a tăiat-o el scurt. Discutăm cînd ajungem la tine.

Au intrat în apartament fără ca vreunul din ei să fi scos măcar un singur cuvînt în cele 35 de minute cît a durat drumul.

Cu nervii încordați la maximum, Katie şi-a lăsat poşeta jos, s-a dezbrăcat de blazer şi s-a întors spre el. Conştientă de furia lui, l-a întrebat cu prudență:

– Cu ce vrei să încep?

– Începe prin a-mi spune de ce, a zis prinzînd-o de braţe şi zgîlţîind-o zdravăn. Spune-mi de ce!

Katie a reuşit să nu-şi plece ochii albaştri, mari de teamă.

– Te rog, nu te uita la mine aşa. Ştiu că te simţi rănit şi că eşti furios, dar nu trebuie. Şi-a strecurat mîinile pe sub materialul moale al puloverului de golf, lipindu-şi palmele de pieptul lui musculos în încercarea de a-l alina şi de a-l linişti. Gestul ei l-a făcut să reacţioneze brusc, îndepărtîndu-i mîinile cu o smucitură.

– Nu încerca să-mi distragi atenţia cu atingerea ta, că n-o să meargă. Nu ne jucăm.

– Nu mă joc deloc! a izbucnit Katie, smulgîndu-se din mîinile lui cu o forţă îndoită de propria ei furie care clocotea. Dacă voiam să mă joc cu tine, te-aş fi minţit şi ţi-aş fi spus că am demisionat. Depărtîndu-se de el, ajunse în mijlocul camerei şi se răsuci pe călcîie. Am hotărît să cer patru săptămîni de concediu ca să pot demisiona din Porto Rico, din mai multe motive foarte importante. În primul rînd, Virginia Johnson este nu numai şefa mea, ci şi o persoană pe care o plac şi pe care o respect imens. Dacă aş fi demisionat fără nici un motiv, aş fi pus-o într-o situaţie foarte stînjenitoare. Îşi ridică bărbia cu încăpăţînare, continuîndu-şi discursul furios. Ce ar fi zis bărbaţii? Dacă aş fi plecat fără preaviz, asta le-ar fi dat un motiv perfect să se simtă răzbunaţi şi superiori pentru că ei nu dezertează de la locul de muncă pentru a se căsători. Refuz categoric să-mi trădez propriul sex! Aşa încît... cînd am să demisionez

din Porto Rico cu preaviz am să spun că plec „pentru a accepta o poziție mai bună". Ceea ce întîmplător aşa consider că este cea de soție a ta! a încheiat sfidător.

– Mulțumesc, i-a zis Ramon aproape umil. Zîmbind, a pornit spre ea. Katie, care se ambalase singură, s-a dat înapoi.

– N-am terminat încă, a continuat îmbujorîndu-se toată, cu ochii încărcați de indignare. Mi-ai spus că, indiferent de situație, doreşti onestitate din partea mea, iar atunci cînd sînt cinstită cu tine mă sperii şi mă intimidezi. Dacă vrei să fiu absolut cinstită, trebuie să ştiu că, indiferent cît de îngrozitor este adevărul, n-ai să te înfurii pe mine pentru că ți-l spun. Ai fost nedrept şi nerezonabil acum cîteva minute, iar părerea mea este că ai o fire imposibilă!

– Acum ai terminat? o întrebă blînd.

– Nu, n-am terminat! i-a răspuns aproape bătînd din picior. Cînd te-am atins nu încercam decît să mă simt aproape de tine. Nu mă jucam deloc şi nu-mi place cîtuşi de puțin modul în care m-ai tratat! Epuizîndu-şi plîngerile, Katie îşi coborî privirea la nivelul umerilor, refuzînd cu încăpățînare să-i întîlnească ochii.

– Mai vrei să mă atingi acum?

– Cîtuşi de puțin!

– Chiar dacă-ți spun că-mi pare foarte rău şi că doresc să o faci?

– Nu!

– Nu mai vrei să fii aproape de mine, Katie?

– Nu, nu mai vreau.

– Uită-te la mine. O apucă cu vîrful degetelor de bărbie, ridicîndu-i fața spre el. Te-am

făcut să suferi, tu mi-ai răspuns cu aceeaşi monedă, iar acum suferim amîndoi. Fie putem să răcnim unul la altul în durerea noastră pînă cînd ne-am consuma furia, fie ne putem opri în clipa asta şi ne putem învăţa reciproc cum să ne vindecăm rănile. Nu ştiu care din cele două căi preferi.

Privindu-l în ochi, Katie şi-a dat seama că vorbeşte chiar serios; voia ca ea să decidă dacă să transforme bătălia lor într-un război care să dureze pînă cînd îşi vor vărsa toţi nervii sau să-i spună ce să facă ori să zică pentru a o linişti. S-a uitat la el cu o expresie vulnerabilă, de incertitudine şi derutată.

– Eu... aş vrea să mă iei în braţe. Cu o delicateţe infinită, Ramon a cuprins-o în cercul braţelor sale. Şi aş vrea să mă săruţi.

– Cum? a întrebat-o moale.

– Cu buzele, a răspuns derutată de întrebare. O sărută cu senzualitate, cu buzele fierbinţi, dar nu depărtate. Şi cu limba, a clarificat ea lucrurile, aproape fără suflare.

– Iar tu ai să mi le dai pe ale tale?

A dat din cap, iar gura i s-a deschis flămîndă peste a ei, limbile li s-au împletit, mîngîindu-se reciproc.

Îi simţea mîinile neobosite pe umeri, pe spate şi coborînd mai jos, lipindu-i coapsele de bărbăţia ce-i pulsa.

Devorîndu-i gura, a tras-o pe canapea, încurcîndu-şi degetele în nasturii bluzei de mătase.

Pierzîndu-şi răbdarea cu ei, îi cuprinse sînul în căuşul mîinii.

– Descheie-i, a spus cu voce joasă, imperioasă.

I s-a părut că i-a trebuit o veşnicie ca să-şi descheie nasturii pentru că mîinile îi tremurau, iar Ramon o săruta fără încetare.

Cînd l-a descheiat, în sfîrşit, şi pe ultimul, şi-a ridicat gura de pe a ei şi i-a şoptit nesigur:

– Vreau să o scoţi pentru mine.

Inima a început să-i bată nebuneşte cînd şi-a scos bluza, lăsînd-o să-i alunece printre degetele care-i tremurau.

Privirea lui Ramon a coborît spre sutienul de dantelă.

– Şi ăsta.

Simţind cum îi alergau flăcări prin fiecare nerv al trupului, Katie şi-a descheiat sutienul şi şi-a dat jos bretelele de pe umeri.

Globurile ivorii ale sînilor s-au umflat mîndre sub privirea lui posesivă, sfîrcurile au început să se întărească încet la atingerea mîinilor lui. Ramon le privea, în ochi arzîndu-i pasiunea.

– Vreau să-mi văd pruncul la sînul tău, i-a spus cu voce răguşită.

Stînjeneala resimţită din cauza felului absolut evident în care trupul răspundea dorinţei lui a fost eclipsată de propria ei dorinţă pe care n-o mai putea stăpîni.

– În clipa asta aş vrea să te văd mai curînd pe tine acolo, i-a spus ea cu o voce tremurîndă.

– Dă-mi-l, Katie.

O excitaţie interioară necontrolabilă a înfioră toată cînd i-a cuprins ceafa cu mîna trăgîndu-i capul în jos şi ridicînd în acelaşi timp sînul pentru a-i oferi sfîrcul.

Cînd a început să-l sugă, aproape că a ţipat de plăcere. Iar cînd gura lui s-a retras, dorinţa îi alerga prin vene precum oţelul topit.

– Dă-mi-l şi pe celălalt, i-a poruncit înăbuşit.

Tremurînd, Katie a prins celălalt sîn şi l-a ridicat spre gura lui. În clipa în care i l-a învăluit, s-a simţit toată o flacără vie.

– Opreşte-te, te rog. Am nevoie de tine, nu mai pot rezista.

– Nu mai poţi? a şoptit întinzînd-o pe canapea.

S-a lungit lîngă ea, explorîndu-i neobosit urechea, curba gîtului şi obrajii. Pierdută în dezlănţuirea dorinţei devastatoare, Katie i-a simţit mîinile alunecîndu-i sub fustă, trăgîndu-i în jos chiloţii.

Ramon gemu înăbuşit plimbîndu-şi degetele pe partea interioară a pulpelor ei. Simţea că nu se va mai putea stăpîni.

– Mă doreşti, o corectă. Mă doreşti, dar nu ai încă nevoie de mine, şopti sărutînd-o cu o insistenţă devoratoare.

– Am nevoie de tine, îi şopti rugătoare, acoperindu-i gura cu buzele depărtate. Te rog...

– Nu ai nevoie de mine. Luîndu-i o mînă, i-a coborît-o, apăsînd-o de bărbăţia lui rigidă. Asta înseamnă nevoie, Katie.

Deschizînd ochii înceţoşaţi de dorinţă, şi-a concentrat privirea pe faţa lui încordată, în timp ce el îi spunea:

– Tu mă doreşti cînd te iau în braţe. Dar eu am nevoie de tine în fiecare clipă. Este o senzaţie dureroasă care nu mă părăseşte nici un moment. O poftă trupească de a te face a mea

care mă îndoaie pur şi simplu. Şi o întrebă brusc: Ştii care e teama mea?

Uluită de schimbarea atît de neaşteptată a subiectului, Katie îi cercetă frumoasele trăsături sumbre ale feţei, fără a încerca însă să-i răspundă.

– Teama este să ştiu că nu am nici un drept să te doresc şi că totuşi nu mă pot abţine. Este teama de clipa în care ai să vezi căsuţa în care va trebui să trăieşti şi ai să decizi că nu mă doreşti suficient încît să vrei să trăieşti cu mine acolo.

– Nu gîndi aşa, îl imploră Katie, mîngîindu-i tîmpla. Te rog, nu.

– Teama pe care o simt noaptea, stînd treaz şi întrebîndu-mă ce mă fac dacă hotărăşti să nu te căsătoreşti cu mine, cum am să pot suporta durerea. I-a şters cu delicateţe lacrima ce picura din colţul ochiului. Mă tem să nu te pierd, iar dacă asta mă face „nerezonabil" şi nu mă mai pot controla, atunci îmi cer umil scuze. Este numai pentru că îmi este frică.

Topită de tandreţe, i-a cuprins obrazul cu mîna şi l-a privit drept în ochii negri, adînci.

– N-am cunoscut niciodată pînă acum un bărbat care să aibă suficient curaj, încît să recunoască că îi este teamă.

– Katie... Era un geamăt răguşit, smuls din piept. O sărută adînc şi înfometat, buzele şi mîinile lui reclamînd-o acum cu urgenţă, ducînd-o spre apogeul împlinirii. Şi în clipa aceea s-a auzit soneria.

– Nu răspunde! îl imploră cînd s-a smuls din braţele ei şi a sărit în picioare. Or să plece!

Aruncîndu-i un zîmbet malițios, Ramon şi-a trecut mîinile prin părul bogat, aranjîndu-l.

– Nu, n-or să plece... De... emoție... am uitat să-ți spun că părinții tăi vin să ne ajute să împachetăm, după care o să ieşim să luăm cina cu ei.

Katie a țîşnit în picioare şi, adunîndu-şi dintr-o mişcare hainele împrăştiate pe jos, a pornit spre dormitor.

– Grăbeşte-te şi deschide-le, altminteri or să ghicească ce făceam, i-a spus văzîndu-l cum stă pur şi simplu lîngă canapea, cu mîinile în şolduri.

– Katie, zîmbi vicios, dacă le deschid prea repede or să vadă ce făceam.

– Poftim? a întrebat din uşa dormitorului, cu privirea îngrozită spre canapea după dovada incriminatorie. S-a uitat apoi pe jos, pe podea, după care spre Ramon. Oh! a exclamat înroşindu-se ca o şcolăriță.

S-a îmbrăcat într-o grabă dementă, spunîndu-şi că este absurdă. Are 23 de ani, am mai fost măritată şi urmează să se căsătorească cu Ramon.

Fără îndoială părinții ei sînt convinşi că a făcut de nenumărate ori dragoste cu el. În definitiv, sînt oameni moderni, înțelepți.

Foarte moderni şi înțelepți – pînă în clipa în care este vorba de comportamentul copiilor lor!

Exact la patru minute după ce a auzit soneria, Katie ieşea din dormitor îmbrăcată în pantaloni şi un jerseu de culoare crem, cu guler pe gît, şi cu părul bine periat.

A reuşit să o întîmpine pe mama ei cu ve-

selie, dar era încă uşor îmbujorată, avea privirea suspicios de languroasă şi încă simţea replicile tot mai slabe ale dorinţei care se stingea.

Ramon, care părea să nu fie cîtuşi de puţin afectat de ceva similar cu sensibilitatea ei sexuală, pregătea în bucătărie băuturile pentru toţi patru, rîzînd de ceva împreună cu tatăl ei.

– Duc eu paharele în living, a spus Ryan Connelly, luînd două dintre cele patru pahare. Şi, dînd cu ochii de fiica lui care privea gînditoare profilul logodnicului ei, i-a spus, sărutînd-o cu afecţiune pe frunte: Iubito, arăţi radioasă. Trebuie că Ramon e bun pentru tine.

Katie a roşit toată şi a zîmbit slab tatălui ei. Aşteptînd pînă cînd a dispărut în living, s-a întors spre Ramon, care punea gheaţă în celelalte două pahare. În colţul gurii îi flutura un zîmbet.

A spus fără să o privească:

– Ai roşit, *querida*. Şi arăţi într-adevăr radioasă.

– Mulţumesc, i-a replicat exasperată. Eu arăt de parcă aş fi fost violată, iar tu de parcă ai fi citit ziarul! Cum poţi să fii atît de calm? A întins mîna să ia paharul pe care tocmai îl termina de pregătit, dar el l-a lăsat jos, pe dulap.

S-a întors spre ea, a strîns-o puternic în braţe şi a sărutat-o îndelung.

– Nu sînt calm, i-a şoptit. Sînt mort după tine!

– Katie? o strigă mama din living, făcînd-o să se smulgă brusc din braţele lui. Veniţi şi voi aici sau vă aşteptăm pe verandă?

venim, a răspuns iute Katie. Şi uitîndu-se la Ramon cu luciri jucăuşe în privire, i-a spus: Am citit cîndva un roman în care de fiecare dată cînd femeia începea să facă dragoste suna telefonul, apărea cineva la uşă sau se întîmpla ceva care-i oprea.

Ramon zîmbi leneş, amuzat.

– Nouă nu ni se va întîmpla aşa ceva. N-am să permit!

Capitolul 10

Uriaşa pasăre zburătoare sclipea în soare îndreptîndu-se spre sud-est, la 30.000 de picioare deasupra pămîntului.

Atent să n-o deranjeze pe Katie, care adormise cu capul pe umărul său, Ramon s-a întins şi a tras transperantul, pentru a-i feri frumoasa faţă de strălucirea soarelui.

Zborul era extraordinar de dur şi majoritatea călătorilor dădeau semne evidente de alarmare.

Dar nu Katie, se gîndi Ramon zîmbind tandru spre fata care dormea.

Sub exteriorul ei feminin, încîntător de delicat, Ramon a descoperit un curaj, o forţă şi o hotărîre imense.

Chiar ieri şi azi, cînd evidenta mîhnire a părinţilor ei provocată de plecarea iminentă a pus o teribilă povară de vinovăţie pe umerii ei fragili, Katie le-a suportat nefericirea cu înţelegere

calmă şi cu hotărîrea zîmbitoare, în pofida încordării ei emoţionale, de care era conştient.

Vineri seara părinţii ei s-au oferit să se ocupe de subînchirierea apartamentului şi de împachetarea lucrurilor care au mai rămas, şi pe care urma să le trimită în Porto Rico.

Apoi au insistat ca ea să petreacă weekend-ul la ei acasă, şi nu în apartamentul din oraş.

Şi deşi a fost şi Ramon cu ea, de vineri nu au avut nici prilejul, nici pretextul de a mai rămîne singuri.

Pe măsură ce orele treceau, vedea cum încordarea ei creşte. Ramon se pregătea pentru momentul în care urma să pună în balanţă viitorul nesigur alături de el şi dragostea lui, şi siguranţa oferită de părinţii ei, de slujba pe care o avea.

Îi era teamă că îi va spune că s-a răzgîndit, că nu mai merge cu el în Porto Rico.

Egoist, îşi dorea să o ducă înapoi în apartamentul ei, unde să o ţină în braţe, ştiind că, cu timp şi în intimitate, putea face ca pasiunea ei să-i învingă raţiunea.

Totuşi, şi fără stimulii fizici ai dorinţei, Katie nu a ezitat nici o clipă în hotărîrea curajoasă de a pleca cu el.

Genele ei lungi şi întoarse aruncau umbre pe obrajii superbi, iar Ramon se delecta cu frumuseţea pură a profilului ei.

Era fericit că a luat bilete la clasa întîi, pentru că aveau mai mult spaţiu.

Katie a presupus în mod greşit că motivul

pentru care au fost „destul de norocoşi" ca să zboare la clasa întîi a fost că agenția a vîndut prea multe bilete la clasa a doua şi, în mod automat, le-a oferit lor pe cele rămase libere de la clasa întîi – locuri mai bune la acelaşi preț.

Ramon a lăsat-o că creadă lucrul ăsta.

Îl năpădi brusc amărăciunea şi strînse din dinți, întorcîndu-şi capul pentru a privi afară, pe fereastra din partea opusă.

Cu cîteva luni în urmă ar fi putut să o ducă în Porto Rico cu Boeingul 707 particular al companiei *Galverra International,* cu dormitorul lui splendid, cu sufrageria şi living-ul spațioase, toate cu o magnifică mobilă de epocă şi mochetate cu covoare albe.

Lui Katie i-ar fi plăcut, îşi zise el. Dar ar fi fost şi mai încîntată de avionul lui „Lear", cu care venise în St. Louis şi care acum se afla într-un hangar la Aeroportul St. Louis.

„Lear" era avionul lui personal, nu al corporației, dar la fel cu tot ceea ce avea, inclusiv case, insula şi iahtul, a pus şi micul avion drept garanție pentru împrumuturile de care corporația a avut nevoie şi pe care acum nu le mai putea rambursa.

Ce sens ar fi avut să o ducă astăzi pe Katie în Porto Rico cu avionul lui, dîndu-i o mostră de viață luxoasă pe care i-ar fi putut-o oferi – cînd, dacă ar fi făcut lucrul ăsta, rezultatul n-ar fi fost altul decît că, prin comparație, viața pe care i-o putea oferi acum i-ar fi părut mai anostă şi mai sărăcăcioasă!

Preocupat, şi-a sprijinit capul de spătarul scaunului şi a închis ochii.

Nu avea nici un drept să-i ceară lui Katie să împartă cu el exilul lui, să o ia din apartamentul ei modern, să o smulgă carierei ei şi să-i ceară să trăiască la o fermă, într-o casă renovată.

Era egoist şi greşit din partea lui, dar nu-şi putea imagina viaţa fără ea. Cîndva, i-ar fi putut oferi totul, iar acum nu-i putea da nimic – nici măcar onestitate.

Nu încă.

Mîine avea programate cîteva întîlniri, dintre care una cu contabilul său, şi se agăţa de speranţa firavă că situaţia lui financiară personală s-ar putea să nu fie chiar atît de dezastruoasă cum părea.

După întîlnire va şti exact cum stă, iar atunci va trebui să găsească o cale să-i explice lui Katie cine era şi ce fusese.

A insistat pe onestitate între ei şi, deşi de fapt nu o minţise, acum îi datora adevărul – întregul adevăr.

Gîndul de a fi nevoit să-i spună lui Katie că este un ratat îi strîngea stomacul.

Nu-i păsa dacă întreaga lume îl considera ca atare, dar îl durea aproape insuportabil să ştie că va fi un ratat în ochii ei.

A fost destul de greu, vineri dimineaţa, la micul dejun, să-i explice tatălui ei întreaga situaţie.

Gîndindu-se la viitorul său socru,. pe care-l plăcea foarte mult, trăsăturile i s-au îmblînzit cînd şi-a amintit cît de neaşteptat de ostilă a început masa aceea.

Cînd a intrat în clubul particular exclusiv pentru bărbaţi, unde conveniseră să se întîl-

nească, Ryan Connelly îl aştepta radiind prin toți porii furia care mocnea în el.

– Ce fel de afurisit de joc faci, Galverra? l-a întrebat cu voce joasă, furioasă, de cum s-a aşezat pe scaun. Eşti un nenorocit de fermier portorican la fel cum sînt eu! Mă scotea din minți faptul că mi-ai părut atît de cunoscut. Nu doar numele îmi părea familiar, ci şi figura. Şi aseară mi-am amintit articolul despre tine din *„Time Magazine"* şi...

Pe măsură ce i-a prezentat prăbuşirea iminentă a corporației *Galverra International,* furia lui Ryan Connelly s-a schimbat mai întîi în uimire, apoi într-o înțelegere plină de simpatie. Ramon a încercat să nu zîmbească cînd tatăl ei s-a oferit de bunăvoie să-l ajute financiar. Ryan Connelly era un om bogat, dar, aşa cum i-a explicat Ramon, era nevoie de 100 de investitori ca Ryan pentru a salva *Galverra International.* Altfel, s-ar prăbuşi sub propria-i greutate antrenînd în cădere pe toți cei care au investit în ea.

Avionul s-a zguduit puternic căzînd într-un gol de aer, după care a urcat brusc, făcînd să ți se strîngă stomacul.

– Aterizăm? murmură Katie.

– Nu, culcă-te înapoi, i-a spus Ramon, lipindu-şi buzele de părul ei frumos. Te trezesc eu cînd ne apropiem de Miami.

Ascultătoare, Katie a închis ochii şi s-a strîns mai mult lîngă el.

Din carlingă a ieşit un pilot, îndreptîndu-se spre camera de odihnă.

Pasagerul de pe scaunul din fața lui Ramon

l-a oprit cu nişte întrebări, iar cînd pilotul s-a aplecat să-i răspundă, Ramon i-a urmărit privirea admirativă plimbîndu-se pe faţa lui Katie, zăbovind acolo îndelung în timp ce vorbea. A simţit o împunsătură de iritare pe care o recunoscu imediat ca gelozie.

Gelozia – un sentiment nou pe care trebuia să înveţe să-l înfrunte din cauza lui Katie.

După ce i-a aruncat o privire glacială nefericitului pilot, Ramon a prins-o pe Katie de mînă, împletindu-şi degetele cu ale ei.

Oftă. În condiţiile astea, gelozia avea să-i fie o companie permanentă.

Cînd a traversat aeroportul cu ea şi a văzut cum îşi întorc bărbaţii capetele pentru a o privi, a început imediat să scrîşnească din dinţi.

Îmbrăcată într-o rochie de mătase turcoaz, care-i punea în evidenţă picioarele lungi şi frumos făcute, în sandale cu tocuri înalte, arăta ca un manechin.

Nu – manechinele pe care le cunoscuse el nu aveau curbele ademenitoare sau perfecţiunea elegantă a trăsăturilor lui Katie.

Ele aveau strălucire, Katie avea însă frumuseţe! Katie a mişcat degetele, iar Ramon şi-a dat seama că-i strîngea posesiv mîna.

Uşor, sezual, îi mîngîie palma cu degetul mare.

Chiar şi în somn, a răspuns atingerii lui, strîngîndu-se mai tare în el. Dumnezeule, cît o dorea!

Simplul fapt că o avea cuibărită la umărul lui o făcea să pulseze de dorinţă şi de o tandreţe aproape dureroasă.

Lăsîndu-se pe spate, a închis ochii şi a suspinat profund de plăcere. A făcut-o! A reuşit să o aducă pe Katie cu el în acest avion! Mergea la Porto Rico.

Urma să fie a lui. Îi admira inteligenţa şi independenţa, şi adora vulnerabilitatea şi blîndeţea ei.

Era întruchiparea a tot ceea ce iubea el la o femeie: era feminină – fără să fie anostă şi neputincioasă; mîndră – fără să fie arogantă; afirmativă – fără să fie agresivă. Pe plan sexual era liberă în gîndire, dar nu în acţiuni, ceea ce îi plăcea imens.

Ştia că ar fi detestat faptul dacă şi-ar fi dat trupul altor bărbaţi. Era infinit mai specială, mai preţioasă pentru el pentru faptul că nu admitea să facă sex ocazional.

Ceea ce îl făcea vinovat de aplicarea unui dublu standard pentru moralitatea femeilor şi cea a bărbaţilor, avînd în vedere numărul de femei, de la St. Moritz şi pînă la St. Crois, pe care le-a avut el în ultimii zece ani.

A zîmbit în sinea lui, gîndindu-se cît de furioasă ar fi Katie dacă ar şti ce gîndeşte el despre morală.

L-a acuzat de totul, de la faptul că este revoltător de demodat pînă la a fi un latino-american fără speranţă, ceea ce era mai curînd hilar, pentru că bănuia că motivul pentru care Katie era atrasă de el este...

Scurta plăcere pe care a simţit-o a fost imediat strangulată de aceeaşi îndoială care-l tulbura tot mai des în ultimele zile. Nu ştia de ce era atrasă Katie de el.

Nu ştia de ce a considerat că trebuie să se căsătorească cu el, nu avea nici cea mai mică idee care erau motivele pe care le invoca pentru a face lucrul ăsta. Singurul motiv valabil ar fi fost că îl iubeşte.

Dar ea nu-l iubea.

Ramon încerca să eludeze adevărul, totuşi ştia că va fi nevoit să-l înfrunte şi să-l accepte. Katie nu a menționat nici măcar o singură dată cuvîntul iubire.

Cu trei seri în urmă, cînd i-a spus că o iubeşte, cuvintele i-au țîşnit pur şi simplu. Şi totuşi Katie s-a purtat de parcă n-ar fi auzit nimic.

Ce ironie a soartei – pentru prima dată în viața lui a spus şi el „te iubesc", iar ea nu i-a spus nici măcar că şi ea îl iubeşte.

Sumbru, se întrebă dacă nu cumva acesta este modul în care plătea pentru toate dățile cînd femeile i-au spus că-l iubesc, iar el le-a răspuns prin tăcere sau printr-un zîmbet evaziv, pentru că refuza să simuleze o emoție pe care nu o simțea.

Dacă nu crede că-l iubeşte, de ce se află atunci în acest avion?

Sexual, îl dorea, ştia asta.

Din prima clipă în care a luat-o în brațe, a forțat-o să-l dorească tot mai mult, aținîndu-i neîncetat flăcările dorinței carnale pentru el.

După cît se părea, pasiunea era singurul lucru pe care-l simțea pentru el; dorința trupească – singurul motiv pentru care se afla în avionul ăsta.

Nu, la dracu'!

Nu poate fi adevărat. Katie era prea inteli-

gentă ca să se gîndească să se căsătorească cu el numai pentru satisfacția sexuală.

Trebuie că simte şi altceva pentru el. În definitiv, de la început a fost o imensă atracție magnetică între ei, atracție în aceeaşi măsură emoțională, cît şi fizică.

Dacă nu-l iubeşte, cum să o lege de el numai cu trupul? Chiar dacă ar putea să facă lucrul ăsta, ar suporta oare să trăiască cu ea, ştiind că sentimentele lui pentru ea sînt mult mai profunde decît ale ei pentru el?

Capitolul 11

Întorcîndu-se de la toaletă, pe Aeroportul San Juan, Katie se îndrepta spre zona de unde se recuperau bagajele sosite cu zborul Miami - San Juan.

Se înfioră cînd auzi în jurul ei vorbindu-se cu o repeziciune de mitralieră spaniola de neînțeles, care se suprapunea cu engleza ce putea fi auzită peste tot.

În stînga ei, un grup de bărbați distinşi, cu păr blond, vorbea ceea ce Katie era sigură că trebuie să fie suedeză. În spatele ei, un grup mai mare de turişti vorbea o franceză curgătoare.

Porto Rico, şi-a dat ea seama cu o surprindere plină de încîntare, trebuie că este un loc de vacanță nu numai pentru americani.

Se uită prin mulțime şi-l zări pe Ramon fă-

cînd semn unui hamal care a schimbat imediat direcția, îndreptîndu-şi căruciorul spre el şi începînd să încarce cele şase valize *Gucci* ale ei. Zîmbi pentru că toată lumea se agita frenetic să atragă atenția unui hamal, în timp ce Ramon nu a făcut decît să încline uşor din cap.

Şi nici nu este de mirare, şi-a zis cu mîndrie. Îmbrăcat într-un costum elegant de culoare închisă, cu cravată asortată, Ramon era cel mai bine bărbat pe care l-a văzut ea vreodată.

Avea o aură de autoritate implacabilă şi o hotărîrea calmă ce nu puteau să scape nici măcar unui hamal.

Uitîndu-se la el, şi-a zis că seamănă cu un director executiv bogat şi nicidecum cu un agricultor care se zbate în nevoi.

A presupuns că şi hamalul trebuie să fi gîndit la fel şi probabil că se aştepta la un bacşiş frumos pentru serviciile lui. Din nefericire, Katie avea îndoieli că Ramon era conştient de faptul ăsta.

De ce nu i-o fi sugerat să-şi care singuri bagajele? Ar fi reuşit poate să o facă în două sau trei drumuri, pentru că Ramon nu călătorea decît cu o valiză mare şi una mică.

Va trebui să învețe să fie chibzuită, să țină minte că Ramon are foarte puțini bani, că el conduce chiar un camion ca să mai cîştige ceva.

– Gata? a întrebat-o el prinzînd-o de cot şi conducînd-o prin aeroportul aglomerat.

Taxiurile stăteau aliniate aşteptîndu-şi clienții. Hamalul a pornit spre primul care se afla în

capătul rîndului, urmat de Katie, alături de Ramon.

– Întotdeauna vremea este atît de frumoasă? l-a întrebat ridicîndu-şi privirea spre cerul de azur presărat cu norişori albi şi pufoşi.

Plăcerea cu care i-a zîmbit Ramon i-a spus cît de mult îşi dorea să-i placă viitorul ei cămin.

– De obicei da. În general temperatura este potrivită, iar vîntul este o briză care... Se uită să vadă cît de departe a ajuns hamalul şi, indiferent de ce avea de gînd să spună, a rămas nerostit.

Urmărindu-i privirea furioasă, a fost şocată să vadă că bagajul le era încărcat într-un Rolls-Royce de un maro strălucitor, care aştepta lîngă trotuar, în faţa taxiurilor.

Lîngă Rolls, aştepta impasibil un şofer în uniformă neagră imaculată şi şapcă cu cozoroc.

Cînd s-au apropiat de maşină, a deschis portiera din spate, retrăgîndu-se ca să le facă loc să urce.

Katie s-a oprit şi l-a privit întrebător pe Ramon, care-i punea şoferului întrebări scurte în spaniolă. Răspunsurile acestuia păreau să-l înfurie la culme. Fără nici un cuvînt, a împins-o în luxul răcoros al interiorului capitonat în piele albă al maşinii.

– Ce se întîmplă? l-a întrebat de îndată ce s-a urcat lîngă ea. A cui este maşina asta?

Ramon aşteptă ca şoferul să închidă portiera, înainte din cauza efortului făcut pentru a-şi controla furia.

– Maşina aparţine unui tip care are o vilă pe

insulă, lucru rar pe aici. Garcia, şoferul, este... ăăă... un vechi prieten al familiei mele. Cînd a aflat că sosim astăzi, s-a hotărît să ne întîmpine.

– Ce frumos din partea lui!

– I-am spus în mod anume că nu vreau să facă lucrul ăsta.

– Oh! Ei bine, sînt sigură că a fost bine intenționat.

Întorcîndu-şi atenția spre şofer, care stătea la volan şi privea întrebător în oglinda retrovizoare, Ramon a apăsat un buton şi a deschis geamul care îl separa pe şofer de pasagerii săi.

I-a dat instrucțiunile într-o spaniolă repezită, apoi geamul care despărțea cele două compartimente a alunecat la loc, iar maşina a pornit lin.

Katie nu fusese niciodată într-un Rolls-Royce şi a fost încîntată de maşină. Îşi plimbă degetele peste banchetă, desfătîndu-se cu senzația incredibil de moale pe care i-o dădea pielea albă, ca de mănuşă.

– Ce este asta? l-a întrebat aplecîndu-se în față şi apăsînd pe un buton de pe spatele scaunului şoferului. A izbucnit în rîs cînd a apărut un mic pupitru din lemn de trandafir, acționat electronic, şi care a căzut perfect peste genunchii ei. Ridicîndu-i capacul, a văzut că era dotat cu hîrtie de scris, stilouri de aur şi chiar un mic capsator din aur.

– Cum îl pun la loc? întrebă după cîteva încercări fără succes.

– Apeşi din nou pe acelaşi buton.

Ceea ce a şi făcut. Cu un uşor bîzîit metalic,

pupitrul de lemn de trandafir s-a ridicat de pe genunchii ei, retractîndu-se în locul lui special, peste care a alunecat o plăcuță îmbrăcată în piele albă pentru a-l camufla perfect.

– Ăsta ce face? întrebă arătînd butonul care se afla deasupra genunchilor lui.

Ramon o urmărea, cu o față fără nici o expresie.

– Deschide un băruleț cu băuturi, camuflat în scaunul din fața mea.

– Complexul de televiziune şi stereo unde este? l-a întrebat amuzîndu-se.

– Între pupitru şi băruleț.

Zîmbetul vesel i-a dispărut de pe buze. Şi-a dat seama că Ramon nu împărtăşea bucuria ei trezită de dotarea unică a maşinii luxoase.

După o oarecare pauză, a spus şovăind:

– Cel căruia îi aparține maşina asta trebuie să fie extraordinar de bogat.

– A fost.

– A fost? repetă ea. Este mort?

– Financiar, e mort. Cu această replică scurtă, enigmatică, şi-a întors capul în cealaltă parte şi a privit pe geam.

Uluită şi rănită de răceala lui, Katie se uită şi ea pe geam.

Meditația încărcată de gînduri sumbre i-a fost brusc întreruptă cînd Ramon i-a cuprins mîna pe care o lăsase să se odihnească moale pe locul dintre ei.

Cu capul încă întors spre geam, i-a spus cu o voce aspră:

– Îmi doresc să-ți fi putut da o duzină de asemenea maşini, Katie.

Şi atunci a înțeles, dar era prea uluită ca să poată scoate un cuvînt.

A simțit o mare uşurare, urmată de un zîmbet amuzat.

– Eu îmi doresc să-ți fi putut permite să-mi oferi măcar una la fel ca asta. În definitiv, o maşină scumpă este o garanție a fericirii, nu? Şi-a întors privirea aspră spre ea, iar Katie a făcut ochii mari de o nevinovăție exagerată. David mi-a dat un Porsche, ca dar de nuntă şi uite cît de fericită a fost viața mea cu el!

Linia dură a gurii i s-a relaxat într-un zîmbet slab, în timp ce ea continua:

– Ştii, dacă David mi-ar fi dat un Rolls-Royce, aş fi fost absolut mulțumită de mariajul nostru. Deşi, a spus în timp ce Ramon i-a înconjurat umerii şi a tras-o spre el, singurul lucru care mi-ar fi făcut viața absolut încîntătoare ar fi fost...

Propoziția i-a fost înăbuşită de sărutul lui brusc şi adînc... Ar fi fost să fie sărutată, a înțeles ea cu gratitudine.

Cînd, în sfîrşit, şi-a ridicat capul, Katie s-a cufundat în tandrețea zîmbetului său.

– Ce zici că ți-ar fi făcut viața absolut încîntătoare? o tachină răguşit.

În ochi îi jucau sclipiri minunate cînd s-a strîns lîngă el.

– Un Ferrari!

Ramon a izbucnit în rîs, iar Katie l-a simțit cum se relaxează. Acum lucrurile erau pe făgaşul cuvenit, spuse direct şi putîndu-se glumi pe seama lor – exact ceea ce şi intenționase Katie.

Porto Rico a surprins-o total. Nu s-a aşteptat la un paradis tropical muntos, cu văi de un verde luxuriant şi lacuri albastre sclipind adormite în soare. Rolls-ul continua să urce pe drumuri cu curbe line, mărginite de nişte copaci absolut spectaculoşi, cu ramurile încărcate de flori roz şi galbene.

Au trecut prin sate pitoreşti cuibărite între munți; fiecare cu propria-i piațetă, în centrul căreia se afla biserica cu turle înălțîndu-se spre cer.

Katie îşi întindea gîtul în toate părțile, delectîndu-şi privirea cu culorile vii cu care natura împodobise dealurile şi pajiştile, minunîndu-se fericită de tot ce vedea.

Şi în tot timpul ăsta a simțit ochii lui pătrunzători privind-o pe sub pleoapele grele, observîndu-i fiecare reacție. În două rînduri s-a întors brusc spre el pentru a face nu ştiu ce comentariu entuziast şi i-a surprins îngrijorarea din expresie înainte de a reuşi să o ascundă sub unul din zîmbetele lui curtenitoare. Îşi dorea cu disperare să-i placă țara lui şi, din anumite motive, părea incapabil să creadă că îi plăcea într-adevăr.

La aproape o oră după ce au părăsit aeroportul, Rolls-ul a trecut printr-un sătuc, a ieşit de pe drumul pavat cotind pe unul lateral şi a continuat să urce.

Katie nu mai contenea cu exclamațiile de încîntare: a rămas aproape fără grai – parcă urcau printr-un tunel de mătase roşie, luminată de razele soarelui.

Copaci cu flori minunate bordau drumul de

ambele părți, crengile lor, grele de flori, unindu-se deasupra într-o boltă; petalele roşii căzute formau practic un covor roşiatic pe care înaintau roțile maşinii.

– Este absolut incredibil! a murmurat întorcîndu-se spre Ramon. Ne apropiem de casa ta?

– Pe drumul ăsta, cam peste o milă şi jumătate, i-a răspuns, tensiunea punînd însă din nou stăpînire pe trăsăturile lui, zîmbetul nefiind altceva decît o uşoară grimasă a buzelor puternic strînse.

Privea drept înainte de parcă era hotărît să descopere ce se afla la capătul drumului pe care înaintau.

Katie era pe punctul de a-l întreba dacă frumoasele flori cu petale aprinse erau o varietate de lalele, cînd Rolls-ul a ieşit de sub bolta roşie de *poinsettia*, lungă de două mile, şi a intrat într-o curte urîtă, năpădită de buruieni, care înconjura o casă dărăpănată, din cărămidă albă.

Încercînd să-şi ascundă dezamăgirea evidentă, Katie s-a întors spre Ramon, care privea casa cu o expresie de furie atît de ucigaşă, încît s-a retras iute înapoi, în pernele maşinii.

Înainte ca maşina să oprească complet, Ramon a deschis portiera, a țîşnit afară şi a trîntit-o violent în urma lui, pornind peste pajiştea jalnică cu paşi mari, fiecare emanînd o furie aproape de nestăvilit.

Şoferul o ajută să coboare şi amîndoi s-au întors la timp ca să-l vadă pe Ramon zgîlțîind uşa căsuței, după care şi-a împins umărul în ea cu atîta putere, încît a zburat din balamale, că-

zînd. Katie a înghețat pe loc, cu ochii la gaura mare şi neagră unde, cu cîteva secunde înainte, fusese uşa. S-a uitat apoi la obloanele care atîrnau strîmbe de vreun colț şi la vopseaua scorojită de pe ele.

Într-o străfulgerare, îi dispăru tot optimismul şi curajul. I s-a făcut dor de frumosul ei complex de apartamente, cu lămpi cu gaz şi cu verande închise.

Nu va putea trăi niciodată într-un asemenea loc, a fost o proastă să încerce să nege faptul că-i plăcea să trăiască în lux şi bunăstare.

Briza îi aduse în ochi cîteva şuvițe rătăcite din cocul ei elegant şi a ridicat o mînă pentru a le îndepărta, încercînd să alunge totodată şi imaginea ei stînd pe această cărare năpădită de buruieni, la fel de precară şi de neîngrijită ca şi cocioaba îngrozitoare din fața ei.

Într-un an sau doi va deveni la fel de neîngrijită ca tot ce o înconjura, pentru că traiul dus în aceste condiții ar eroda mîndria personală a oricui în asemenea măsură, încît nu i-ar mai păsa.

Porni să calce cu grijă pe ceea ce mai rămăsese dintr-o alee de cărămidă care ducea spre uşa casei. De pe acoperiş căzuseră țigle roşii, care, în cădere, s-au spart şi era atentă să nu calce pe ele cu tălpile subțiri ale sandalelor ei italieneşti fine.

Intră şovăind, clipind pentru a se adapta la lumina slabă din interior.

A simțit cum repulsia îi urcă în gît. Interiorul casei goale era acoperit de straturi de mizerie şi de pînze de păianjeni.

Acolo unde se strecura soarele, printre obloanele rupte, se vedea praful plutind în aer. Cum putea Ramon să trăiască aşa? se întrebă îngrozită.

Era întotdeauna atît de îngrijit, încît nu şi-l putea imagina în această... în această sărăcie lucie şi mizerie de nedescris.

Cu un efort supraomenesc, se controlă şi îşi impuse să gîndească logic. În primul rînd, aici nu locuia nimeni – mizeria nu a fost tulburată de ani! Şi nici şoarecii, şi-a zis cu un tremur cînd a auzit rîcîiturile ce veneau din pereţi.

Ramon stătea în mijlocul camerei, cu spatele rigid spre ea.

– Ramon?

Vocea îi era o şoaptă de îngrijorare.

– Ieşi afară de aici, a şuierat el printre dinţi, cu o voce încărcată de furie. Te murdăreşti, chiar şi dacă nu te atingi de nimic!

Nici nu-şi dorea altceva cu mai multă ardoare – decît dacă ar fi fost vorba să plece la aeroport, apoi acasă, apoi în frumosul ei apartament.

Porni să iasă, dar, dîndu-şi seama că Ramon nu o urmează, s-a oprit şi s-a întors din nou spre el. Continua să stea cu spatele la ea, nedorind – sau incapabil – să se întoarcă şi să o înfrunte.

Cu o împunsătură de compasiune a înţeles cît de mult trebuie să se fi temut de momentul cînd ea va vedea locul ăsta.

Nu este de mirare că a fost atît de încordat tot drumul.

Acum era furios pentru că era stînjenit şi îi

era ruşine că tot ce-i putea oferi era cocioaba asta dărăpănată. Vorbi ca să întrerupă tăcerea stînjenitoare.

– Ai... ai spus că te-ai născut aici.

Şi-a întors încet capul şi s-a uitat prin ea, ca şi cum nici n-ar fi existat.

– Am crezut că vrei să spui că locuieşti aici de cînd te-ai născut, dar de ani de zile n-a stat cineva aici, nu-i aşa?

– Da, a răspuns repezit.

Ea a tresărit cînd i-a auzit tonul.

– A trecut multă vreme de cînd n-ai mai fost aici, nu?

– Da.

– Locurile, casele nelocuite vreme îndelungată par întotdeauna părăsite şi urîte, chiar dacă de fapt sînt drăguţe. Încerca cu disperare să-l consoleze, deşi ştia că de fapt el ar fi trebuit să o consoleze pe ea. Probabil că nu arată aşa cum ţi-o aminteşti.

– Arată exact cum mi-o amintesc!

Sarcasmul lui usturător a fost ca muchia unei lame pentru starea ei emoţională delicată, dar nu a cedat.

– Dacă... dacă arată exact aşa cum ţi-o aminteşti, de ce eşti atît de furi... atît de tulburat?

– Pentru că acum patru zile am expediat o telegramă în care am cerut să fie trimişi oameni, oricîţi este nevoie, pentru a curăţa şi repara locul ăsta, a spus cu o voce teribilă.

– Oh! a exclamat ea cu surprindere şi uşurare.

Uşurarea ei evidentă l-a făcut pe Ramon să

devină şi mai rigid, iar ochii – două pumnale negre împlîntate în ea.

– Ai o părere atît de proastă despre mine, încît chiar crezi că te-aş fi adus să trăieşti într-un loc atît de... în cocioaba asta mizerabilă? Acum că ai văzut-o aşa, n-aş mai putea permite să locuieşti aici. N-ai fi în stare să uiți niciodată felul în care arată acum.

Katie îl privi furioasă şi uluită. Numai cu cîteva minute în urmă era sigură de viitorul ei şi de faptul că era dorită, în siguranță şi iubită.

Acum nu mai era sigură de nimic şi era furioasă pe Ramon pentru că-şi vărsa pe nedrept frustrarea asupra ei.

În minte îi țîşniră zeci de cuvinte de indignare, care i s-au oprit însă în gît, în spatele unui nod de tandrețe plină de compasiune – stînd acolo, în mijlocul casei goale şi dărăpănate în care s-a născut, Ramon părea cum nici că se poate mai înfrînt, şi totuşi atît de hotărît să nu lase să se vadă lucrul ăsta, încît i s-a frînt inima.

– Am impresia că tu ai o părere proastă despre mine dacă crezi asta, a spus în tăcerea încărcată.

S-a întors şi s-a îndreptat spre două arcade ce se deschideau spre dreapta, din living, uitîndu-se înăuntru – două dormitoare, unul mare în partea din față a casei şi altul mai mic, în spate.

– Se deschide o vedere frumoasă de la ferestrele ambelor dormitoare, a constatat ea.

– Dar fără ca vreuna din ferestre să aibă geam, a replicat încordat.

Katie nu-l luă în seamă şi a pornit spre o

altă uşă. O baie – constată făcînd o grimasă la vederea robinetelor şi a căzii ruginite.

Îi apăru în minte imaginea băii de marmură îngropată a părinților ei, urmată de amintirea propriei ei băi moderne, din apartament.

Curajoasă, le-a alungat pe amîndouă din minte şi a întins mîna spre un întrerupător.

– Există electricitate pînă aici, în casă, a spus entuziasmată.

– Care nu funcționează, s-a răstit Ramon.

Katie şi-a dat seama că se poartă ca un agent imobiliar care încearcă să vîndă o casă, dar se putea abține.

– Iar asta trebuie să fie bucătăria, a zis îndreptîndu-se spre o chiuvetă veche de porțelan sprijinită pe picioare de lemn. Care are apă curentă, şi caldă şi rece. Pentru a dovedi, a întins mîna spre robinet.

– Nu·te mai obosi, îi spuse Ramon cu voce încordată, privind-o din uşă. Nu funcționează.

Şi-a ridicat bărbia încercînd să-şi adune tot curajul pentru a se întoarce şi a-l înfrunta.

Şi s-a trezit privind afară printr-o fereastră mare, murdară, amplasată deasupra chiuvetei.

– Ramon, şopti ea, indiferent cine a construit casa asta trebuie că a iubit peisajul la fel de mult ca mine. În fața ei se deschidea panorama unor dealuri verzi, cu pante acoperite cu flori galbene şi roz.

Cînd se depărtă de chiuvetă, avea o expresie de reală plăcere.

– Este minunat, absolut minunat! Mi-aş cîştiga existența spălînd farfurii, dacă aş putea să privesc aşa ceva în timp ce le spăl. Îşi plimbă

privirea peste bucătăria drepunghiulară. În partea opusă, un întreg perete cu ferestre se unea în colț cu altul, avînd la fel de multe. În fața lor – masă şi scaune din lemn neprelucrat. Parcă ai mînca pe o terasă – poți să vezi totul pe o distanță de mile în două direcții diferite, a spus zărind un uşor licăr de incertitudine trecînd peste trăsăturile lui înghețate. Bucătăria asta ar putea să arate strălucitoare, absolut minunată şi spațioasă.

Evitînd cu grijă să privească linoleumul rupt de pe podeaua inegală, s-a întors şi a intrat în living.

S-a îndreptat spre cele două geamuri mari, care se întindeau pe doi pereți, şi a şters puțin mizeria de pe unul.

S-a apropiat şi a privit afară prin petecul curat.

– Văd satul! a exclamat încîntată. Uite, văd chiar şi biserica. De aici, de sus, este ca un sătuc-jucărie alb, înconjurat de dealuri verzi. Ramon, parcă ai privi... o ilustrată! Ferestrele astea trebuie că au fost plasate în aşa fel, încît, în ce parte ai privi, să existe oriunde ceva frumos de văzut. Ştii ce....? Fără să-şi dea seama că Ramon era chiar în spatele ei, s-a răsucit şi s-a ciocnit de trupul lui înalt şi puternic. Casa asta are posibilități reale! Îi întîmpină privirea cinică cu un zîmbet luminos. Nu-i trebuie decît o zugrăveală bună şi nişte perdele noi.

– Şi un exterminator, şi o armată de tîmplari, a replicat el aspru. Sau un piroman competent.

– Bine, atunci o zugrăveală bună, perdele

noi, un exterminator şi tu, cu cuie şi un ciocan. Îşi muşcă buzele, prin minte trecîndu-i un gînd tulburător. Te pricepi la dulgherie, nu?

Pentru prima dată de cînd au ajuns aici, a zărit o umbră de umor luminîndu-i faţa frumoasă.

– Îmi închipui că ştiu despre dulgherie tot atît cît ştii şi tu despre cum se fac perdelele, Katie.

– Minunat! blufă ea, neavînd nici cea mai vagă idee cum se face o perdea. Atunci n-ai să ai nici o problemă ca să aranjezi lucrurile aici, nu-i aşa?

Păru să şovăie, apoi a cuprins într-o privire disprețuitoare întreaga încăpere prăpădită.

Trăsăturile i s-au înăsprit atît de tare, încît faţa îi părea tăiată în piatră. Dîndu-şi seama că era pe punctul de a o refuza, Katie l-a prins de braţ.

– Poate fi un cămin drăguţ şi vesel. Ştiu că eşti supărat pentru că am văzut-o în starea în care este, dar asta face ca răsplata să fie cu atît mai mare cînd, în cele din urmă, va arăta aşa cum trebuie. Mi-ar face într-adevăr plăcere să te ajut să o restaurezi – vorbesc sincer. Ramon, şopti rugător cînd îl văzu că o priveşte cu ochi mari, te rog, te rog nu-mi strica plăcerea purtîndu-te aşa.

– Să-ți stric plăcerea? explodă trecîndu-şi mîinile prin păr. Să-ți stric plăcerea? Fără să o avertizeze, a prins-o în braţe şi a strîns-o cu putere. Am ştiut că nu trebuie să te aduc în Porto Rico, Katie, i-a spus într-o şoaptă chinuită. Am ştiut că asta înseamnă egoism din

partea mea, dar am făcut-o totuşi. Acum, că am făcut-o, ştiu că ar trebui să te trimit înapoi acasă, acolo unde-ţi este locul. Ştiu lucrul ăsta. Dar, să mă ierte Cel de Sus, nu pot suporta să o fac!

Katie şi-a încolăcit braţele în jurul taliei lui şi şi-a lipit obrazul de pieptul lat şi tare.

– Nu vreau să mă duc acasă, vreau să rămîn aici cu tine.

Şi, cel puţin pentru moment, era sigură că asta vrea. A simţit cum brusc i se tensionează muşchii. S-a lăsat uşor pe spate şi i-a prins faţa în mîini.

– De ce? o întrebă în şoaptă, cercetîndu-i cu înfrigurare ochii. De ce vrei să rămîi aici cu mine?

– Ca să-ţi pot dovedi că locul ăsta poate deveni căminul visurilor tale! i-a răspuns zîmbind.

Cuvintele ei i-au întristat în mod inexplicabil privirea. Încă mai avea ochii întunecaţi cînd îşi aplecă încet capul spre ea.

– Acesta este motivul real pentru care vrei să rămîi cu mine, Katie.

Şi i-a cuprins gura într-un sărut lung şi pătimaş, în timp ce mîinile îi reclamau trupul cu mîngîieri devastatoare.

Fiecare fibră a trupului ei a început să tremure de dorinţă. Parcă trecuseră săptămîni, nu zile, de cînd Ramon o sărutase şi o mîngîiase cu pasiune dezlănţuită.

Acum se mişca în mod deliberat încet, făcînd-o să aştepte, stîrnindu-i dorinţele. Katie nu voia asta.

Încolăcindu-şi braţele de gîtul lui, s-a lipit strîns de trupul musculos.

Îl sărută adînc, încercînd să-i străpungă controlul de fier.

Simţea cum îi creşte bărbăţia între coapse, dar, ca şi cum ar fi vrut să treacă la represalii pentru faptul că îl aţîţa în mod intenţionat, Ramon şi-a desprins gura şi a început să-i sărute un colţ al buzelor, continuîndu-şi drumul spre obraz, apoi în jos, pe gît, din nou în sus, spre ureche, explorîndu-i senzual fiecare curbă, fiecare interstiţiu.

– Nu! îl imploră Katie. Nu mă provoca, Ramon. Nu acum! Se aştepta să o lase în pace; în schimb, îi reclamă gura cu o sete şi o dorinţă care le depăşeau cu mult pe ale ei. În acelaşi timp, îi simţea mîngîierile neobosite pe gît, pe umeri, pe spate.

I-a cuprins posesiv sînii care o ardeau de dorinţă, apoi mîinile au coborît mai jos, strîngînd-o puternic de bărbăţia lui rigidă, care pulsa cu forţă. Tremurînd de plăcere, Katie şi-a înfipt unghiile în torsul lui musculos, ostoind fericită setea nepotolită a gurii lui, lipindu-se şi arcuindu-se de bărbăţia lui stîrnită, care pulsa ritmic.

După o eternitate, presiunea buzelor lui a început să scadă şi apoi a dispărut, Ramon ridicîndu-şi încet capul.

Chiar aşa ameţită cum era, Katie a văzut pasiunea arzătoare din privirea lui şi a fost sigură că acelaşi lucru a văzut şi el în ochii ei. Tremurînd încă de dorinţă, i-a urmărit privirea coborînd spre buzele ei uşor depărtate.

A strivit-o la pieptul lui, şi-a plecat capul

spre ea, apoi a ezitat încercînd să lupte împotriva tentației.

– Oh, Dumnezeule! a gemut, sărutînd-o încă o dată pătimaş.

De nenumărate ori a încercat să se retragă pentru ca, de fiecare dată, să se răzgîndească şi să o sărute cu pasiune de tot atîtea ori.

Cînd, în sfîrşit, s-au oprit, Katie era istovită; plăcut istovită de forța pasiunii şi plăcerii lor.

Ramon îşi odihnea obrazul lipit de părul ei strălucitor, mîngîindu-i delicat spatele, ținînd-o lipită la piept. Inima îi bătea violent.

Katie, fără vlagă, se sprijinea de el, cu mîinile încă încolăcite în jurul gîtului.

Au trecut cîteva minute bune, cînd a avut impresia că-l aude murmurînd ceva. A reuşit să-şi ridice capul, a deschis ochii albaştri languroşi şi s-a uitat la el.

Pierdută în euforia ei visătoare, îi admira fața masculină. Era într-adevăr incredibil de frumos, îşi zise.

Atît de masculin cu trăsăturile astea dure, sculptate.

Îi plăcea linia fermă a maxilarului, bărbia hotărîtă, cu gropița ei atrăgătoare, şi senzualitatea gurii lui. Şi avea cei mai minunați şi mai atrăgători ochi – ochi a căror privire o făcea să se topească sau să înghețe.

Avea părul bogat şi negru, cu o tunsoare elegantă, scurt în părți, dar suficient de lung la spate, încît să-şi poată trece ea degetele prin el. S-a întins şi i-a aranjat părul la tîmple, apoi şi-a odihnit mîna pe obrazul lui, degetul mare jucîndu-se cu gropița din bărbie.

Ochii lui o urmăreau. I-au prins privirea, capturînd-o, în timp ce-şi mişca uşor capul înfiorîndu-i palma cu buzele fierbinți.

Vorbi, iar vocea lui adîncă era răguşită din cauza unui sentiment intens care nu era pasiune.

– Mă faci foarte fericit, Katie.

– Şi tu mă faci fericită, a şoptit şi două lacrimi îi sclipeau pe gene.

– Da, a spus el amuzat, privind lacrimile tremurătoare. Văd lucrul ăsta.

– Eu... întotdeauna plîng cînd sînt fericită, i-a explicat ştergîndu-şi cele două lacrimi.

– Nu se poate! a exclamat simulînd oroarea. Şi atunci cînd eşti tristă, rîzi?

– Probabil că aşa am să fac, recunoscu zîmbind. De cînd te-am cunoscut mi s-au răsturnat toate reacțiile. S-a întins impulsiv şi l-a sărutat, apoi s-a lăsat pe spate în cercul brațelor lui. Garcia s-o întreba ce facem aici. Cred că ar fi mai bine să mergem.

Şi a oftat cu atîta regret, încît Ramon a zîmbit.

– Garcia este un om de o mare demnitate. Nu s-ar lansa niciCînd în speculații în legătură cu ceea ce facem noi. Cu toate acestea, Ramon i-a dat drumul. Cu brațul pe după talia ei, au ieşit afară, în lumina soarelui.

Tocmai voia să-l întrebe cînd pot să înceapă lucrul la casă, dar atenția lui s-a îndreptat spre un bărbat de vreo 60 de ani, care intra în curte.

Cînd l-a văzut pe Ramon, fața lui bronzată, pergamentoasă, s-a luminat de un zîmbet larg.

– Telegrama ta a sosit abia acum o oră – exact înainte să văd Rolls-ul trecînd prin sat. Oare să-mi facă mie o festă ochii ăştia bătrîni sau eşti chiar tu, Ramon?

Ramon i-a întins mîna zîmbind.

– Ochii tăi sînt la fel de buni, Rafael, ca în noaptea în care ai văzut fumul ieşind prin fereastră şi m-ai prins în şopron cu pachetul de ţigări.

– Erau ţigările mele, i-a amintit Rafael strîngîndu-i în acelaşi timp mîna şi bătîndu-l cu afecţiune pe braţ.

– Din nefericire, nu le-aveam pe-ale mele.

– Pentru că nu aveai decît nouă ani, prea mic ca să le cumperi, explică Rafael aruncîndu-i un zîmbet conspirativ lui Katie. Ar fi trebuit să-l vedeţi, señorita. Stătea întins pe spate, pe un balot de fîn, cu mîinile sub cap, de parcă ar fi fost un om foarte important care se bucura de timpul lui liber. L-am făcut să mănînce trei ţigări.

– Şi asta te-a vindecat? l-a întrebat Katie rîzînd.

– De ţigări m-a vindecat, a recunoscut Ramon. După aceea am trecut pe trabucuri.

– Şi apoi la fete, a continuat Rafael cu o severitate plină de umor. S-a întors brusc spre Katie. Cînd Padre Gregorio a citit la slujba din dimineaţa asta publicaţiile voastre de căsătorie, señoritas au izbucnit toate în hohote de plîns, dezamăgite, iar Padre Gregorio a suspinat uşurat. Rugăciunile pentru sufletul nemuritor al lui Ramon îi consumau cel mai mult timp părintelui. Oprindu-se din acest monolog prietenos

pentru a se bucura de vizibila stînjeneală a lui Ramon, adăugă: Dar nu trebuie să vă faceți griji, señorita. Acum, că este logodit cu dumneavoastră, Ramon se va aduna fără îndoială de pe căile greşite şi le va ignora pe femeile uşuratice care au alergat după el în toți anii ăştia.

Ramon i-a aruncat o privire mustrătoare.

– Dacă ai terminat cu desființarea caracterului meu, Rafael, am să te prezint logodnicei mele – presupunînd că o să mai vrea să se căsătorească cu mine după ce a auzit ce-ai spus.

Katie a fost uluită de proclamațiile de căsătorie – anunțarea oficială a unei căsătorii hotărîte – au fost deja citite în biserica de aici.

Cum a reuşit să facă Ramon lucrul ăsta din St. Louis? A fost totuşi în stare să zîmbească slab cînd Ramon i l-a prezentat pe Rafael Villegas drept omul care i-a fost „ca un al doilea tată", dar a avut nevoie de cîteva minute bune ca să-şi revină şi să poată fi atentă la conversația lor.

– Cînd am văzut maşina îndreptîndu-se în direcția asta, spunea Rafael, m-am bucurat că nu-ți este ruşine să-ți aduci *novia* aici şi să-i arăți unde-ți sînt rădăcinile, chiar dacă acum tu...

– Katie, l-a întrerupt brusc Ramon. Nu eşti obişnuită încă cu soarele ăsta. Poate ar fi mai bine să aştepți în maşină, unde este răcoare.

Surprinsă de această concediere politicoasă, Katie şi-a luat rămas-bun de la Rafael şi s-a întors ascultătoare în Rolls-ul cu aer condiționo-

nat. Nu ştia ce-i tot spunea Ramon lui Rafael, dar omul arăta aproape comic de nedumerit, apoi uluit şi în cele din urmă extrem de sumbru. A fost uşurată cînd, în sfîrşit, şi-au strîns mîinile şi s-au despărţit zîmbind amîndoi din nou.

– Iartă-mă că ţi-am cerut să pleci aşa, i-a spus Ramon urcîndu-se în maşină. Printre altele, trebuia să discut cu Rafael despre nişte lucruri pe care vreau să le fac la casă, iar el s-ar fi simţit stînjenit dacă ai fi fost şi tu de faţă cînd vorbim de bani. Apăsînd butonul care lăsa în jos fereastra ce-i despărţea de şofer, Ramon i-a dat instrucţiuni în spaniolă, apoi şi-a scos haina, cravata, şi-a descheiat nasturii de sus ai cămăşii şi şi-a întins picioarele. Arăta ca o persoană care a trecut printr-o încercare grea, dar care era relativ satisfăcută de rezultat, şi-a zis Katie. În minte i se învălmăşeau tot felul de întrebări, dar a început cu cea mai simplă:

– Unde mergem acum?

– Mergem în sat, unde mai întîi o să mîncăm liniştiţi. Îi înconjură umerii cu braţul, jucîndu-se cu cercelul turcoaz din ureche. Cît o să mîncăm noi, Rafael o s-o pună pe fiica lui căsătorită să-ţi pregătească dormitorul de oaspeţi. Am vrut să stai în casa noastră, dar nu poate fi locuită. În plus, n-am luat în considerare nevoia de a avea o însoţitoare pînă cînd nu mi-a amintit de asta Rafael.

– O însoţitoare? Probabil că glumeşti. E... este...

– Necesar, i-a oferit el cuvîntul căutat.

– Voiam să spun că este victorian, arhaic şi o prostie!

– Aşa este, dar în cazul nostru este încă necesar.

– Cazul nostru? îl întrebă ridicînd mirată din sprîncene.

– Katie, satul ăsta este ca un orăşel în care se întîmplă puţine lucruri, aşa că fiecare se uită la ce face celălalt şi bîrfesc despre asta. Eu sînt burlac şi ca atare prezint interes.

– Mi-am dat seama din ceea ce spunea señor Villegas, a replicat ea înţepată.

Ramon a făcut o grimasă, dar nici un comentariu.

– Fiind logodnica mea şi tu prezinţi interes. Dar mai important este faptul că eşti americană, ceea ce în mod automat te face să devii ţinta criticilor. Mulţi de aici cred că femeile americane au o moralitate destul de îndoielnică.

Pe faţa ei frumoasă scria revoltă. Pometii înalţi ai obrajilor i s-au îmbujorat, iar ochii albaştri îi străluceau periculos.

Interpretînd corect semnalele care prevesteau pericolul, Ramon a strîns-o iute lîngă el şi a sărutat-o pe frunte.

– Prin însoţitoare nu am în vedere pe cineva care să te urmărească tot timpul, Katie. Ce vreau să spun este că nu poţi locui singură. Dacă ai sta singură, în clipa în care aş trece pragul uşii tale se va spune că m-ai lăsat să împart patul cu tine şi, pentru că eşti americană, toată lumea o să şi creadă. Poate că te gîndeşti că nu-ţi pasă, dar aici va fi căminul tău. N-o să-ţi placă, ani buni de aici înainte, că n-ai să poţi ieşi în sat fără ca lumea să vorbească în şoaptă despre tine.

– Şi totuşi resping ideea, din principiu, a spus ea, fără însă prea multă convingere, pentru că Ramon îi explora cu multă senzualitate urechea.

Rîsul lui înăbuşit i-a trimis fiori pe coloană.

– Am sperat că ai să respingi ideea crezînd că, avînd o însoţitoare, ne va fi greu să... fim singuri.

– Şi asta, a recunoscut ea cu candoare.

– Eu am să stau cu familia lui Rafael. Casa Gabriellei, unde vei locui tu, nu este decît la o milă depărtare. Vom găsi timp şi locuri pentru a ne împărtăşi unul din celălalt.

Katie se gîndi că era un mod minunat de a descrie felul în care vor face dragoste: doi oameni împărtăşindu-şi trupurile astfel încît fiecare să se poată bucura de celălalt.

Zîmbi, gîndindu-se dacă va ajunge să-l înţeleagă vreodată. Avea o combinaţie unică de forţă şi delicateţe, de virilitate puternică, brută, dublată de o adevărată artă în a te stîrni sexual şi de o reţinere tandră.

Nu era de mirare că este atît de confuză din ziua în care l-a cunoscut. Nu a mai cunoscut un bărbat care să semene fie şi pe departe cu el!

Ajuşi în piaţeta satului, Garcia a oprit.

– M-am gîndit că ai prefera să facem o plimbare pe jos, îi explică, trezind-o la realitate. Garcia îţi va duce lucrurile la Gabriella, după care va pleca la Mayagüez, unde locuieşte.

Pe cerul albastru soarele începuse să coboare într-o strălucire de roz şi azuriu cînd au pornit să traverseze piaţeta, în centrul căreia se afla o veche şi impunătoare biserică spaniolă.

– Aici ne vom căsători, i-a spus Ramon.

Katie îşi plimbă privirea plină de admiraţie asupra bisericii şi a caselor care o înconjurau din toate cele patru părţi, formînd astfel piaţeta. Influenţa spaniolă era evidentă în uşile boltite şi ferestrele arcuite, precum şi în fierul forjat, negru, care împodobea magazinul unde se vindea orice, de la produse proaspete de brutărie pînă la figurine religioase sculptate.

Pretutindeni erau flori atîrnînd la balcoane şi la ferestre, şi în ghivece uriaşe în faţa magazinelor, contribuind cu paleta lor de culori la pitorescul micuţei pieţe.

Turişti cu aparate de fotografiat agăţate de gît se opreau să se uite la vitrină sau adăstau la micuţa cafenea, luînd un pahar de băutură răcoritoare şi privind la localnici.

Katie se uită la Ramon care mergea alături de ea cu haina aruncată peste umăr. Deşi părea absolut calm, aproape că-i simţea îngrijorarea în aşteptarea primei ei reacţii faţă de satul lui.

– Este frumos, i-a spus sinceră. Foarte pitoresc şi încîntător.

I-a aruncat o privire plină de îndoială.

– Dar mic şi nu tocmai ceea ce te aşteptai tu, nu?

– Mai drăguţ şi mai potrivit decît mă aşteptam, susţinu Katie cu încăpăţînare. Are chiar şi un magazin general. Şi, adăugă cu o privire maliţioasă, chiar şi două hoteluri! Sînt foarte impresionată.

Gluma a reuşit ce nu reusiseră să facă toate complimentele ei sincere.

Zîmbind, a prins-o de talie şi a strîns-o lîngă el, într-o scurtă îmbrăţişare.

– *Casa Grande,* i-a explicat, arătînd spre un hotel cu trei etaje şi cu balcoane din fier forjat, are zece camere de oaspeţi. Celălalt, numai şapte, dar are un mic restaurant, unde de obicei mîncarea e foarte bună. Acolo o să mîncăm.

Restaurantul avea cu totul cinci mese, dintre care patru ocupate de turişti care vorbeau şi rîdeau. S-au aşezat la singura masă liberă.

Chelnerul a aprins lumînarea din mijloc şi le-a luat comanda. Ramon s-a lăsat pe spătarul scaunului zîmbindu-i, iar Katie îl privea nedumerită.

– La ce te gîndeşti?

– Mă întrebam unde ai stat pînă acum şi cu ce te-ai ocupat. N-ai lucrat la fermă, pentru că atunci n-ai fi avut nevoie să stai la Rafael.

– Am locuit lîngă Mayagüez în trecut, i-a răspuns rar, aproape cu prudenţă, iar pînă acum am lucrat pentru o companie care iese din afaceri.

– Este compania care s-a ocupat de afaceri în domeniul agriculturii?

Ramon a ezitat, după care a dat aprobator din cap.

– Printre altele. În loc să mă duc să lucrez pentru o altă companie, cînd te-am cunoscut decisesem deja că aş prefera să-mi lucrez propria fermă şi să nu plătesc pe cineva să facă munca pe care aş putea să o fac singur. În următoarele două săptămîni voi continua să-mi consacru totuşi o parte din timp acestei com-

panii, iar restul mi-l voi petrece cu oamenii care vor repara casa noastră.

Casa noastră. Cînd a auzit cuvintele acestea i s-a strîns stomacul.

Suna atît de straniu. Atît de definitiv. Ferindu-şi ochii, a început să se joace cu paharul, răsucindu-l printre degete.

– Ce te sperie, Katie? a întrebat-o după un timp.

– Nimic. Doar... mă întrebam doar ce am să fac cît timp tu ai să fii plecat.

– În timp ce eu am să muncesc, tu poţi să cumperi lucrurile de care vom avea nevoie pentru casa noastră. Multe din ele le vei putea cumpăra în sat. Mobila va trebui însă cumpărată de la San Juan. O să te ducă Gabriella la magazine şi o să-ţi servească drept interpret acolo unde o să fie nevoie.

– Mobilă? Katie se holba la el. Nu ai mobilă în casa din Mayagüez?

– Am de gînd să o vînd. Oricum, nu este potrivită pentru aici.

Văzînd că maxilarul îi devine rigid, Katie a presupus că probabil mobila este într-o condiţie foarte proastă, la fel ca şi casa, şi că nu o consideră destul de bună pentru ea.

Era perfect conştientă de faptul că urma să stea la fiica lui Rafael, pentru că Ramon nu-şi putea permite să-i plătească hotelul timp de trei săptămîni. Explicaţiile lui cum că vrea să evite bîrfele nu au păcălit-o cîtuşi de puţin.

Nu-şi putea permite să plătească hotelul şi, în mod categoric, nu-şi putea permite nici să umple o casă cu mobilă nouă.

Şi totuşi avea de gînd să o cumpere pentru ea – să-i facă ei pe plac. Ceea ce a făcut-o să se simtă foarte stînjenită.

Şi dacă se întîmplă ceva de natură să o convingă că, în definitiv, n-ar trebui să se căsătorească cu el? Cum va putea să-i spună direct un asemenea lucru, după ce-l va fi lăsat să-şi cheltuiască banii în încercarea de a-i oferi ceea ce credea el că-şi doreşte?

Se simți de parcă era prinsă într-o capcană, o cuşcă în care a intrat de bunăvoie, dar, în clipa în care uşile au început să se închidă în urma ei, a cuprins-o panica. I-a apărut brusc în față mariajul cu toată finalitatea lui îngrozitoare şi a înțeles că trebuia să se simtă liberă să plece dacă s-ar fi răzgîndit la un moment dat în următoarele săptămîni.

– Vreau să plătesc şi eu pentru o parte din mobilă, a spus dintr-o dată.

Ramon a aşteptat ca acela care-i servea să plece, înainte de a-i răspunde:

– Nu.

– Dar...

– N-aş fi sugerat să o cumpărăm dacă n-aş fi putut să o plătesc. Cu asta pentru el discuția era încheiată, dar Katie se simți disperată.

– Dar nu asta e problema!

– Nu? Atunci care anume este problema?

– Problema este că deja ai să cheltuieşti o mulțime de bani cu renovarea casei, iar mobila este foarte scumpă.

– Mîine am să-ți dau 3.000 de dolari ca să-i ai pentru a cumpăra lucrurile necesare pentru casă...

– 3.000 de dolari? l-a întrerupt uluită. Cum poți să-ți permiți să cheltuieşti atît de mult? De unde îi ai?

Înainte de a răspunde, Ramon a avut o ezitare imperceptibilă.

– Compania care urmează să se retragă din afaceri îmi datorează salariul pe cîteva luni. De acolo am să-i iau.

– Dar... a început să protesteze ea.

– Ca bărbat, a spus cu maxilarul încleştat şi cu o răceală ce nu admitea replică, este de datoria mea să-ți asigur o casă şi să o mobilez pentru tine. N-ai să plăteşti pentru nimic.

Privi în jos, fluturînd din genele lungi pentru a-şi ascunde cu grijă ochii albaştri revoltați de privirea lui pătrunzătoare.

Ramon, decise în sinea ei, avea să descopere cît de bine ştie să se tocmească.

Mobilele or să coste exact jumătate din cît vor valora – pentru că pentru cealaltă jumătate o să plătească ea!

– Vorbesc serios, Katie. Tonul lui autoritar a făcut să i se oprească mîna în aer în timp ce încerca să taie o felie de carne. Îți interzic să foloseşti vreo centimă din banii tăi, acum sau după ce ne vom căsători. Vor rămîne neatinşi în banca ta din St. Louis.

Era atît de hotărîtă să-şi impună punctul de vedere, încît a uitat să se înfurie pentru că a folosit cuvîntul „interzic".

– Nu înțelegi... Nici n-am să simt lipsa banilor ăstora. În afară de economiile făcute din salariul meu, am şi un fond depus de tata cu ani în urmă, precum şi un cont din profitul afa-

cerii lui. Ambele conturi sînt foarte mari. Nu va trebui să mă ating de capital, numai să scot ceva din dobînzi şi...

– Nu, a spus el implacabil. Nu sînt sărac. Şi chiar dacă aş fi, n-aş accepta banii tăi. Ai ştiut părerea mea în legătură cu treaba asta încă de la început, nu-i aşa?

– Da, murmură ea.

Ramon a oftat, un sunet dur, încărcat de furie îndreptată mai mult împotriva lui decît a ei, a înțeles Katie.

– Katie, n-am încercat niciodată să trăiesc numai din venitul adus de fermă. Nu ştiu încă de ce sumă va fi nevoie pentru a face ameliorările necesare pentru ca fiecare acru de pămînt să devină din nou productiv. De îndată ce va fi cultivat aşa cum trebuie, ne va susține într-un confort rezonabil, dar pînă atunci toți banii pe care-i pot economisi trebuie folosiți pentru pămînt. Ferma este singura siguranță pe care ți-o pot oferi. Nevoile ei trebuie să fie pe primul loc, înainte de tot ce înseamnă abundență. E umilitor pentru mine să-ți explic lucrul ăsta acum, după ce te-am adus deja aici. Credeam că ai înțeles înainte de a veni aici ce fel de viață îți pot oferi.

– Am înțeles şi nu sînt îngrijorată că am să duc o viață fără tot ce înseamnă lux.

– Atunci de ce eşti îngrijorată?

– De nimic, minți ea, mai hotărîtă ca oricînd să recurgă la banii proprii pentru a plăti o parte din mobilă. Ramon împingea problema mîndriei mult prea departe! Atitudinea lui era nerezonabilă, nerealistă şi categoric demodată – mai

ales dacă urmau să se căsătorească. Dar pentru că este atît de încăpățînat cînd e vorba de problema banilor ei, pur şi simplu n-o să-i spună niciodată ce a făcut.

– Dacă doreşti, interveni el cu o expresie de blîndețe, îți poți pune banii într-un fond pentru copiii noştri. Cred că există nişte avantaje în ce priveşte impozitele într-un asemenea caz.

Copii? se gîndi simțind o tresărire în inimă, în parte de plăcere, în parte de panică.

În ritmul în care o grăbea Ramon, fără îndoială într-un an va avea şi un copil.

De ce trebuie să se întîmple totul atît de repede?

Îşi aminti de afirmațiile lui Rafael în legătură cu faptul că publicațiile pentru căsătoria lor au fost citite în biserică în dimineața aceea şi panica îi crescu.

Ştia că proclamațiile trebuia citite în trei duminici consecutive înainte de a se putea căsători. Aranjînd, cine ştie cum, să fie citite începînd de astăzi, Ramon a eliminat fără nici un fel de problemă o săptămînă din timpul prețios pe care Katie conta să-l aibă înainte de a fi nevoită să ia o decizie finală.

Încercă să se concentreze pe mîncarea din farfurie, dar de-abia dacă putea să înghită.

– Ramon, cum ai reuşit să obții ca publicațiile să fie citite în dimineața asta, cînd noi n-am sosit decît după-amiază?

Ceva din voce a părut să-l alerteze în legătură cu zbuciumul din sufletul ei.

A dat farfuria deoparte, fără să se mai oboseaască să se prefacă că mănîncă.

Privind-o foarte intens, i-a spus:

– Vineri, în timp ce tu erai la birou, i-am telefonat părintelui Gregorio şi i-am spus că dorim să ne căsătorim aici cît mai curînd posibil. Mă cunoaşte de cînd m-am născut. Ştie că, pentru mine, nu există nici un obstacol să fiu cununat în biserică. L-am asigurat că nici în ce te priveşte nu există vreunul. Cînd am luat micul dejun cu tatăl tău, în dimineaţa aceea, mi-a dat numele pastorului său, care te cunoaşte şi pe tine. I-am transmis această informaţie părintelui Gregorio ca să se convingă singur că ar vrea să o facă. Asta a fost tot.

Katie şi-a ferit iute ochii de privirea pătrunzătoare, dar nu a fost destul de rapidă.

– Îţi displace ceva, a conchis rece. Ce este?

După o tăcere încordată, Katie clătină din cap.

– Nimic, zău aşa. Sînt doar puţin surprinsă că totul a fost aranjat fără ca eu să ştiu ceva.

– Nu am făcut-o în mod intenţionat. Eu am presupus că tatăl tău ţi-a spus despre asta, iar el trebuie să fi crezut că ţi-am spus eu.

Lui Katie îi tremura mîna cînd împinse farfuria deoparte.

– Padre Gregorio trebuie să se întîlnească cu mine, cu noi vreau să spun, înainte de a fi de acord să ne căsătorească?

– Da.

Ramon şi-a aprins un trabuc subţire, după care s-a lăsat pe spătarul scaunului, privind-o cu atenţie. Katie şi-a trecut nervoasă mîna prin părul auriu-roşcat, netezindu-şi şuviţe rebele inexistente.

– Te rog, încetează să mă mai priveşti în felul ăsta, îl imploră în şoaptă.

Întorcîndu-şi privirea peste umăr, Ramon a făcut un semn scurt chelnerului cerîndu-i plata.

– Este greu să nu se uite omul la tine, Katie. Eşti foarte frumoasă. Şi foarte speriată.

A rostit cuvîntul atît de rece şi fără nici un fel de emoţie, încît i-a trebuit ceva vreme înainte să fie sigură că a auzit bine ce a auzit.

Dar atunci era deja prea tîrziu ca să mai reacţioneze.

Ramon aruncase deja banii pe masă, se ridicase şi venea în spatele ei să o ajute să se scoale de pe scaun.

Au ieşit tăcuţi în noaptea neagră de catifea, străpunsă de stele sclipitoare, şi au traversat piaţeta acum pustie.

După căldura soarelui după-amiezei, briza serii era surprinzător de rece, jucîndu-se cu pliurile de mătase ale rochiei ei turcoaz.

Tremura uşor, mai mult din cauza emoţiilor confuze decît pentru că era răcoare.

Ramon şi-a luat haina de pe umăr şi i-a pus-o pe spate.

Cînd au trecut pe lîngă vechea şi frumoasa biserică spaniolă, în minte i-au răsunat cuvintele lui –*„Aici ne vom căsători"*.

De acum în 14 zile era posibil să păşească în această biserică în calitate de mireasă.

Odată, cîndva înainte, a ieşit dintr-o biserică tot ca mireasă... numai că era un uriaş edificiu gotic, cu limuzine aliniate la marginea trotuarului, blocînd traficul de duminică în aşteptarea nuntaşilor.

David a stat alături de ea pe trepte, în timp ce fotografii le-au făcut poze.

Era îmbrăcat într-un smoching splendid, iar ea în magnifica ei rochie albă şi cu voal. Au trecut apoi printre nuntaşii care le adresau veseli urări de bine, rîzînd sub ploaia de orez.

David era atît de frumos, iar ea l-a iubit atît de mult în ziua aceea. L-a iubit atît de al naibii de mult!

Lumini sclipeau în ferestrele caselor pe lîngă care treceau. Mergînd alături de Ramon pe micul drum de ţară, i-au ţîşnit brusc în minte amintiri pe care le-a crezut demult îngropate.

David!

În cele şase luni de căsnicie a ţinut-o într-o stare de umilire stînjenitoare şi, ulterior, de frică. Chiar şi în timpul scurtei lor perioade de logodnă, Katie a observat ocazional privirile speculative aruncate altor femei, dar nu de prea multe ori, şi a reuşit să-şi controleze sentimentul dureros de gelozie amintindu-şi că David avea 30 de ani.

Dacă i-ar spune ceva, o să creadă că este copilăros de posesivă. În plus, nu făcea altceva decît să se uite la ele. Practic, nu i-a fost niciodată necredincios.

Erau căsătoriţi de două luni cînd Katie l-a admonestat, iar atunci a făcut-o numai pentru că s-a simţit atît de rănită şi de jenată, încît nu s-a putut abţine.

Au fost la un dineu oficial, urmat de dans, pentru membrii Asociaţiei Baroului din Missouri, unde atrăgătoarea soţie a procurorului din Kansas City i-a captat imediat interesul lui David.

Flirtul a început în timpul cocktail-urilor de dinainte de dineu, a căpătat forță în timpul mesei, unde au stat împreună, şi a înflorit pe deplin pe ringul de dans.

La scurt timp după aceea, au dispărut o oră şi jumătate, iar Katie a fost lăsată să îndure nu numai compătimirea oamenilor pe care-i cunoştea, dar şi furia crescîndă a soțului femeii respective.

Cînd au ajuns acasă, clocotea. David a ascultat-o revărsîndu-şi printre lacrimi toată indignarea, în timp ce el îşi strîngea şi deschidea spasmodic pumnul, dar au trecut încă patru luni înainte să descopere ce prevesteau aceste mişcări nervoase ale mîinii lui.

După ce a terminat ce a avut de spus, s-a aşteptat fie să nege că ar fi făcut ceva greşit, fie să se scuze pentru purtarea lui. În schimb, el s-a ridicat în picioare, i-a aruncat o privire plină de dispreț şi s-a dus la culcare.

A trecut la represalii a doua zi. A început să o pedepsească cu cruzimea unui bărbat care, la suprafață, părea să-i tolereze pur şi simplu prezența nedorită în viața lui, dar care chiar reuşea să o tortureze mental.

Nu i-a scăpat neobservat sau neremarcat nici un cusur real sau imaginar al feței, siluetei, poziției sau personalității ei. „Fustele plisate fac şoldurile şi mai late", a observat el impersonal.

Katie a protestat că nu este lată în şolduri, dar s-a înscris la un club de gimnastică doar pentru a fi mai sigură. „Dacă ți-ai tăia părul scurt, bărbia nu ar mai părea atît de proeminentă".

Katie a protestat că bărbia ei nu este proeminentă, dar şi-a tăiat părul. „Dacă ţi-ai ţine genunchii mai apropiaţi, fundul nu ţi s-ar mai legăna aşa cînd mergi". Katie a mers cu genunchii mai apropiaţi, întrebîndu-se dacă fundul i s-o mai legăna tot aşa.

Ochii lui nu erau niciodată liniştiţi, o urmăreau pretutindeni pînă cînd Katie a devenit atît de conştientă de lucrul ăsta, încît aproape că nu putea să traverseze camera fără să nu se lovească de masă sau să dea peste un scaun.

Şi nici lucrul ăsta nu i-a scăpat. Nici mîncarea pe care o ardea, nici faptul că uita să ia hainele de la curăţat, nici praful pe care nu-l ştergea de pe bibliotecă. „Există femei care se descurcă şi cu cariera şi ştiu să ţină şi o casă", a observat într-o seară David, în timp ce ea ştergea mobila. „Evident, tu nu eşti una dintre ele. Va trebui să renunţi la slujbă".

Privind în urmă, Katie aproape că nu putea să creadă cu cîtă uşurinţă a manevrat-o. Timp de două săptămîni, David „a lucrat pînă tîrziu la birou". Cînd era acasă, făcea complet abstracţie de ea.

Iar cînd îi vorbea totuşi o făcea ridiculizînd-o cu răceală sau cu sarcasm politicos.

A încercat în repetate rînduri să evite cum ştia ea mai bine certurile, dar David îi privea eforturile evidente cu un dispreţ care o îngheţa.

În numai două scurte săptămîni a reuşit să o reducă la un pachet de nervi, demnă de milă, şi a făcut-o să creadă că este neîndemînatică, stupidă şi incapabilă.

Dar ea nu avea decît 21 de ani şi de-abia

terminase colegiul, în timp ce David era cu nouă ani mai mare, era foarte rafinat şi foarte autoritar.

Gîndul de a renunța la slujbă a făcut-o să-şi piardă controlul.

– Dar îmi iubesc slujba, i-a spus cu şiroaie de lacrimi pe obraji.

– Credeam că-ți „iubeşti" soțul, i-a replicat rece David, privindu-i insistent mîinile care şterg eau mobila. Ţin mult la bolul ăla *Steuben,* a continuat cu insolență. Mută-l, înainte să-l dai jos şi să-l spargi.

– N-am să-l dau jos, a izbucnit ea întorcîndu-se spre el cu o furie încărcată de lacrimi şi lovind fără să vrea valorosul vas care a căzut de pe masă, a lovit podeaua şi s-a spart. Katie era la fel de distrusă precum vasul. S-a aruncat în brațele lui şi a izbucnit în plîns cu sughițuri. Te iubesc, David... nu ştiu ce se întîmplă cu mine în ultima vreme. Îmi pare foarte rău. Am să renunț la slujbă şi am să....

David era răzbunat. Totul a fost dat uitării. A consolat-o bătînd-o uşor pe spate şi i-a spus că, atîtea vreme cît îl iubeşte, asta e tot ce contează şi, firește, nu trebuie să renunțe la slujbă.

Soarele a strălucit din nou în mariajul lor, iar David a fost din nou cel plin de atenții şi încîntător.

Patru luni mai tîrziu a plecat mai devreme de la birou, intenționînd să-l surprindă pe David cu o cină specială pentru a aniversa împlinirea a şase luni de căsătorie.

Şi l-a surprins.

Era în pat cu soția principalului partener al său la firma de avocatură.

Sprijinit de tăblia patului, cu o țigară în gură şi cu o femeie goală cuibărită în brațul liber. Deşi a simțit că i se întoarce stomacul pe dos, a fost de un calm mortal.

– Întrucît, evident, ați terminat, a spus liniştită din uşă, v-aş fi îndatorată dacă ați pleca de aici. Amîndoi.

Şi a intrat amețită în bucătărie, a scos ciupercile din punga cu cumpărături şi a început să le taie pentru cină.

Şi-a tăiat degetul de două ori, fără să observe însă sîngele.

Multe minute mai tîrziu, David i-a şuierat la ureche cu o voce joasă, sălbatică:

– Tîrfă mică ce eşti, am să te învăț în seara asta bunele maniere. Întîmplător, soțul Sylviei Conners este şeful meu. Acum mişcă-te şi cere-i scuze.

– Du-te dracului, i-a replicat cu vocea strangulată de durere şi umilire.

Şi-a înfipt cu violență mîinile în părul ei şi i-a dat capul pe spate.

– Te avertizez: ori faci cum îți spun, ori o s-o încasezi serios după ce pleacă.

I s-au umplut ochii de lacrimi de furie şi durere, dar i-a susținut fără să clipească privirea mînioasă.

– Nu!

I-a dat drumul şi s-a dus în living.

– Sylvia, l-a auzit spunînd, lui Katie îi pare rău că te-a tulburat şi mîine îşi va cere scuze pentru mojicia ei. Vino, te conduc la maşină.

După ce au părăsit apartamentul, Katie a intrat țeapănă în dormitorul pe care îl împărțise cu David şi şi-a scos valiza din debara.

Deschidea mecanic sertare, scoțîndu-şi lucrurile, cînd l-a auzit întorcîndu-se.

– Ştii, scumpo, i-a spus David cu o voce moale, mătăsoasă, din uşă: acum patru luni am crezut că ai învățat că nu trebuie să mă înfurii. Am încercat să-ți bag asta în cap în modul cel mai uşor, dar evident, nu a mers. Mă tem că de data asta lecția va fi ceva mai memorabilă.

Katie şi-a ridicat privirea de pe lucrurile pe care le împacheta şi l-a văzut desfăcîndu-şi calm cureaua şi scoțînd-o din bridele pantalonilor.

– Dacă îndrăzneşti să mă atingi, i-a spus cu vocea sufocată, am să pun să te aresteze pentru atac la persoană.

David a pornit să traverseze încet dormitorul, privind-o cu o bucurie răutăcioasă cum se dădea înapoi.

– Nu, n-ai s-o faci. Ai să plîngi foarte mult, ai să spui că-ți pare rău şi ai să-mi spui că mă iubeşti.

A avut dreptate. Treizeci de minute mai tîrziu, Katie continua să urle cu capul înfundat în pernă „Te iubesc", cînd uşa apartamentului s-a închis în urma lui.

N-a avut nici cea mai mică idee cît timp a trecut înainte să se tîrască jos din pat, să-şi pună o haină pe ea, să-şi ia geanta şi să părăsească apartamentul.

Nu-şi amintea nimic despre drumul făcut pînă acasă la părinții ei şi nici nu s-a mai întors

vreodată în apartament. David a sunat-o zi şi noapte, cînd ademenind-o, cînd ameninţînd-o să se întoarcă.

Îi pare nespus de rău, a fost într-o tensiune teribilă la birou, nu se va mai întîmpla niciodată.

Următoarea dată cînd l-a văzut a fost împreună cu avocatul ei la tribunal, pentru divorţ.

Katie şi-a ridicat privirea spre Ramon cînd a cotit pe o alee îngustă, nepietruită. În faţă a zărit la o oarecare distanţă lumină pe coasta dealului.

Casa Gabriellei, a presupus ea. Se uită la dealurile din jur, presărate cu luminile pîlpîitoare ale celorlalte case, unele mai sus, altele mai jos, unele mai departe, altele mai aproape.

Parcă era un port, într-o noapte întunecată. Încercă să se bucure de privelişte, să se concentreze asupra prezentului şi viitorului, dar trecutul refuza să o lase. Se ţinea scai de ea, avertizînd-o...

David Caldwell nu a reuşit să o amăgească chiar singur.

Ea a lăsat să fie amăgită. Chiar aşa cum era ea, o virgină naivă de 21 de ani, a simţit că nu este în întregime bărbatul fermecător care părea.

În subconştient a înregistrat furia controlată din privirea lui cînd un chelner nu a reacţionat destul de rapid într-un restaurant.

L-a văzut cum strîngea şi descleştea pumnul pe volan cînd un şofer nu s-a mişcat din calea lui. I-a văzut chiar îndrăzneala voalată din privire cînd se uita la altă femeie.

A bănuit că nu este omul care dorea ea să creadă că este, dar îl iubea şi s-ar fi căsătorit oricum cu el.

Acum era pe punctul de a se căsători cu Ramon şi nu se elibera de bănuiala că nici el nu e bărbatul care dorea ea să creadă că este.

Era ca un joc de puzzle, ale cărui piese nu se potrivesc foarte bine.

Şi a părut atît de ezitant, atît de puţin dornic să-i dea informaţii cînd l-a întrebat despre el şi despre trecutul lui.

Dacă nu avea nimic de ascuns, de ce atîta reticenţă în a vorbi despre el?

Întrebarea declanşă o furtună de argumente din partea inimii ei.

Doar pentru că lui Ramon nu-i plăcea să vorbească despre el asta nu însemna neapărat că ascundea de ea vreo trăsătură sinistră a personalităţii lui.

David adora să vorbească despre propria-i persoană, aşa că în această privinţă cei doi bărbaţi erau foarte diferiţi.

Erau diferiţi în toate privinţele, şi-a spus ea cu fermitate. Aşa să fie? Pur şi simplu avea nevoie de ceva timp pentru a se obişnui cu ideea că se căsătoreşte din nou, a decis hotărîtă.

Totul s-a întîmplat atît de repede, încît a intrat în panică. În următoarele două săptămîni o să depăşească această teamă iraţională a ei. Aşa să fie?

Casa Gabriellei se vedea acum clar, cînd Ramon s-a oprit brusc în faţa ei, blocîndu-i calea.

– De ce? a întrebat-o cu voce încordată, frustrată. De ce-ți este atît de teamă?

– N... nu-mi este, a negat uluită.

– Ba da, îți este, a insistat aspru.

Îşi ridică privirea spre fața lui luminată de razele lunii.

În pofida tonului dur, avea blîndețe în privire, iar trăsăturile lui degajau o forță calmă.

David nu a fost nici blînd, nici puternic. David a fost un laş ranchiunos.

– Cred că din cauză că totul pare să se întîmple atît de repede, i-a răspuns parțial sincer.

Ramon s-a încruntat.

– Numai graba te îngrijorează?

Katie ezită. Nu-i putea explica sursa fricii de el. Nici ea nu o înțelegea în întregime, cel puțin nu încă.

– Sînt atîtea de făcut şi atît de puțin timp, i-a răspuns evaziv.

Ramon a oftat cu uşurare, trăgînd-o la piept.

– Katie, dorința mea a fost să ne căsătorim de azi în două săptămîni.

Părinții tăi vor fi aici pentru ceremonie şi mă voi ocupa de toate aranjamentele necesare.

Singurul lucru pe care trebuie să-l faci tu pînă atunci este să te întîlneşti cu părintele Gregorio.

Vocea lui catifelată, felul în care răsuflarea îi atingea părul, mirosul masculin al trupului – toate la un loc îşi exercitau magia asupra ei.

– Să mă întîlnesc cu părintele Gregorio pentru a discuta despre ceremonie, vrei să

spui? îl întrebă, lăsîndu-se pe spate pentru a-l privi din încercuirea braţelor lui.

– Nu, pentru a-l convinge că eşti potrivită să-mi devii soţie, o corectă Ramon.

– Vorbeşti serios? şopti ea, atenţia fiindu-i absorbită de buzele senzuale care se apropiau de ale ei.

A simţit cum în vene începe să-i clocotească dorinţa, alungîndu-i toate îndoielile şi temerile.

– Dacă vorbesc serios de tine? Ştii că da, murmură cu gura atît de aproape, încît răsuflarea fierbinte se împletea cu a ei.

– Dacă vorbeşti serios despre faptul că trebuie să-l conving pe părintele Gregorio că am să fiu o soţie potrivită pentru ţine!

– Da, i-a răspuns răguşit. Acum convinge-mă pe mine.

Zîmbi fermecător în timp ce-i cuprinse ceafa, trăgîndu-i capul în jos astfel încît să-i apropie tot mai mult gura de a ei.

– Ai de gînd să te laşi greu convins?

– Am de gînd să încerc, i-a răspuns cu o voce răguşită, din care răzbătea pasiunea.

Şi-a strecurat în mod deliberat cealaltă mînă pe sub cămaşă mîngîindu-i pieptul ai cărui muşchi s-au încordat sub dulceaţa atingerii.

Totodată, a simţit cum respiraţia a început să i se accelereze.

– Cît crezi că-mi va lua ca să te conving? murmură seducător.

– Cam trei secunde, şopti el aprins.

Capitolul 12

Katie s-a întors cu fața în sus şi a deschis ochii, trezindu-se dintr-un somn profund, cu o senzație de irealitate.

Camera în care dormea era însorită şi de o curățenie imaculată, mobilată spartan cu o comodă şi o noptieră din arțar atît de lustruite, încît străluceau ca oglinda.

– Bună dimineața, i-a spus din uşă Gabriella cu vocea ei moale.

A traversat camera şi i-a pus pe noptieră o ceaşcă plină cu cafea aburindă. La 24 de ani, Gabriella era uimitor de frumoasă.

Pomeții înalți ai obrajilor şi ochii căprui, luminoşi, erau de pozat în reviste. Seara trecută i-a mărturisit lui Katie că un renumit fotograf care a văzut-o într-o zi în sat i-a cerut să-i pozeze, dar soțul ei, Eduardo, nu i-a permis.

Exact lucrul la care s-ar fi aşteptat din partea bărbatului chipeş şi taciturn pe care-l cunoscuse aseară, s-a gîndit iritată Katie. I-a mulțumit pentru cafea, iar Gabriella a zîmbit.

– Dimineață, înainte să plece, Ramon a trecut ca să te vadă, dar cînd a aflat că dormi a spus să nu te deranjăm, i-a explicat ea. M-a rugat să-ți spun că o să te vadă diseară, cînd se va întoarce.

– Din Mayagüez, a spus Katie, doar pentru a întreține conversația.

– Nu, de la San Juan, a corectat-o Gabriella. Şi s-a încruntat brusc. Sau poate a zis Mayagüez? Îmi pare rău, nu-mi amintesc.

– Nu contează, o liniştește Katie, nedumerită de evidenta ei încurcătură.

Fata a răsuflat uşurată.

– Ramon ți-a lăsat o groază de bani. A spus că ar trebui să începem să facem cumpărăturile dacă te simți dispusă pentru asta.

A dat din cap şi s-a uitat la ceasul de plastic de lîngă pat, surprinsă să vadă că era deja ora zece.

Va trebui să aibă grijă ca mîine să fie trează cînd Ramon va trece să o vadă, înainte de a pleca să muncească la ferma în paragină de la Mayagüez.

Deasupra celor şapte bărbați, aşezați în jurul mesei de conferințe din sala de consiliu a sediului general din San Juan al companiei *Galverra International,* tăcerea plutea ca un văl dens – tăcere întreruptă doar de ceasul baroc al bunicului, care a început să bată ora zece – marcînd astfel ultima suflare a unei corporații pe moarte, corporație ce a fost cîndva un conglomerat înfloritor.

Din locul său în capul mesei lungi, Ramon îşi plimbă privirea peste cei cinci bărbați din stînga sa, care formau comitetul de directori ai corporației *Galverra International.*

Fiecare dintre ei fusese selectat cu grijă de tatăl său şi fiecare poseda trei calități cerute de Simon Galverra membrilor comitetului său: inteligență, avariție şi lipsa coloanei vertebrale.

Timp de douăzeci de ani, Simon s-a bazat pe inteligența lor, le-a exploatat avariția şi a profitat fără milă de neputința de a-i contrazice opiniile sau de a-i sfida deciziile.

– Am întrebat dacă vreunul dintre voi poate sugera o alternativă viabilă la declararea falimentului, a repetat Ramon cu voce rece, încordată. Doi directori şi-au dres nervos glasurile, un altul a întins mîna după carafa cu apă rece din mijlocul mesei.

Felul în care-şi fereau privirile şi tăcerea umilă care domnea i-au aprins furia pe care se străduia din răsputeri să o mențină sub control.

– Nici o sugestie? a întrebat cu o amenințare voalată. Atunci poate că unul dintre voi, care este capabil să vorbească, îmi va explica şi mie de ce nu am fost informat de deciziile dezastruoase ale tatălui meu sau de purtarea lui ciudată din ultimele zece luni.

Trecîndu-şi un deget între gulerul cămăşii şi gît, unul dintre bărbați a vorbit, în sfîrşit:

– Tatăl tău a spus că nu trebuie să fii bătut la cap cu problemele de aici. Ne-a spus în mod anume lucrul ăsta, nu-i aşa, Charles? a întrebat făcînd un gest care invita la confirmare spre francezul aşezat alături de el. Ne-a spus tuturor că *„Ramon se va ocupa de operațiunile din Franța şi Belgia în următoarele şase luni, apoi o să ia cuvîntul la Conferința Mondială a oamenilor de afaceri din Elveția. După aceasta, va fi ocupat cu negocieri la Cairo. Nu trebuie să fie bătut la cap cu deciziile minore pe care le luăm noi aici"*. Exact asta ne-a spus, nu-i aşa? Cinci capete au aprobat la unison.

Ramon se uita la ei, răsucind încet între degete un pix.

– Aşa că nici unul dintre voi „nu m-a bătut la cap", a conchis cu o voce periculos de moale. Nici măcar cînd a vîndut o flotă de tancuri petroliere şi o linie aeriană pentru jumătate din valoarea lor... nici măcar cînd s-a hotărît să dăruiască acţiunile noastre la minele sud-americane unui guvern local?

– Erau... erau banii tăi şi ai tatălui tău, Ramon. Cel care a vorbit a ridicat ambele mîini într-un gest de neputinţă. Noi toţi la un loc deţinem doar un mic procentaj din capitalul corporaţiei. Restul este al familiei tale. Ştiam că tot ceea ce făcea nu era tocmai în interesul corporaţiei, dar corporaţia este proprietatea familiei tale. Iar tatăl tău ne-a spus că în felul ăsta vrea să obţină anularea unor impozite pentru corporaţie.

Furia lui clocotea, revărsîndu-se în vene. Pixul din mînă a pocnit, rupîndu-se în două.

– Anularea unor impozite? a şuierat printre dinţi.

– D... da, a răspuns un altul. Ştii – deduceri de impozite pentru corporaţie.

A bătut cu palma în masă cu impactul unei explozii, ţîşnind în acelaşi timp în picioare.

– Vreţi să spuneţi că aţi considerat raţional din partea lui să înstrăineze bunurile corporaţiei astfel ca să nu mai plătim impozite pentru ele? Un muşchi i se zbătea puternic în maxilarul încleştat, plimbînd o ultimă privire ucigaşă peste capetele lor. Sînt sigur că veţi înţelege că această corporaţie nu va putea să vă ramburseze

cheltuielile pentru această deplasare aici, ca să participați la întîlnirea de față. S-a oprit, bucurîndu-se cu răutate de privirile lor uluite. Şi nici nu voi aproba să vi se plătească recompensa pe care trebuia să o primiți în cursul acestui ultim an pentru serviciile voastre în calitate de „directori". Întîlnirea a luat sfîrşit!

În mod cu totul neînțelept, unul dintre cei prezenți a ales exact acest moment ca să devină revendicativ.

– Aaa, Ramon, este prevăzut în regulamentul corporației ca directorii să fie plătiți anual cu suma de...

– Dați-mă în judecată! le aruncă el.

Şi, întorcîndu-se pe călcîie, a intrat în biroul său, de alături, urmat de bărbatul care a stat tot timpul în dreapta lui, urmărind în tăcere lucrările.

– Ia-ți ceva de băut, Miguel, i-a spus printre dinți, dezbrăcîndu-se de haină.

Şi-a scos cravata şi s-a apropiat de fereastră.

Miguel Villegas s-a uitat la barul cu băuturi rafinate din peretele lambrisat, apoi s-a aşezat într-unul dintre cele patru fotolii îmbrăcate în catifea aurie din fața impunătorului birou.

Ochii lui negri erau plini de simpatie bine ascunsă cînd s-a uitat spre Ramon, care stătea în picioare lîngă fereastră, cu spatele la el, sprijinindu-se de pervaz cu un braț al cărui pumn era încleştat.

După cîteva minute de încordare, descleştă pumnul şi coborî brațul.

Într-un gest de resemnare obosită şi-a des-

tins umerii largi, după care a dus o mînă la ceafă, masîndu-şi muşchii încordaţi.

– Am crezut că am acceptat înfrîngerea cu săptămîni în urmă, a spus oftînd, plin de amărăciune şi întorcîndu-se cu faţa spre cameră. După cît se pare, n-am reuşit.

S-a îndreptat spre birou, s-a aşezat în scaunul cu spătarul înalt şi şi-a aţintit privirea spre fiul cel mai mare al lui Rafael Villegas. I s-a adresat, cu trăsăturile obosite goale de orice expresie.

– Să înţeleg că toate căutările tale nu s-au soldat cu nimic încurajator?

– Ramon, nu sînt decît un contabil cu practică locală, i-a replicat Miguel aproape implorîndu-l. Asta este o treabă pentru contabilii corporaţiei, nu te poţi bizui pe constatările mele.

Ramon nu s-a lăsat descurajat de felul evaziv în care i-a răspuns Miguel.

– Revizorii mei or să sosească în dimineaţa asta de la New York, dar lor n-am să le permit accesul la documentele personale ale tatălui meu, aşa cum ţi-am permis ţie. Ce ai descoperit?

– Exact ce aşteptai, i-a spus oftînd Miguel. Tatăl tău a vîndut tot ce avea corporaţia şi aducea profit, păstrînd numai acele companii care operează în prezent în pierdere. Cînd n-a mai avut ce să facă cu banii obţinuţi din vînzări, a donat milioane pentru tot felul de opere de caritate. Miguel a scos cîteva foi de hîrtie din geantă şi le-a întins peste birou, spre Ramon. Lucrul care mă intrigă cel mai mult este con-

strucția blocurilor-turn pentru birouri din Chicago şi St. Louis. Aţi investit cîte 20 de milioane de dolari în fiecare. Dacă băncile ţi-ar împrumuta restul de bani ca să le poţi termina, le-ai putea vinde, ţi-ai recupera investiţiile şi ai obţine în plus şi un profit apreciabil.

– Băncile nu vor coopera, i-a replicat Ramon furios. M-am întîlnit deja cu bancherii la Chicago şi St. Louis.

– Dar, la toţi dracii, de ce? a izbucnit Miguel renunţînd la pretenţia de a fi un contabil oarecare. Privi îndurerat trăsăturile reci şi impasibile ale omului pe care-l iubea ca pe un frate. Ţi-au împrumutat o parte din bani ca să le ridici, de ce nu ţi-ar împrumuta şi restul ca să le termini?

– Pentru că şi-au pierdut încrederea în capacitatea mea de a judeca şi în abilitatea mea, i-a răspuns Ramon uitîndu-se pe foile de hîrtie din faţa lui. Cred că nu mai pot avea încredere în mine că aceste clădiri vor fi terminate, iar banii lor – rambursaţi. Din punctul lor de vedere atîta vreme cît a trăit tata, îşi primeau dobînda de un milion de dolari lunar. El a murit, eu am preluat conducerea corporaţiei şi dintr-o dată am rămas în urmă cu plata dobînzii pe patru luni.

– Dar este vina tatălui tău că această corporaţie nu mai are nici un ban ca să facă plăţile! a şuierat Miguel printre dinţi.

– Dacă le explici asta bancherilor, îţi vor avansa opinia lor şi vor sublinia că, deşi el era preşedintele comitetului director, totuşi eu eram preşedintele corporaţiei şi ar fi trebuit să iau măsuri ca să-l împiedic să facă aceste greşeli.

– Greşeli! explodă Miguel. N-au fost deloc greşeli. A plănuit totul ca tu să nu rămîi cu nimic. A vrut ca toată lumea să creadă că, dacă moare, compania o să se prăbuşească fără el.

Privirea lui Ramon a devenit dură şi rece.

– A avut o tumoare pe creier, nu era răspunzător pentru acțiunile lui.

Miguel Villegas a devenit rigid, fața lui negricioasă, de spaniol, aruncînd fulgere.

– A fost un ticălos mizerabil, un tiran egocentric, iar tu ştii foarte bine asta! Toată lumea ştia. Nu i-a plăcut deloc succesul tău şi ura faima ta. Tumoarea aia nu a făcut decît ca în cele din urmă să-şi piardă controlul sub care îşi ascundea gelozia. Văzînd după expresia lui Ramon că se înfurie tot mai mult, Miguel şi-a îmblînzit vocea. Ştiu că nu vrei să auzi, dar ăsta este adevărul. Ai intrat în corporație şi în numai cîțiva ani ai creat un imperiu financiar mondial valorînd de 300 de ori mai mult decît ceea ce a reuşit să facă tatăl tău. Tu l-ai făcut, nu el. Tu ai fost cel despre care au scris ziarele şi revistele, şi tu ai fost cel pe care l-au numit cel mai dinamic antreprenor din lume. Tu ai fost cel căruia i s-a cerut să ia cuvîntul la Conferința Mondială a oamenilor de afaceri de la Geneva. Luam prînzul într-un hotel lîngă masa la care stătea tatăl tău în ziua în care a aflat lucrul ăsta. Nu a fost mîndru, a fost furios! A încercat să-i convingă pe cei cu care era la masă că ți s-a cerut să iei cuvîntul la conferință numai pentru că el nu şi-a putut face timp să meargă în Elveția.

– Destul! a spus cu asprime Ramon, înălbit

la față din cauza durerii pline de furie. A fost totuşi tatăl meu, iar acum este mort. Nu ne-am iubit prea tare cît a fost în viață. Nu distruge şi puținele sentimente care mi-au mai rămas pentru el. Într-o tăcere sumbră, Ramon se concentră asupra foilor de hîrtie pe care i le-a dat Miguel. După ce a parcurs şi ultima intrare şi-a ridicat privirea şi l-a întrebat.

– Ce reprezintă activul ăsta de trei milioane de dolari ai mei pe care i-ai trecut la sfîrşit?

– Nu este vorba deloc de un activ, i-a spus sumbru Miguel. Am descoperit documentul printre lucrurile particulare ale tatălui tău la casa din Mayagüez. După cîte ştiu eu, este un împrumut pe care l-ai acordat unui oarecare Sidney Green, din St. Louis, Missouri, acum nouă ani. Îți datorează încă banii ăştia, dar nu poți să-l dai în judecată şi nici nu poți recurge la nici o acțiune legală pentru a-i recăpăta acum. Conform legii, nu ai decît şapte ani pentru a declanşa o acțiune juridică, iar scadența a trecut.

– Împrumutul a fost rambursat, a spus Ramon dînd nepăsător din umeri.

– Nu, şi potrivit registrelor pe care le-am găsit eu.

– Dacă ai să cercetezi destul de adînc, ai să descoperi că a fost rambursat, dar nu-ți mai pierde vremea răscolind printre dosare. Ai destule de făcut.

S-a auzit o bătaie scurtă în uşă, urmată imediat de apariția elegantei şi tinerei secretare a lui Simon Galverra.

– Cenzorii din New York sînt aici. De ase-

menea, mai sînt şi doi ziarişti locali, care cer să le programezi interviuri şi ai un telefon urgent din Zürich.

– Trimite-i pe cenzori în sala de consiliu şi spune-le ziariştilor că am să le acord interviul... luna viitoare, asta precis o să-i ţină o vreme deoparte. Cu Zürich-ul am să vorbesc mai tîrziu. Fata s-a retras dînd din cap, fusta răsucindu-se în jurul picioarelor ei frumoase.

Miguel s-a uitat după Elise plin de admiraţie.

– Cel puţin tatăl tău avea gust cînd era vorba de secretare. Elise este frumoasă, constată el pe un ton de apreciere estetică impersonală.

Ramon a descuiat biroul masiv şi, fără să-i răspundă, a scos trei dosare masive pe care scria *Confidenţial*.

– Apropo de femei frumoase, continuă Miguel cu o nonşalanţă studiată în timp ce-şi aduna hîrtiile, pregătindu-se să plece, cînd o să am posibilitatea să o cunosc pe fiica băcanului?

Întinzînd mîna spre interfonul din dreapta sa, Ramon a apăsat pe un buton şi i-a dat instrucţiuni Elisei:

– Cheamă-i pe Davidson şi pe Ramirez. Cînd sosesc, trimite-i în sala de consiliu, cu revizorii. Concentrat încă asupra documentelor din faţa lui, Ramon întrebă: Ce fată a băcanului?

– Cea pe care ai adus-o din State, replică Miguel ridicîndu-şi privirea amuzat. Eduardo spune că este destul de atrăgătoare. Ştiind cît de mult detestă el femeile americane, asta

înseamnă că trebuie să fie extraordinar de frumoasă. Mi-a spus că este fiica unui băcan.

– Băcan...? O clipă Ramon a părut iritat şi furios, apoi linia dură a maxilarului i s-a destins. Ochii, pînă atunci reci şi duri, i s-au umplut de căldură, iar gura fermă i-a înflorit într-un zîmbet inexplicabil. Katie! a exclamat cu voce tare. Vorbeşti de Katie. LăSîndu-se pe spătarul scaunului, a închis ochii. Cum am putut să uit că o am aici pe Katie? Privindu-l pe Miguel cu ochii pe jumătate închişi, a continuat cu un umor sec: Katie e fiica unui american bogat, care are un lanț de supermagazine. Am adus-o cu mine din State ieri. O să stea cu Gabriella şi Eduardo două săptămîni, pînă ne căsătorim.

În timp ce Ramon i-a explicat pe scurt că a fost indus în eroare în ce o priveşte pe Katie şi de ce, Miguel s-a lăsat să cadă în fotoliul din care tocmai se ridicase. Clătină puternic din cap.

– *Dios mio,* am crezut că o să-ți fie amantă!

– Eduardo ştie că nu. El nu are însă încredere în nici o femeie americană şi preferă să creadă că am să mă răzgîndesc în privința ei. Cînd o va cunoaşte pe Katie, o va plăcea. Între timp, din respect pentru mine, o va trata ca pe un oaspete în casa lui şi nu va discuta cu ea despre trecutul meu.

– Dar întoarcerea ta este fără îndoială subiectul despre care vorbeşte tot satul! Nu se poate ca aceaStă Katie a ta să nu audă vreo bîrfă.

– Sînt sigur că da, dar n-o să înțeleagă nici un cuvințel. Katie nu vorbeşte spaniola.

Extrăgîndu-se din fotoliu, Miguel îi aruncă o privire îngrijorată.

– Şi cu restul familiei? Toţi vorbesc engleza şi s-ar putea ca aceia mai tineri să scape cîte ceva.

– Numai părinţii, Gabriella şi soţul ei îşi mai amintesc engleza, i-a spus sec Ramon. Începînd de ieri, fraţii şi surorile tale nu mai ştiu decît spaniola.

– Ramon, după asta, nimic din ce vei face sau vei spune n-o să mă mai surprindă!

– Vreau să-mi fii cavaler de onoare.

– Asta nu mă surprinde, a spus Miguel zîmbind sumbru. Întotdeauna am sperat că am să-ţi fiu cavaler de onoare, aşa cum tu ai venit special de la Atena ca să-mi fii cavaler de onoare. A întins mîna peste birou. Felicitări, prietene. Strîngerea fermă a mîinii sale transmitea încîntare, precum şi regretul neexprimat pentru pierderile financiare uriaşe suferite de Ramon. Mă duc să mă apuc din nou de dosarele tatălui tău.

Sună interfonul, iar secretara l-a anunţat că cei doi avocaţi ai corporaţiei, pe care Ramon îi ceruse să-i convoace, sînt acum în sala de consiliu, aşteptînd împreună cu revizorii.

Aşezat încă în spatele biroului, Ramon îl urmări pe Miguel traversînd uriaşul covor auriu. Cînd uşa s-a închis în urma lui, şi-a lăsat privirea să rătăcească prin cameră, ca şi cum urma să-şi vadă pentru ultima dată biroul şi dorea să-l păstreze în memorie în toată splendoarea lui calmă.

Peisajul Renoir pe care l-a cumpărat pentru

o sumă exorbitantă de la un colecționar particular era agățat sub o lumină specială, culorile lui formînd un contrast vibrant cu pereții lambrisați în lemn de nuc.

Își pusese toate lucrurile personale drept garanție pentru a obține împrumuturile necesare corporației, asta înainte să descopere amploarea efectelor distrugătoare ale acțiunilor tatălui său.

Împreună cu tot ce mai avea, Renoir-ul urma să fie scos în curînd la licitație și să revină celui care va da cel mai mult. Spera că, indiferent cine-l va cumpăra, îl va iubi la fel de mult cum l-a iubit el.

Lăsîndu-se pe spătarul scaunului, Ramon a închis ochii. Într-o clipă urma să se ducă în sala de consiliu să le dea permisiunea revizorilor să cerceteze documentele și să-i îndrume pe avocații corporației să întocmească documentele legale prin care să anunțe tribunalele și lumea afacerilor că *Galverra Internațional* este terminată. Falită.

De patru luni se lupta să o salveze, încercînd să o aducă pe linia de plutire folosindu-și banii personali – făcînd totul pentru a o menține în viață. Nu a reușit. Tot ce mai putea face acum era să se asigure că va muri repede și în demnitate.

A zăcut treaz noapte de noapte, de groaza acestui moment. Și acum, că în sfîrșit a sosit, îl înfrunta fără agonia dureroasă pe care ar fi simțit-o cu două săptămîni în urmă.

Pentru că acum o avea pe Katie.

Își închinase viața acestei corporații.

Acum avea de gînd să-i închine lui Katie ce-i mai rămăsese din ea. Numai lui Katie!

Pentru prima dată, de mulți ani, Ramon s-a simțit profund religios. Parcă Dumnezeu a hotărît să-i ia familia, tot ce avea, statutul şi apoi, realizînd că nu i-a mai rămas nimic, I s-a făcut milă şi l-a dat-o în schimb pe Katie. Iar Katie îl compensa pentru tot ceea ce pierduse.

Şi-a pus pe buze o umbră de ruj care se asorta cu lacul unghiilor. A verificat rimelul de pe gene, apoi şi-a trecut degetele prin păr, înfoindu-l puțin.

Satisfăcută, s-a depărtat de oglindă şi s-a uitat la ceasul deşteptător. La cinci şi jumătate era încă plină zi afară, iar Ramon i-a spus Gabriellei că se va întoarce între cinci şi jumătate şi şase pentru a o lua pe Katie să cineze la Rafael.

Sub impulsul momentului, s-a hotărît să-i lasă în întîmpinare. Schimbîndu-se repede într-o pereche de pantaloni albi şi o bluză albastră bordată cu alb, s-a strecurat afară pe uşă, uşurată să scape de prezența opresivă a soțului dezaprobator al Gabriellei, Eduardo.

Cerul albastru era presărat cu vălătuci de nori alburii. În jurul ei, dealurile erau înveşmîntate într-un verde de smarald, împînzit de flori roz şi roşii. Cu un suspin de încîntare, şi-a ridicat fața în briza îmbălsămată şi a pornit să traverseze curtea spre aleea ce ducea la drumul principal.

S-a simțit puțin pierdută oată ziua între străini şi îi era dor de prezența liniştitoare a lui

Ramon. Nu l-a văzut de aseară, de cînd a prezentat-o Gabriellei şi soţului ei, după care s-a dus la Rafael.

– Katie! Vocea familiară a făcut-o să se oprească pe loc. Întorcîndu-şi capul, l-a văzut pe Ramon la vreo 50 de yarzi în stînga ei. Venea pe scurtătură, peste deal. S-a oprit, aşteptînd-o să se ducă la el. Cu o fluturare veselă din mînă, Katie s-a întors şi a pornit în sus pe deal.

Ramon a făcut eforturi ca să rămînă pe loc, desfătîndu-se cu plăcerea de a şti că-i ieşise în întîmpinare.

O cuprinse cu privirea într-o mîngîiere plină de tandreţe, admirîndu-i părul care-i flutura pe umeri într-o rostogolire strălucitoare de auriu-roşcat.

Ochii ei albaştri rîdeau la el şi un zîmbet plin de bucurie îi înflorise pe buzele pline şi ademenitoare. Se mişca cu o graţie firească, neafectată, cu o legănare a coapselor doar atît cît să fie provocatoare.

Ardea de dorinţa de a o strînge la piept, de a o absorbi în el. I-ar fi acoperit gura cu a lui, şoptindu-i din nou „te iubesc, te iubesc, te iubesc".

Tînjea să-i spună asta, dar nu destul încît să rişte posibilitatea ca răspunsul lui Katie – sau lipsa unui răspuns – să-i spună că ea nu-l iubeşte. N-ar fi putut suporta. Katie s-a oprit la cîţiva yarzi de el, imobilizată de o ciudată combinaţie de fericire şi sfială.

Cămaşa lui albastră era pe jumătate descheiată, lăsînd să i se vadă pieptul bronzat

acoperit cu cîriionți negri; pantalonii de culoare închisă îi puneau în evidență fiecare linie a picioarelor lungi.

Sexualitatea brută, puternică, pe care o emana o făcu să se simtă extrem de fragilă şi vulnerabilă. Înghiți în sec, căutînd să spună ceva şi nereuşind în final decît un „Bună!" uşor nesigur.

Ramon a deschis brațele larg. Răguşit, i-a răspuns:

– Bună, *mi amor.*

A ezitat, apoi a zburat în îmbrățişarea lui primitoare.

A strîns-o la piept ca şi cum nu i-ar mai da niciodată drumul.

– Ți-a fost dor de mine? a întrebat-o răguşit cînd, în sfîrşit, şi-a ridicat gura de pe buzele ei.

Îl sărută la baza gîtului, inhalînd mirosul masculin al pielii lui calde şi al after-shave-ului.

– Da. Ție ți-a fost dor de mine?

– Nu.

Lăsîndu-se pe spate, îşi ridică privirea spre el, zîmbind enigmatic.

– Nu ți-a fost?

– Nu, a repetat cu o gravitate calmă. Pentru că de azi-dimineață, de la ora zece, te-am ținut alături de mine. Nu te-am lăsat să mă părăseşti o clipă.

– De la ora zece...? a pornit să întrebe, apoi ceva în vocea lui a făcut-o să-l privească mai îndeaproape. A recunoscut intuitiv emoțiile devastatoare ascunse în ochii aceia de onix. A întins mîna, l-a prins de bărbie, întorcîndu-i fața surprinsă întîi la stînga, apoi la dreapta.

– Cum arată ceilalți bărbați?

– Care bărbați?

– Cei care au încercat să te doboare?

– Vrei să spui că arăt de parcă aş fi ieşit dintr-o bătălie?

– Îhî, cu cel puțin şase oameni înarmați şi un buldozer dezlănțuit.

– Chiar atît de rău? o întrebă sec.

Katie dădu din nou din cap, apoi deveni sobră.

– Trebuie să fie o muncă foarte grea, foarte deprimantă pentru o companie care urmează să se retragă din afaceri.

Fața lui uluită îi spunea că avea dreptate.

– Ştii, a început el clătinînd gînditor din cap, mulți oameni din multe țări mi-au spus că am o față pe care nu se poate citi absolut nimic, atunci cînd vreau eu asta.

– Şi asta ai vrut acum cu mine? Pentru că nu vrei să văd că eşti obosit şi deprimat?

– Da.

– Ai investit ceva din banii tăi personali în această companie?

– Practic toți banii şi cea mai mare parte a vieții mele, a recunoscut Ramon zîmbindu-i uluit. Eşti foarte perspicace. Dar nu trebuie să-ți faci probleme. După ziua de astăzi, va fi mult mai uşor şi nu va trebui să mai stau acolo atît de multe ore în fiecare zi. De mîine după-amiază pot să încep să-i ajut pe oamenii care lucrează la casa noastră.

Cina luată la Rafael a fost relaxată, s-a glumit şi s-a rîs mult la masă. Señora Villegas, soția lui Rafael, era o femeie solidă, care-l trata

pe Ramon cu aceeaşi solicitudine cu care-i înconjura pe soţul şi pe copiii lor – doi băieţi de 20 şi ceva de ani şi o fată de vreo 14.

De dragul lui Katie, cea mai mare parte a discuţiei s-a purtat în engleză, pe care se părea că membrii tineri ai familiei nu o vorbesc, dar o înţeleg puţin, pentru că i-a văzut de vreo cîteva ori zîmbind sau chicotind la cîte ceva spus de Ramon sau de Rafael.

După cină, bărbaţii au trecut în salon, în timp ce femeile au strîns masa şi au spălat vasele. După ce au terminat, li s-au alăturat şi ele bărbaţilor la cafea. Ca şi cum ar fi pîndit-o, Ramon şi-a ridicat privirea spre ea şi i-a întins o mînă. Katie şi-a strecurat mîna în strînsoarea lui fermă şi Ramon a tras-o să se aşeze lîngă el.

A ascultat discuţia dintre Rafael Villegas şi Ramon, Rafael făcîndu-i sugestii despre fermă, dar în permanenţă a fost absolut conştientă de apăsarea coapsei lui ferme. Îşi rezemase braţul pe spătarul canapelei, mîngîindu-i imperceptibil umărul, strecurîndu-şi leneş degetul mare pe ceafă, pe sub perdeaua părului bogat.

Numai că nu era nimic leneş în ceea ce făcea el – o ţinea în mod deliberat conştientă de apropierea lui. Sau poate că nu, şi-a zis ea brusc.

S-a gîndit la ceea ce i-a spus mai devreme despre faptul că a ţinut-o tot timpul alături, implicînd faptul că a avut nevoie de ea ca să traverseze ziua. Oare acum o ţine fizic alături, atingînd-o în felul ăsta, pentru că avea nevoie de ea ca să traverseze şi seara?

Aruncă o privire furişă spre profilul lui cizelat şi, cu o zvîcnire de compasiune, constată preocuparea în trăsăturile lui.

Simulă delicat un căscat, iar privirea lui s-a îndreptat imediat spre ea.

– Eşti obosită? a întrebat-o.

– Puțin, minți ea.

În trei minute, Ramon a terminat ce aveau de discutat, s-a scuzat în fața familiei Villegas şi o conducea deja spre ieşire.

– Te simți în stare să mergi pe jos sau să te duc cu maşina?

– Eu mă simt în stare de aproape orice, i-a spus zîmbind, dar tu arăți obosit şi absent, aşa că am folosit tactica asta pentru a te scoate de acolo.

– Mulțumesc, i-a spus fără să nege.

Gabriella şi soțul ei se culcaseră deja, dar au lăsat uşa din față neîncuiată. Katie s-a oprit pentru a aprinde o veioză, în timp ce Ramon s-a aşezat pe o canapea.

Cînd s-a apropiat de el, s-a întins şi a tras-o pe genunchi. Desprinzîndu-se cu fermitate din strînsoarea lui, a trecut în spatele canapelei şi a început să-i maseze umerii lați şi încordați.

Se simțea atît de ciudat cu el în situația asta! Era între ei o apropiere care nu mai fusese niciînd prezentă pînă acum.

Ramon părea să aibă întotdeauna o energie sexuală nestăvilită, care-i ținea simțurile într-o permanentă stare de aşteptare. În seara asta, această energie era de-a dreptul magnetism.

– Cum te simți acum? l-a întrebat masîndu-i tendoanele de la baza gîtului.

– Mai bine decît îți poți imagina, i-a spus aplecîndu-și capul în față pentru a-i fi ei mai ușor. Unde ai învățat să faci asta? o întrebă puțin mai tîrziu, cînd Katie a început să-l toace rapid cu muchia palmelor pe umeri și pe spate.

– Nu mai știu, a mințit înghețînd.

Dar ceva în vocea ei l-a făcut să se întoarcă brusc. Și atunci i-a văzut expresia hăituită din privire, a prins-o în brațe și a tras-o în față pe genunchi.

– Acum am să te fac eu pe tine să te simți bine. Și a început să-i descheie nasturii bluze, apoi și-a băgat mîinile în sutien și i-a scos sînii.

Înainte să-și revină, era deja cu gura pe sînii ei, alungîndu-i orice gînd, făcînd-o să simtă numai o dorință aprigă și fierbinte. Cu un braț în jurul umerilor și cu unul în jurul taliei, a ridicat-o și a întins-o pe canapea, după care a acoperit-o cu trupul lui.

– Este mort, i-a amintit cu asprime. Și nu vreau stafia lui între noi. În pofida durității tonului, sărutul lui a fost plin de dulceață. O imploră în șoaptă. Te rog!

Katie și-a încolăcit brațele de gîtul lui, lipindu-și trupul arcuit de el, uitînd imediat lumea din afară.

Capitolul 13

A doua zi, Miguel a trecut cu pași mari și hotărîți pe lîngă secretara uluită, a deschis ușa

biroului lui Ramon şi a închis-o bine în urma lui.

– Vorbeşte-mi despre bunul tău prieten Sidney Green, din St. Louis, i-a cerut Miguel, cu un accent sarcastic pe cuvîntul *prieten.*

Ramon, cufundat în nişte documente pe care le studia, îi aruncă o privire absentă.

– Nu este prietenul meu, este un tip care-l cunoştea pe un prieten de-al meu. Întorcîndu-şi atenţia spre documente, a continuat: M-a abordat la un cocktail, acasă la acest prieten al meu, acum nouă ani, şi mi-a prezentat o nouă formulă de vopsea pe care o descoperise. Mi-a spus că, folosind formula lui, ar putea produce o vopsea mai bună şi mai durabilă decît oricare alta de pe piaţă. A doua zi mi-a adus o mostră realizată de un laborator de testare independent şi mi-a dovedit ceea ce pretinsese. Avea nevoie de 3 milioane de dolari ca să înceapă fabricarea şi comercializarea ei, şi am aranjat ca să-l împrumute *Galverra International.* L-am pus, de asemenea, în legătură cu cîţiva dintre prietenii mei, care deţineau companii ce cumpărau vopsele pentru produsele pe care le manufacturau. Ai să găseşti informaţia asta undeva, printr-un dosar. Asta-i tot.

– O parte din informaţie da, este în dosar, dar restul l-am obţinut azi-dimineaţă de la tatăl zorierul companiei. Nu e chiar atît de simplu cît crezi tu. Tatăl tău a făcut investigaţii în legătură cu Green, a descoperit că era un chimist oarecare şi, ca atare, a hotărît că n-o să aibă niciodată priceperea necesară pentru a-şi duce face produsul pe piaţă şi că acele 3 milioane ar fi irosite. Ca „părinte bun şi iubitor" ce era, ta

tău a hotărît să-ți dea o lecție. A dat instrucțiuni trezorierului să avanseze 3 milioane de dolari în contul tău personal şi să dea de la tine banii lui Green. Un an mai tîrziu, cînd împrumutul urma să fie rambursat, Green a scris, solicitînd o păsuire. Potrivit trezorierului, tu erai atunci în Japonia şi i-a dat tatălui tău scrisoarea lui Green. Tatăl tău i-a dat instrucțiuni să ignore scrisoarea şi să nu facă nici o încercare de a recupera împrumutul; era problema ta să-l recuperezi.

Ramon oftă iritat.

– Cu toate astea, împrumutul a fost rambursat. Îmi amintesc că tata aşa mi-a spus.

– Nu dau doi bani pe ce ți-a spus diavolul ăla – nu a fost rambursat. Mi-a spus cu gura lui chiar Sidney Green.

Ramon şi-a ridicat capul cu o zvîcnitură, încleştîndu-şi maxilarele de furie.

– L-ai sunat?

– Ei bine... da... tu mi-ai spus să nu-mi irosesc vremea căutînd prin dosare, Ramon! îi aminti Miguel, dînd înapoi sub privirea furioasă a prietenului său.

– Dracu' să te ia! Nu te-am autorizat să faci lucrul ăsta, explodă el. Lăsîndu-se pe spătarul scaunului, a închis cîteva clipe ochii, făcînd evident eforturi să se controleze. Cînd a vorbit din nou, vocea îi era calmă. Nici măcar cînd am fost în St. Louis nu l-am sunat. Ştia că am probleme. Dacă ar fi vrut să mă ajute, m-ar fi contactat acolo. O să interpreteze telefonul tău ca o jalnică încercare din partea mea de a obține bani de la el. Era un ticălos arogant încă de

acum nouă ani, cînd n-avea nimic altceva decît cămaşa de pe el. Îmi imaginez cum trebuie să fie acum că a reuşit.

– Este tot un ticălos arogant, i-a spus Miguel. Şi n-a rambursat nici măcar o centimă din bani. Cînd i-am explicat că încerc să descopăr documentele privitoare la rambursarea banilor pe care i-ai dat tu cu împrumut, a spus că este prea tîrziu ca să-l acționezi în judecată.

Ramon asculta uşor amuzat, cu o expresie de cinism.

– Are dreptate, fireşte. Era datoria mea să văd dacă banii au fost rambursați şi, dacă nu, să întreprind acțiuni juridice în termenul respectiv.

– Pentru Dumnezeu! I-ai dat omului ăstuia 3 milioane de dolari, iar el refuză să ți-i plătească după ce l-ai îmbogățit! Cum poți să stai aşa?

– Nu i-am dat, ci l-am împrumutat cu bani, a spus Ramon ridicînd ironic din umeri. Nu am făcut-o din bunătate sau din caritate, ci pentru că am simțit că era nevoie de un produs superior pe care el îl putea fabrica şi pentru că am sperat să obțin un profit. A fost o investiție de afaceri şi este responsabilitatea investitorului să aibă grijă de banii lui. Din nefericire, nu mi-am dat seama că eu eram investitorul şi am presupus că se vor ocupa de treaba asta cenzorii corporației. Pentru Green, refuzul de a-i rambursa acum, cînd nu mai este obligat, nu are nimic personal – îşi vede pur şi simplu de propriile interese. Este o afacere.

– Ba este o hoție! a zis cu înverşunare Miguel.

– Nu este chiar atît de ucigător pentru Green cum ți se pare. Prietenul din Paris îmi spusese deja că a hotărît să nu mai folosească vopsea *Green,* pentru că este prea scumpă.

Eu l-am pus în legătură cu Green acum nouă ani. Problema privind decolorarea vopselei la maşina de probă se datorează faptului că a fost incorect aplicată de personalul uzinei, dar firește că el nu are de gînd să menționeze lucrul ăsta presei. S-a întors cu paharele şi i-a întins unul lui Miguel.

Producătorul de utilaje agricole din Germania va aştepta o zi după anunțul apărut în presa din Paris, după care îl va suna pe Green şi-l va amenința că reziliază contractele din cauza a ceea ce a citit în presa franceză.

Îşi băgă mîinile în buzunare, zîmbind spre Miguel, cu un trabuc între dinți.

– Din nefericire pentru Green, vopseaua lui nu mai este cea mai bună. Şi alți producători americani au realizat de atunci produse cel puțin la fel de bune. Prietenul meu din Tokio va răspunde la anunțul din presa franceză declarînd presei japoneze că ei nu au folosit niciodată vopseaua *Green,* aşa încît nu au probleme cum ar fi decolorarea vopselei de pe automobile. Joi, Demetrios Vasilades va suna de la Atena şi va anula comenzile de vopsea marină pentru toate şantierele lui navale.

Sorbi din pahar, se aşează la birou şi începu să-şi umple geanta cu documente pe care le va studia la noapte, după ce se va desparte de Katie. Intrigat, Miguel s-a aplecat în față şi l-a întrebat:

atunci de 8% şi ţi-ar fi datorat 3.240.000.

– Astăzi rata dobînzii este de 17% şi mi-o datorează pe nouă ani.

– Tehnic vorbind, îţi datorează peste 12 milioane de dolari, dar asta nu contează, pentru că nu poţi să-i recuperezi.

– N-am nici o intenţie să încerc, a răspuns afabil. Şi-a îndreptat privirea spre telefon, aşteptînd prima convorbire transoceanică.

– Atunci ce ai de gînd să faci?

– Am de gînd să-i dau prietenului nostru Green o lecţie pe care ar fi trebuit să o înveţe demult. Este o variaţie a unei maxime vechi.

– Ce maximă?

– Se spune că atunci cînd urci pe scara succesului, să nu calci niciodată în mod deliberat pe mîinile cuiva, pentru că s-ar putea să ai nevoie de ele să te ajute cînd cobori.

– Şi ce variantă vrei să-i administrezi? îl întrebă Miguel cu ochii strălucitori în anticiparea lucrurilor.

– Să nu-ţi faci niciodată inamici dacă nu este nevoie. Iar această lecţie o să-l cam coste 12 milioane de dolari.

Cînd a sunat telefonul, Ramon a apăsat butonul pentru activarea sistemului speaker, astfel încît conversaţia de la ambele capete ale firului să poată fi clar auzită de Miguel.

Cîteva dintre convorbiri au avut loc în franceză, iar Miguel s-a străduit cu disperare să le urmărească, handicapat de cunoaşterea rudimentară a unei limbi pe care Ramon o vorbea fluent.

După primele patru convorbiri, Miguel a în-

ţeles suficient despre ce urma să fie vorba pentru a fi extrem de impresionat.

Toţi cei cu care a vorbit Ramon erau importanţi industriaşi, ale căror companii fie foloseau, fie folosiseră vopsea produsă de firma lui Green.

Toţi i-au vorbit cu prietenie plină de căldură şi au ascultat amuzîndu-se, în timp ce el le-a explicat pe scurt ce voia să facă. La sfîrşitul fiecărei convorbiri, Miguel a fost puţin surprins să-i audă pe interlocutori întrebîndu-l pe Ramon ce pot să facă pentru a-l ajuta în „circumstanţele dificile" şi, de fiecare dată, Ramon a refuzat politicos.

– Ramon! a izbucnit Miguel după cea de-a patra convorbire, avută la 16,30. Fiecare dintre ei te poate gira ca să ieşi din dezastrul financiar în care te afli şi toţi s-au oferit să te ajute.

– Nu este decît o formalitate politicoasă şi nimic mai mult, i-a spus Ramon clătinînd din cap. Ei îşi oferă ajutorul şi este de la sine înţeles ca am să-l refuz. Asta este o afacere bună. Înţelegi, continuă el cu o umbră de zîmbet, noi toţi am învăţat deja lecţia ce urmează să-i fie administrată domnului... Green.

Miguel nu-şi putu înăbuşi un chicotit.

– Dacă am urmărit şi am înţeles eu bine convorbirile alea, mîine presa din Paris urmează să scrie că principalul lor producător de automobile are o problemă, vopseaua *Green* nerezistînd pe maşina de probă şi, ca atare, au decis să folosească altceva.

Ramon se îndreptă spre băruleţ şi turnă de băut pentru el şi pentru Miguel.

– Nu, nu este decît o afacere bună. Presupun că după ce ți-a spus că n-o să ramburseze banii, mi-a transmis salutări şi „profundele lui regrete" pentru starea proastă în care se află afacerile mele, a spus Ramon, privindu-l chiar uşor amuzat.

– Ba pe dracu'! Mi-a spus să-ți transmit că dacă ai fi fost pe jumătate atît de deştept pe cît spune toată lumea că eşti, ți-ai fi cerut banii înapoi cu ani în urmă. A spus că dacă tu sau oricine altcineva, reprezentîndu-te pe tine, îl mai contactează din nou şi încearcă să obțină banii, îşi va pune oamenii să te dea în judecată pentru hărțuire. Apoi mi-a închis telefonul în nas.

De pe față i-a dispărut brusc orice urmă de amuzament. A lăsat stiloul jos, pe birou.

– Ce a făcut?

– A... a spus toate lucrurile astea şi apoi mi-a închis telefonul în nas!

– Acum asta a fost o afacere foarte proastă, a spus el cu o voce care nu prevestea nimic bun.

S-a lăsat pe spătarul scaunului şi a rămas gînditor, cu un uşor zîmbet ironic. Şi dintr-o dată s-a întins şi a apăsat pe butonul interfonului. Cînd Elise a răspuns, i-a dat şapte nume şi şapte numere de telefon să sune în şapte oraşe diferite din lume.

– Dacă îmi amintesc eu corect condițiile împrumutului, i-am dat 3 milioane, cu o dobîndă echivalentă cu cea din ziua rambursării.

– Exact, a spus Miguel. Dacă ar fi rambursat împrumutul într-un an, rata dobînzii era

– Şi apoi?

Ramon îşi ridică privirea, de parcă problema şi-ar fi pierdut deja interesul pentru el.

– Apoi putem să facem supoziţii. Sper ca toţi ceilalţi producători americani de vopsele, care fac un produs la fel de bun, să ridice sabia şi să facă toate eforturile pentru a-l demola pe Green în presa americană. În funcţie de cît de eficienţi vor fi, publicitatea negativă duce la scăderea valorii la bursă a acţiunilor *Green.*

Capitolul 14

Joi dimineaţă, devreme, Miguel revedea declaraţia financiară pe care o pregătise împreună cu Ramon, cînd Elise intră în birou fără obişnuita bătaie în uşă.

– Iertaţi-mă, a spus ea palidă la faţă şi uluită. La telefon e un bărbat – unul foarte mojic. I-am spus de două ori că nu puteţi fi întrerupt, dar de fiecare dată cînd am închis telefonul a sunat din nou şi a început să răcnească la mine.

– Ce vrea? a întrebat-o nepăsător Ramon.

Secretara înghiţi în sec îngrijorată.

– El... vrea să vorbească cu ticălosul care încearcă să-şi picteze cu vopsea verde calea pe care alunecă. Dumneavoastră... dumneavoastră sînteţi?

– Aşa cred. Fă-mi legătura.

Nerăbdător, Miguel se aplecă în faţă.

Ramon conectă sistemul speaker, apoi s-a lăsat relaxat pe spătarul scaunului, a luat în mînă declarațiile financiare pe care le citea şi a continuat să le studieze calm.

Vocea lui Sidney Green a explodat ca un tunet în cameră.

– Galverra, nenorocitule! Îți pierzi vremea, mă auzi? Poți să faci orice, dar n-am să-ți dau înapoi o centimă din cele 3 milioane. Ai priceput? Văzînd că nu primeşte nici un răspuns, Green a răcnit: Spune ceva, dracu' să te ia!

– Îți admir curajul, i-a spus Ramon tărăgănat.

– Este felul tău de a-mi spune că plănuieşti şi alte tactici de guerilă? Da? Mă amenințI, Galverra?

– N-aş putea fi niciodată atît de crud, încît să te amenințI, Sid, a replicat Ramon cu voce preocupată.

– Să te ia toți dracii, mă amenințI! Cine naiba crezi că eşti?

– Cred că sînt ticălosul care o să te facă să plăteşti 12 milioane, i-a spus Ramon, şi cu asta a întins mîna şi a întrerupt legătura.

Katie a semnat un cec pentru jumătate din costul mobilei pe care tocmai a cumpărat-o, restul plătindu-l cu o parte din banii lăsați de Ramon.

Vînzătorul s-a uitat cam strîmb la ea cînd a cerut două bonuri, fiecare pentru cîte o jumătate din suma totală a cumpărăturilor. Ea s-a făcut că nu observă, dar Gabriella s-a înroşit şi s-a uitat în altă parte.

Afară era o vreme superbă şi turiştii se plimbau pe străzile din Old San Juan. Maşina era parcată lîngă trotuar.

O maşină veche, dar de nădejde, care aparţinea soţului Gabriellei şi care le-a dat voie să o folosească pentru cumpărături.

– Am făcut o treabă grozavă, suspină Katie, coborînd geamul din partea ei pentru a lăsa briza să pătrundă în maşina încinsă. Era deja joi, a patra zi de curse frenetice la cumpărături, încununate de succes, şi simţea o oboseală fericită. Am totuşi sentimentul că parcă am uitat ceva, a zis ea gînditoare, uitîndu-se la cele două lămpi şi măsuţa înghesuite în spate.

– Da, i-a răspuns Gabriella, preocupată să pornească motorul şi aruncîndu-i un zîmbet maliţios. Ai uitat să-i spui lui Ramon adevărul despre cît costă totul. S-a înscris în traficul aglomerat din centrul oraşului. Katie, o să fie foarte furios cînd o să descopere ce ai făcut.

– N-o să descopere, declară ea veselă. Eu n-am să-i spun, iar tu mi-ai promis că n-ai s-o faci.

– Fireşte că nu! a spus Gabriella cu o privire jignită. Dar părintele Gregorio a vorbit de atîtea ori duminicile despre faptul că trebuie să existe adevăr între soţ şi...

– Oh, nu! a gemut tare Katie. Exact asta am uitat. S-a lăsat pe spătarul scaunului şi a închis ochii. Este joi şi la ora două urma să mă întîlnesc cu părintele Gregorio. Ramon a făcut aranjamentul marţi şi mi-a amintit din nou azi-dimineaţă, dar eu am uitat complet.

– Vrei să te întîlneşti cu părintele acum? i-a

propus Gabriella o oră mai tîrziu, cînd maşina lor intra în sat. Nu este decît ora patru. Părintele Gregorio nu şi-a luat încă masa de seară.

Katie a refuzat clătinînd iute din cap. S-a gîndit toată ziua la picnicul din seara asta, cu Ramon, la căsuța de pe deal, unde lucra cu oamenii. După plecarea lor, Katie şi Ramon urmau să petreacă cîteva ore numai ei doi – primele în cele patru zile de cînd au venit aici.

După ce au ajuns acasă la Gabriella, Katie a trecut la volan şi a întors maşina în sat, unde s-a oprit la magazinul general ca să cumpere mîncare şi o sticlă de vin pentru picnic.

Aceste patru zile au fost stranii, aproape ireale pentru ea. Dimineţile, Ramon lucra la ferma din Mayagüez, iar după-amiezele, pînă se întuneca, muncea la casă, aşa că nu-l vedea decît serile.

Şi-a petrecut zilele făcînd cumpărături, plănuind aranjamentele şi imaginînd culori pentru casa lui Ramon, fără a se gîndi la altceva decît la gusturile lui. S-a simţit de parcă era într-o vacanţă, cîştigîndu-şi existenţa cu redecorarea casei lui – mai degrabă decît făcînd planuri pentru propriul ei cămin. Asta poate pentru că el era atît de ocupat şi-l vedea atît de puţin, iar cînd erau împreună întotdeauna era lume în jur.

Rafael şi fiii săi lucrau şi ei sus, la casă, cu Ramon, iar seara, la cină, toţi cei patru bărbaţi erau veseli, dar evident epuizaţi. Deşi Ramon o copleşea cu atenţii serile, ţinînd-o lîngă el cînd şedeau în atmosfera prietenească a living-ului lui Rafael, cu restul familiei, pînă acum nu s-a

ivit „nici momentul, nici locul pentru a se împărtăşi unul din trupul celuilalt".

În fiecare seară o conducea acasă la Gabriella, unde se aşezau pe canapea, strîns înlănţuiţi.

Deja, în cursul zilei, nu putea trece pe lîngă canapeaua respectivă fără să nu simtă cum se aprinde la faţă. Trei seri la rînd Ramon o dezbrăca cu multă tandreţe de aproape toate hainele de pe ea, îi stîrnea dorinţele în asemenea măsură încît simţea că n-o să mai reziste, după care o îmbrăca la loc cu delicateţe, o conducea pînă la uşa dormitorului, unde îi ura în tăcere un ultim „noapte bună" cu un sărut plin de pasiune. Şi în fiecare seară se tîra sub cearceafurile reci ale patului ei temporar, clocotind de dorinţa neîmplinită, aproape dureroasă, ceea ce a început să creadă că era exact ceea ce voia Ramon să simtă. Şi totuşi în mintea ei nu avea nici cea mai mică îndoială că, de fiecare dată, el era şi mai stîrnit decît ea, aşa încît nu vedea ce urmăreşte făcîndu-i pe amîndoi să treacă printr-un asemenea chin.

Cu o seară în urmă, sfîşiată între confuzie şi dorinţă, a hotărît să smulgă pătura de pe pat şi să meargă undeva, afară, ca să se poată bucura de intimitate şi să nu le mai fie teamă că s-ar putea să-i întrerupă cineva.

Ramon s-a uitat la ea cu ochii lui negri ca doi tăciuni încinşi, cu faţa încordată şi întunecată de pasiune. Dar, în pofida voinţei lui, a clătinat din cap.

– O să ne întrerupă ploaia, Katie. Cam de o oră ameninţă să înceapă. Chiar în clipa în care

vorbea, întunericul din cameră a fost străpuns de lumina unui fulger. Dar n-a plouat.

Dar nu mai există nici o îndoială că în seara asta vor fi şi „momentul şi locul" pe care el le aştepta, a decis Katie, tremurînd de nerăbdare. A tras maşina în faţa magazinului general şi a coborît. A intrat în încăperea aglomerată, clipind din ochi pentru a se adapta la lumină.

În magazin găseai orice, de la făină şi conserve, la costume de baie şi piese ieftine de mobilă. Marfa era aşezată în vrafuri, între ele spaţiul fiind foarte îngust pentru cumpărătorii amatori. Marfa era grămadă şi pe tejghea, pe rafturile care acopereau pereţii. Fără ajutorul cuiva care lucrează aici, lui Katie şi Gabriellei le-ar fi trebuit săptămîni ca să găsească ceea ce voiau.

Fata spaniolă, căreia Gabriella o prezentase înainte drept *novia* lui Ramon Galverra, a văzut-o, i-a zîmbit veselă şi s-a îndreptat spre ea. Cu ajutorul ei, cu cîteva zile în urmă, sub un vraf de pantaloni bărbăteşti, Katie a descoperit nişte prosoape pluşate groase, în roşu, negru şi alb. Le-a cumpărat pe toate şase şi a mai comandat încă o duzină de toate mărimile. Evident, fata a crezut că a venit să vadă dacă au sosit cumva prosoapele, pentru că a luat în mînă un prosop, i l-a arătat şi a clătinat cu regret din cap, recurgînd la pantomimă, întrucît nu ştia engleza.

Katie i-a zîmbit şi a arătat spre rafturile înţesate cu articole de băcănie, amestecate cu sape şi lopeţi, apoi s-a îndreptat spre ele ca să vadă ce găseşte.

A luat fructe proaspete, pîine şi carne preambalată, şi s-a îndreptat spre tejghea, căutînd în geantă după bani. Cînd şi-a ridicat privirea, fata spaniolă îi întindea două note de plată, fiecare pentru cîte o jumătate din suma totală a cumpărăturilor. Era atît de mîndră că a ţinut minte că ea cerea întotdeauna două note de plată, încît Katie nu s-a mai obosit să-i explice că lucrul ăsta nu era necesar şi pentru articolele de băcănie.

Imaginea care i-a apărut în faţă cînd a ieşit cu maşina de sub bolta de *poinsettia* cu flori roşii a surprins-o complet. Curtea era plină de maşini vechi, doi cai şi un camion încărcat cu moloz, scos evident din casă. Doi oameni înlocuiau ţiglele de pe acoperiş, iar alţi doi curăţau vopseaua de pe tot ce era lemn. Obloanele fuseseră reparate şi erau deschise; geamurile ferestrelor străluceau precum cristalul. Era prima oară cînd venea aici de duminică şi ardea de nerăbdare să vadă ce progrese s-au făcut în interior. A aruncat în fugă o privire în oglinda retrovizoare, împrospătîndu-şi strălucirea buzelor şi netezindu-şi părul.

A coborît din maşină şi şi-a aranjat blugii şi bluza în talie. Zgomotul făcut de ciocane la lucrările interioare, a încetat brusc. Bărbaţii de pe acoperiş au coborît.

Katie mergea acum pe aleea pietruită cu cărămidă roşie, din care nu mai lipsea nici o piatră şi nici nu mai era acoperită cu bucăţi de ţiglă spartă. Se uită la ceas. Era exact ora şase şi, după cît se părea, oamenii terminaseră lucrul.

Uşa de la intrare, pe care a scos-o Ramon duminică din balamale, era la locul ei, iar vopseaua scorojită de pe ea bine curăţată, încît se vedea lemnul natur. Se dădu într-o parte. Pe uşă ieşeau opt bărbaţi cu lădiţele lor cu unelte. În urma lor era Rafael cu cei doi fii ai săi. O adevărată armată lucra aici şi-a zis ea uimită.

– Ramon este în bucătărie, cu instalatorul, i-a spus Rafael, cu unul dintre zîmbetele lui calde, părinteşti.

Pereţii living-ului erau deja tencuiţi. I-a trebuit ceva vreme ca să-şi dea seama de ce casa părea acum atît de veselă şi de luminoasă.

Şi atunci a văzut că toate geamurile străluceau curate, iar unele erau deschise, lăsînd briza îmbălsămată să se amestece cu mirosul de tencuială. Din bucătărie a apărut un bărbat mai în vîrstă, cu cîte o cheie în fiecare mînă. Şi-a înclinat politicos pălăria în faţa ei, apoi a trecut prin living şi a ieşit. Instalatorul, a presupus ea.

Uitîndu-se cu admiraţie în jur, Katie intră în bucătărie. La fel ca toate celelalte suprafeţe de lemn, şi dulapurile din bucătărie erau curăţate deja de vopseaua scorojită, iar linoleumul rupt scos de pe jos. Un zgomot specific, de metal frecat de metal, îi atrase atenţia spre chiuvetă.

O pereche de picioare lungi, musculoase, erau întinse pe podea, torsul aferent fiind ascuns, undeva, sub chiuvetă. Katie a zîmbit recunoscînd picioarele alea lungi şi coapsele zvelte chiar şi fără să vadă capul şi umerii ascunşi de toată ţevăraia de dedesubt.

După cît se pare, Ramon nu şi-a dat seama că instalatorul a plecat, pentru că s-a auzit vocea lui familiară poruncind înăbuşit ceva în spaniolă, pe un ton aspru. Katie a ezitat, nesigură, apoi, simţindu-se ca un copil care-i joacă o festă unui adult, a luat o cheie de pe dulap şi i-a strecurat-o pe sub chiuveta nouă de inox. Aproape că a izbucnit în hohote de rîs cînd cheia i-a fost aruncată înapoi şi a auzit repetat aspru acelaşi ordin ca mai înainte, de data asta cu iritare şi însoţit de o bătaie în chiuvetă.

Gîndindu-se puţin, s-a aplecat şi a deschis ambele robinete. Torentul de apă a declanşat un val de înjurături de sub chiuvetă, odată cu apariţia lui, cu apa şiroindu-i pe faţă, pe păr şi pe pieptul gol. Smulgînd un prosop de pe podea, a sărit în picioare, ştergîndu-se furios, în timp ce Katie încerca disperată să oprească robinetele.

Îngrozită, asculta torentul de înjurături spaniole ce venea de sub prosop, tresărind cînd el l-a aruncat jos şi a dat cu ochii de ea.

Ramon a fost de-a dreptul şocat.

– Am... vrut să-ţi fac o surpriză, i-a explicat ea, muşcîndu-şi buza ca să nu izbucnească în rîs. Îi picura apă din părul buclat, de pe gene şi sprîncene, iar părul creţ de pe pieptul lui lat strălucea tot de apă. Katie nu s-a mai putut abţine, umerii zguduindu-i-se de rîs.

În ochii lui au început să strălucească luciri jucăuşe.

– Cred că la surpriză trebuie răspuns tot cu o surpriză. A întins mîna dreaptă şi a dat dru-

mul la robinetul de apă rece. Înainte ca ea să apuce să protesteze, s-a trezit cu capul în chiuvetă, la cîțiva milimetri de şuvoiul de apă.

– Să nu îndrăzneşti! a răcnit rîzînd. Ramon a mai deschis puțin robinetul şi i-a apropiat o idee capul de şuvoi. Încetează! a strigat ea. S-a umplut podeaua de apă!

Ramon i-a dat drumul şi a închis robinetul.

– Curg țevile, a remarcat detaşat. A ridicat dintr-o sprînceană şi a adăugat cu o voce ce nu prevestea nimic bun: Va trebui să mă gîndesc la o modalitate mai bună de a-ți face o surpriză.

Katie a ignorat, rîzînd, amenințarea.

– Parcă ai spus că te pricepi la dulgherie, l-a tachinat punîndu-şi mîinile în şoldurile înguste.

– Am spus, o corectă el, că ştiu despre dulgherie la fel de multe cît ştii tu despre cum se face o perdea.

Katie a reuşit să-şi înăbuşe un chicotit şi să pară indignată.

– Perdelele mele progresează mai bine decît instalațiile tale. Asta pentru că le cos Gabriella şi señora Villegas, şi-a zis în sinea ei.

– O, da? la intră în baie.

Katie a fost surprinsă văzînd că nu vine după ea. S-a ocupat în schimb de prosop şi şi-a luat cămaşa care era agățată într-un cui. În fața uşii de la baie s-a oprit, pregătindu-se sufleteşte să înfrunte din nou armata de insecte tîrîtoare pe care o văzuse duminică în cada ruginită. Cînd a deschis şovăind uşa, a făcut ochii mari.

Robinetele şi cada ruginite dispăruseră. În

locul lor era o instalație modernă, cu o chiuvetă şi o cabină de duş din fibre de sticlă cu uşi glisante. A tras o uşă, constatînd că mergea uşor. Totuşi robinetul de la duş picura şi a clătinat din cap pentru nepăsarea lui Ramon față de faptul că țevăraia nu era încă etanşă. A păşit cu prudență în cabină, ca să nu alunece, şi s-a întins să închidă robinetul. A căscat gura să țipe cînd un şuvoi de apă rece i-a năvălit în față. Orbită, s-a răsucit să iasă din duş, dar a alunecat şi s-a trezit în patru labe sub torentul de apă rece.

A reuşit să se tîrască afară, udă pînă la piele, apa şiroindu-i de pe față şi din păr. S-a ridicat stîngace în picioare şi a început să-şi dea părul ud de pe față. Ramon stătea în cadrul uşii, făcînd vizibil eforturi pentru a rămîne serios.

– Să nu îndrăzneşti să rîzi! l-a avertizat ea sumbru.

– Nu vrei puțin săpun? s-a oferit plin de solicitudine. Un prosop, poate? Şi i-a întins prosopul pe care-l ținea în mînă. Şi-a scos cămaşa curată din pantaloni şi a început să-i descheie nasturii, continuînd să facă conversație. Îmi permiți să-ți ofer cămaşa de pe mine?

Katie, pe punctul de a izbucni ea însăşi în rîs, tocmai voia să-i dea o replică ironică, cînd Ramon a adăugat:

– Ciudat, nu, felul în care o surpriză poate duce la alta?

Cînd şi-a dat seama că i-a făcut asta intenționat, a cuprins-o furia. Tremurînd, i-a smuls cămaşa din mînă şi i-a trîntit uşa în față aia

toată numai zîmbet! Probabil că a urmărit-o cînd a intrat în cabina de duş şi a deschis valva principală, s-a gîndit ea înfuriată, scoţîndu-şi blugii uzi. Deci aşa reacţionează un latino-american la faptul că a fost puţin udat, dar absolut fără nici o intenţie! Aşa reacţionează egoismul lor bărbătesc de-a dreptul monstruos! A deschis larg uşa băii, îmbrăcată numai în chiloţeii ei uzi şi cămaşa lui, şi a ieşit afară din casa goală.

Ramon era în curtea din faţă, aranjînd calm, sub un copac, pătura pe care a scos-o din portbagajul maşinii. Cu o aroganţă monumentală...! A crezut că ea o să tolereze un asemenea comportament! Se aştepta, evident, să rămînă cu el aici şi să stea la picnic liniştită!

Aplecat cum era, Ramon s-a oprit din mişcare, ridicîndu-şi privirea spre ea, cu o expresie impasibilă.

– Să nu-mi mai trînteşti niciodată uşa în faţă! i-a spus cu voce calmă. După care, ca şi cum era de presupus că întregul episod s-a încheiat, pe faţă i-a apărut o expresie plină de căldură şi admiraţie. Clocotind toată, Katie şi-a încrucişat braţele la piept, s-a sprijinit cu umărul pe catul uşii, şi-a trecut picior peste picior, expunîndu-se privirii lui. Pentru că doar cu astea se alegea! În cîteva secunde avea de gînd să smulgă pătura de pe jos, să se înfăşoare în ea şi să se întoarcă acasă la Gabriella.

Ramon îşi plimbă privirea peste cascada de păr roşcat care-i atîrna în valuri ude grele pe umeri, apoi peste sînii provocatori scoşi în evidenţă de cămaşa lipită de ei.

S-a oprit unde se termina cămaşa, la mijlocul coapselor, apoi a continuat de-a lungul picioarelor ei frumoase.

– Ai văzut destul? l-a întrebat fără să-şi ascundă ostilitatea. Eşti satisfăcut?

Ramon şi-a ridicat cu o zvîcnitură capul, cercetîndu-i cu atenţie faţa, ca şi cum nu-şi dădea seama în care stare de spirit era.

– La asta te gîndeşti tu, Katie, să mă satisfaci?

Ignorînd implicarea sexuală a cuvîntului, s-a îndreptat şi a pornit spre pătura pe care el stătea pe vine.

– Plec, l-a anunţat privindu-l de sus.

– Nu este nevoie să te duci după alte haine. Cele care s-au udat or să se usuce repede; şi de altfel, te-am văzut îmbrăcată şi mai sumar.

– Nu mă duc după haine. N-am de gînd să rămîn aici, la picnic, după ce m-ai udat intenţionat ca să fim la egalitate.

Ramon s-a ridicat încet în picioare, copleşind-o cu înălţimea lui. Katie îşi păstra furioasă privirea la nivelul pieptului lui gol şi bronzat.

– Am nevoie de pătură ca să mă acopăr pînă ajung la Gabriella, iar tu stai cu picioarele pe ea.

– Oh, da? a zis moale şi a făcut un pas înapoi.

A smuls pătura, a înfăşurat-o în jurul ei ca o togă şi s-a îndreptat spre maşină, conştientă că Ramon s-a sprijinit de copac, urmărindu-i fiecare pas. S-a strecurat în spatele volanului şi a început să caute cheile pe care le lăsase în contact.

Dispăruseră.

Nu trebuia să le caute cine ştie pe unde, ştia exact la cine sînt. L-a fulgerat cu privirea prin geamul coborît al maşinii, iar el a băgat mîna în buzunar, a scos cheile şi i le-a arătat în palma întinsă.

– Ai nevoie de astea?

A coborît din maşină şi a pornit spre el cu toată demnitatea pe care i-o permitea pătura-togă cu trenă. Cînd a ajuns la distanță de un braț de el, i-a cercetat preocupată fața.

– Dă-mi-le, i-a spus întinzînd mîna.

– Ia-le, i-a replicat indiferent.

– Juri că n-ai să mă atingi?

– Nici n-aş visa la aşa ceva, i-a răspuns cu un calm iritant. Dar nu văd de ce nu m-ai atinge tu pe mine. Şi, spre stupefacția ei, a îndesat cheile în fundul buzunarului pantalonilor lui *Levi's* şi şi-a încrucişat mîinile la piept. Haide, vino şi le ia.

– Te bucuri, nu? i-a şuierat furioasă.

– Aşa am de gînd.

Acum era atît de furioasă, încît îi venea să-l doboare la pămînt şi să se lupte cu el ca să-i ia cheile.

A făcut un pas spre el, şi-a afundat mîna în buzunar, ignorînd intimitatea gestului, şi le-a tras afară.

– Mulțumesc, i-a aruncat țanțoşă.

– Eu îți mulțumesc, i-a replicat el sugestiv.

S-a răsucit pe călcîie şi a făcut un pas, numai că pătura i-a căzut de pe umeri la pămînt, cu ajutorul piciorului lui Ramon, plantat ferm pe capătul care atîrna pe jos, ca o trenă.

S-a întors spre el cu pumnii încleştaţi, neputincioasă, de-a lungul corpului.

– Cum ai putut să crezi că ţi-aş fi făcut în mod deliberat un asemenea lucru? a întrebat-o calm.

I-a studiat faţa frumoasă, calmă, şi toată furia i s-a evaporat, lăsînd-o dezumflată.

– N-ai făcut-o intenţionat?

– Tu crezi?

Îşi muşcă buza simţindu-se ca o proastă.

– Nu... nu cred, recunoscu ea privindu-şi picioarele ruşinată.

– Acum ce ai de gînd să faci? a întrebat-o cu o nuanţă de veselie în voce.

Cînd a ridicat ochii spre el, erau plini de căldură şi de scuze.

– Am de gînd să-ţi arăt cît de rău îmi pare slujindu-te tot restul serii!

– Înţeleg, i-a spus zîmbind. În acest caz, acum eu ce-ar trebui să fac?

– Să rămîi acolo unde eşti, în timp ce eu am să aranjez pătura, am să-ţi torn nişte vin şi am să-ţi pregătesc un sandviş.

Satisfăcut şi amuzat, a lăsat-o să-i pregătească trei sandvişuri cu friptură de vită, să aibă grijă ca paharul să-i fie mereu plin şi să-i ofere brînză ori de cîte ori cerea cîte o felie.

– Ştii, te poţi obişnui cu lucrul ăsta, a chicotit cînd insistase nu numai să-i decojească mărul, dar chiar să i-l taie felii şi să i le bage în gură.

Îl privea în lumina apusului tîrziu, cu toate simţurile foarte conştiente de apropierea lui.

Stătea întins pe spate, cu mîinile sub cap,

arătînd ca o felină puternică şi zveltă, care ştie că prada asta este la îndemînă şi că n-o să-i scape.

– Katie, a murmurat cu o voce senzuală. Ştii ce-mi doresc acum?

Mîna care ţinea paharul pe care tocmai îl ducea la gură i-a rămas înţepenită în aer, iar pulsul i s-a accelerat.

– Ce? l-a întrebat moale.

– Unul dintre masajele alea ale tale pe spate, a declarat rostogolindu-se pe burtă pentru a-i pune torsul la dispoziţie.

A lăsat paharul jos şi s-a aşezat în genunchi lîngă el. Umerii laţi şi musculoşi, şi spatele trapezoidal erau ca mătasea, netezi şi calzi sub degetele ei îndemînatice. L-a masat şi i-a lucrat carnea tare pînă cînd i-au obosit mîinile. S-a aşezat apoi pe pătură şi şi-a luat paharul cu vin.

– Katie?

– Hmm?

– Am făcut-o intenţionat.

Dintr-o mişcare ca fulgerul i-a aruncat vinul din pahar pe spate, a ţîşnit în picioare şi a pornit spre casă. Cînd a ajuns la jumătatea livingului întunecat, a simţit cum o cuprinde de talie, zguduindu-se tot de rîs.

– Bestie! i-a strigat prinsă între hilaritate şi ostilitate. Eşti cea mai trădătoare, cea mai arogantă...

– Cea mai nevinovată fiinţă pe care o cunoşti, chicoti el. Îţi dau cuvîntul meu.

– Îmi vine să te ucid! Rîdea şi se zbătea ineficient în strînsoarea lui de fier.

– Dacă ai să continui să faci asta, i-a şoptit la ureche vocea lui profundă şi foarte răguşită, eu voi fi cel care voi avea nevoie de un duş rece.

A rămas nemişcată, conştientă de bărbăţia lui trezită la viaţă, care pulsa lipită de fesele ei rotunde; şi dorinţa a început să-i curgă prin vene. I-a înfiorat urechea cu atingerea fierbinte a buzelor, care au alunecat apoi senzual pe curbura gîtului, gustînd şi explorîndu-i fiecare milimetru de piele expusă. Mîinile îi mîngîiau sînii cu puterea aceea posesivă care o făcea întotdeauna să simtă cum o lasă genunchii.

– Ţi s-au întărit sfîrcurile, i-a spus cu o voce joasă, înfiorîndu-i cu degetele sfîrcurile în erecţie, receptive. Iar sînii se umflă pentru a-mi umple cupa mîinilor. Întoarce-te, *querida,* i-a murmurat fierbinte, vreau să le simt lipite de pieptul meu.

S-a răsucit în braţele lui, tremurînd toată de dorinţă. El i-a privit despărţitura dintre sînii plini, plăcut dureroşi, apoi şi-a aţintit ochii arzători în adîncul ochilor ei albaştri.

Katie se uita fermecată cum îşi apropia tot mai mult gura de a ei, strecurîndu-şi în acelaşi timp mîna spre ceafă, degetele alunecîndu-i în părul greu.

În clipa în care a depărtat buzele, învăluindu-i gura, sărutul a scăpat de sub control. Limba i-a plonjat în cavitatea fierbinte cu o asemenea dorinţă şi urgenţă, încît Katie a izbucnit în flăcări în îmbrăţişarea lui năvalnică.

– Vino afară cu mine, i-a poruncit răguşit cînd şi-a ridicat capul, iar cînd Katie a murmu-

rat „da", a gemut şi şi-a îngropat din nou buzele în moliciunea umedă a gurii ei, sărurînd-o îndelung şi devastator.

O lumină orbitoare explodă în spatele pleoapelor ei închise şi în aceeaşi clipă a auzit o voce joasă:

– Pot să întreb cine a oficiat căsătoria care a precipitat această lună de miere, Ramon?

A deschis brusc ochii, privind şocată de la bărbatul ciudat înveşmîntat aflat în camera complet luminată acum, la Ramon – care stătea cu capul dat pe spate, cu ochii închişi, cu o expresie în care se îmbinau uluiala, iritarea şi un uşor amuzament.

Oftînd, Ramon a deschis, în sfîrşit, ochii şi s-a uitat peste umărul stîng, la intrus.

– Padre Gregorio, eu...

Katie a simţit cum o lasă genunchii. Ramon a strîns-o mai tare în braţe, uitîndu-se cînd la preot, cînd la faţa ei înălbită, cu ochi imenşi de uimire.

– Katie, te simţi bine? a întrebat-o îngrijorat.

– Sînt sigur că señorita Connelly nu se simte deloc bine, a izbucnit bătrînul preot. Fără îndoială că ar vrea să meargă să se îmbrace.

Spiritul ei caracteristic de împotrivire i-a colorat pe loc obrajii palizi.

– Hainele mele sînt ude, a replicat imediat. Din nefericire, exact în clipa aceea a devenit conştientă de faptul că, din cauza îmbrăţişării lui Ramon, cămaşa i se ridicase deasupra danteluţei chiloţilor. A tras-o iute în jos şi s-a desprins din braţele lui Ramon.

– Atunci poate că ai vrea să pui pe tine

pătura pe care am văzut-o afară şi să te acoperi cu ea.

Ramon i-a spus aspru preotului cîteva cuvinte în spaniolă şi a întins o mînă să o oprească pe Katie, dar ea s-a ferit şi a ieşit afară. Se simţea umilită, intimidată şi furioasă pe ea pentru că s-a purtat de parcă era o fetişcană de 15 ani.

Bătrînul ăsta odios şi dominant era preotul a cărui aprobare trebuia să o obţină înainte de a se putea căsători cu Ramon, şi-a zis furioasă. Niciodată n-a disprețuit pe cineva mai mult în toată viaţa ei!

În zece secunde a făcut-o să se simtă întinată şi nedemnă. Ea, care era practic virgină după standardele de azi!

Cînd s-a întors în casă, înfăşurată în pătură, Ramon vorbea calm cu preotul. A întins mîna spre ea şi a tras-o lîngă el, strîngînd-o într-un gest liniştitor, dar primele cuvinte pe care i le-a adresat au fost pline de reproş:

– De ce nu te-ai dus la întîlnirea cu părintele Gregorio, Katie?

Bărbia i s-a ridicat defensiv cînd s-a uitat la preot. Chel în creştetul capului, avea de jur împrejur o coroană de păr alb. Sprîncenele albe, stufoase, erau ridicate în sus la capete, dîndu-i o înfăţişare satanică, pe care Katie o consideră absolut corespunzătoare pentru un diavol bătrîn!

Cu toate astea, a lăsat ochii în jos cînd privirea lor s-a ciocnit de ochii lui albaştri pătrunzători.

– Am uitat.

Katie simțea privirea lui Ramon ațintită asupra capului ei.

– În acest caz, a zis cu voce rece, hotărîtă, părinte Gregorio, poate că ai vrea să stabilim altă întîlnire – pentru ora patru, mîine după-amiază.

– Foarte bine, a acceptat fără cordialitate această poruncă.

– Vă conduc cu maşina înapoi, în sat, părinte, i-a spus Ramon.

Katie era cît pe ce să cadă jos cînd, după ce a acceptat dînd din cap, preotul i-a aruncat pe deasupra ochelarilor o privire plină de semnificație, spunînd:

– Sînt sigur că şi señorita Connelly vrea să se întoarcă la Gabriella. S-a făcut tîrziu.

Fără să aştepte răspunsul lui Ramon, s-a întors brusc şi a intrat în baie, închizînd bine uşa după ea. Aproape sufocîndu-se de atîta umilire, s-a luptat să intre în hainele ude şi şi-a trecut mîinile prin păr, aranjîndu-l puțin.

Deschizînd uşa, a dat direct în Ramon, care o aştepta sprijinit cu ambele mîini de catul de sus al uşii.

– Katie, e convins că-ți protejează virtutea împotriva intențiilor mele desfrînate.

Periculos de aproape de o criză isterică, s-a uitat fix în gropița din bărbia lui.

– Nici măcar o singură clipă n-a crezut că aş avea vreun pic de virtute! Acum, te rog, hai să mergem, vreau să ies de aici. Sînt... sînt obosită.

În timp ce se îndrepta spre părintele Gregorio, care aştepta lîngă maşină, pantofii ei de

pînză uzi scoteau tot felul de zgomote, iar pantalonii i se lipeau de picioare.

Aceste dovezi indiscutabile că hainele îl erau într-adevăr ude au trezit un licăr de zîmbet aprobator pe buzele preotului, dar Katie i-a aruncat o privire de gheață şi s-a urcat în maşină.

Pe drum, părintele Gregorio a făcut două încercări de a conversa cu ea, descurajate însă de răspunsurile ei monosilabice.

După ce l-au lăsat pe preot în sat, au urcat spre casa Gabriellei. Cincisprezece minute mai tîrziu, cînd a ieşit din dormitorul ei îmbrăcată în haine uscate, Ramon stătea în living de vorbă cu soțul Gabriellei, Eduardo.

În clipa în care a văzut-o, Ramon s-a scuzat şi a invitat-o pe Katie să vină afară.

Efectele negative ale întîlnirii ei cu părintele Gregorio se evaporaseră în bună măsură, dar s-a simțit vag îngrijorată de starea de spirit a lui Ramon.

S-au dus, într-o tăcere încărcată, în curticica curată din spate.

La capătul din fund, Katie s-a oprit şi s-a sprijinit de trunchiul unui copac.

Ramon a venit în fața ei şi s-a proptit cu mîinile de copac, prinzînd-o la mijloc. I-a văzut hotărîrea din linia fermă a maxilarului şi răceala din privirea intensă.

– De ce nu te-ai dus să-l vezi pe părintele Gregorio în după-amiaza asta, Katie?

Luată complet prin surprindere, Katie se bîlbîi:

– Păi... păi ți-am spus, am uitat.

– Ți-am amintit dimineață, cînd am venit să te văd, înainte să plec la lucru. Cum ai putut să uiți doar cîteva ore mai tîrziu?

– Am uitat pentru că am fost ocupată să fac ceea ce fac de patru zile – să cumpăr tot ceea ce ai nevoie pentru casa ta, a spus defensiv.

– De ce întotdeauna cînd vorbeşti despre casă te referi la ea ca fiind casa mea şi nu a noastră?

– De ce îmi pui aşa dintr-o dată, toate întrebările astea? izbucni ea.

– Pentru că atunci cînd mi le pun mie, nu-mi plac deloc răspunsurile care-mi vin în minte. Dîndu-se un pas înapoi, a scos calm din buzunar o țigară de foi subțire şi bricheta. A aprins-o, cu mîinile căuş peste flacără, urmărind-o cu privirea prin fumul aromat. Părintele Gregorio este singurul obstacol posibil care ne poate împiedica să ne căsătorim de acum în zece zile, nu?

– Aşa cred, da, i-a răspuns simțindu-se încolțită verbal.

– Spune-mi un lucru. La întîlnirea de mîine ai de gînd să te duci?

Katie şi-a dat părul de pe frunte cu un gest agitat.

– Da, am de gînd să mă duc, ar fi bine să ştii de acum că nu mă place deloc şi că, după părerea mea, nu este altceva decît un băgăcios tiranic.

Ramon trecu peste asta cu o ridicare evazivă din umeri.

– Cred că se obişnuieşte, pînă şi în State, ca un preot să se asigure că doi logodnici se potrivesc destul de bine unul cu altul şi că

există şanse bune să aibă un mariaj frumos. Asta-i tot ce doreşte el să facă.

– N-o să creadă lucrul ăsta în ce ne priveşte! A hotărît deja contrariul!

– Nu, nu a hotărît, a declarat implacabil Ramon. S-a apropiat din nou de ea şi, fără să vrea, Katie s-a lipit mai tare de scoarța rugoasă a copacului.

Ramon îi studia fața, calculînd răspunsul la următoarea lui întrebare încă înainte de a o pune.

– Vrei să hotărască că nu sîntem potriviți, Katie?

– Nu! şopti ea.

– Vorbeşte-mi despre primul tău mariaj, i-a poruncit brusc.

– N-am s-o fac! A înțepenit toată de furie. Să nu-mi ceri lucrul ăsta pentru că n-am să-l fac. Încerc să nu mă mai gîndesc niciodată la el!

– Dacă ți-ai revenit complet de pe urma acestui mariaj, fără să rămîi cu nici o cicatrice, ar trebui să poți vorbi despre el fără nici un fel de probleme.

– Să vorbesc despre el? a explodat plină de furie. Să vorbesc despre el? Violența propriei reacții a redus-o la tăcere. Trăgînd adînc aer în piept, şi-a recăpătat controlul. Cu un zîmbet de scuză adresat lui Ramon, care o studia de parcă ar fi fost un specimen sub microscop, a continuat: Numai că eu nu vreau ca urîciunea trecutului să-mi strice prezentul, şi aşa o să se întîmple. Nu vezi şi singur asta?

Privind perfecțiunea trăsăturilor ei lumi-

noase, pe fața lui Ramon a apărut stafia unui zîmbet reticent.

– Ba da, a oftat moale. Mîinile i-au alunecat pe brațele ei, în sus, într-o mîngîiere delicată, trăgînd-o la piept. Văd că ai un zîmbet frumos şi că arăți obosită.

Şi-a încolăcit brațele de gîtul lui. Ştia că nu era satisfăcut de explicația pe care i-a dat-o şi îi era recunoscătoare că nu mai insista.

– Sînt puțin obosită. Cred că am să mă duc la culcare.

– Iar cînd stai întinsă în pat, la ce te gîndeşti? a întrebat-o cu voce răguşită, uşor malițioasă.

O scînteie i s-a aprins în ochi.

– La o culoare pentru bucătărie, minți ea.

– Oh, aşa să fie? şopti el moale.

Katie a dat din cap, pe buze înflorindu-i un zîmbet uşor.

– Tu la ce te gîndeşti?

– La prețul en-gros al ananasului.

– Mincinosule! i-a şoptit cu privirea pe gura senzuală care ajunsese uimitor de aproape de a ei.

– Galben, şopti cu buzele pe gura ei.

– Te referi la ananas? murmură ea absentă.

– Vorbesc de bucătărie.

– Eu mă gîndeam la verde. Şi inima îi bătea nebuneşte de dorință.

Ramon s-a dat brusc înapoi, cu o expresie prietenoasă şi gînditoare.

– Poate că ai dreptate. *Verde* este o culoare vie şi rareori oboseşte cineva de ea. A împins-o spre casă cu o palmă plină de afecțiune peste

fund. La noapte, în pat, la ea să te gîndeşti.

A făcut cîțiva paşi surprinsă, apoi s-a întors şi l-a privit cu o dezamăgire plină de nedumerire. Dinții lui albi şi egali străluceau într-un zîmbet leneş şi a ridicat o sprînceană spre ea.

– Doreşti ceva mai mult? Poate ceva mai bun la care să te gîndeşti în pat?

Katie simțea magnetismul sexual pe care-l emana de parcă ar fi fost o forță primitivă față de care nu putea opune nici o rezistență.

– Vino încoace, Katie, şi am să-ți dau ceva la care să te gîndeşti.

A devenit o flacără cînd s-a simțit strivită în îmbrățişarea lui.

Tot ce se petrecuse în ultima oră, trecerile bruşte de la o stare de spirit la alta – de la dorință la umilire şi furie, iar acum la maliționzi-lnte – o transformaseră într-o masă de simțăminte brute care a explodat în clipa în care a prins-o în brațe, lipind-o de el.

Mînată de o nevoie disperată de a-l asigura într-un fel pe Ramon – şi pe ea însăşi – că totul o să fie bine, l-a sărutat cu patimă dezlănțuită, cu atîta pasiune, încît el s-a înfiorat îmbrățişînd-o convulsiv.

Şi-a retras gura şi a început să o sărute pe față, pe frunte, pe ochi, pe gît.

Şi înainte de a-i căuta buzele pentru un ultim sărut devastator, Katie a avut impresia că l-a auzit şoptind:

– Katie, te iubesc.

Capitolul 15

Katie şi Gabriella au petrecut dimineaţa şi cea mai mare parte a după-amiezei colindînd magazinele din două sate vecine. Katie o plăcea foarte mult pe Gabriella. În afară de faptul că era o companie minunată, era şi o cumpărătoare neobosită. Uneori era mai entuziasmată de ceea ce făcea Katie decît era ea însăşi.

Dar la o adică, această goană care nu se mai termina, cu o sută de lucruri de cumpărat şi fără să aibă timpul necesar să o facă, nu era tocmai ideea pe care o avea Katie despre plăcere.

– Cred că lui Ramon o să-i placă culorile pe care le-am ales pentru dormitor, nu-i aşa? a întrebat-o veselă pe Gabriella cînd s-au urcat în maşină, gîndindu-se la cearceafurile şi cuvertura de pat pe care tocmai le cumpărase.

– Ar trebui să-i placă, a spus Gabriella întorcîndu-se spre ea şi privind-o zîmbind. Tot ce cumperi o faci numai cu gîndul să-i placă lui, şi nu ţie. Eu aş fi cumpărat cuvertura cu volănaşe.

Katie, care conducea, s-a uitat în oglinda retrovizoare înainte de a se înscrie în traficul lent, apoi a aruncat o privire furişă spre Gabriella.

– Ştii, nu prea-l văd pe Ramon înconjurat de volănaşe şi lenjerie cu flori pastel.

– Eduardo este la fel de masculin ca şi Ramon, şi el n-ar avea nimic împotrivă dacă aş vrea să fac dormitorul nostru să arate mai feminin.

Katie trebui să recunoască în sinea ei că Gabriella avea dreptate.

Eduardo i-ar fi aprobat probabil dorinţele cu unul din zîmbetele alea slabe ale lui pe care i le arunca deseori soţiei lui.

În ultimele patru zile, Katie îşi schimbase părerea despre Eduardo. Nu privea lumea cu ochi severi, dezaprobatori – el numai pe Katie o privea aşa.

Întotdeauna era absolut curtenitor cu ea, dar, în clipa în care intra în cameră, orice căldură îi dispărea din trăsături.

N-ar fi fost atît de stînjenitor pentru Katie dacă ar fi fost vreun bărbat mic de statură şi comun sau unul înalt şi încet la minte, dar adevărul era că Eduardo era un bărbat foarte impresionant, care o făcea pe Katie imediat să se simtă într-un fel ignorată.

La 35 de ani, era extrem de chipeş la modul spaniol. Era doar ceva mai scund decît Ramon, cu o construcţie puternică şi o atitudine de dominanţă masculină plină de încredere, care, alternativ, o irita şi o intriga.

Nu era la nivelul lui Ramon, nici ca înfăţişare, nici ca cizelare, dar cînd cei doi bărbaţi erau împreună, între ei exista o camaraderie atît de firească, încît o făcea conştient de acută de faptul că ea şi numai *ea* era de vină că nu reuşea să se ridice la înălţimea standardului necunoscut al lui Eduard.

Îşi trata soţia cu afecţiune plină de indulgenţă, pe Ramon – cu o stranie combinaţie de prietenie şi admiraţie, iar pe Katie – cu nimic altceva decît curtoazie.

– Am făcut ceva care să-l ofenseze cumva pe Eduardo? a întrebat ea cu o asemenea voce, încît aproape că se aştepta ca Gabriella să nege că ar exista ceva neobişnuit în atitudinea lui.

– Nu trebuie să-i acorzi atenţie, a spus Gabriella cu o candoare uimitoare. Eduardo nu are încredere în nici o fată americană, mai ales în cele bogate, cum eşti tu. Crede, printre altele, că sînt răsfăţate şi iresponsabile.

Katie a presupus să „printre altele" este inclusă şi promiscuitatea.

– Ce-l face să creadă că sînt bogată? a întrebat prudentă.

Gabriella i-a aruncat un zîmbet de scuză.

– Bagajul tău. Eduardo a lucrat la recepţia unui hotel de lux din San Juan în timp ce făcea o şcoală. Spune că valizele tale costă mai mult decît toată mobila noastră din living.

Înainte ca ea să-şi revină, Gabriella a devenit serioasă.

– Eduardo îl place pe Ramon foarte mult din numeroase motive şi se teme că n-ai să te poţi adapta cu rolul unei soţii de fermier spaniol. Pentru că eşti o americană bogată, Eduardo crede că eşti lipsită de curaj, că ai să dezerteze cînd ai să descoperi că aici viaţa este uneori grea, că atunci cînd recolta va fi săracă sau preţurile scăzute ai să-i fluturi pe la nas lui Ramon banii tăi.

Katie a roşit jenată, iar Gabriella a dat cu înțelepciune din cap.

– De aceea Eduardo nu trebuie să descopere niciodată că plăteşti o parte din banii dați pe mobilă. Te-ar condamna pentru că nu-l asculți pe Ramon şi ar crede că faci lucrul ăsta pentru că tot ceea ce-ți poate cumpăra Ramon nu este destul de bun pentru tine. Nu ştiu de ce plăteşti pentru lucrurile astea, Katie, dar părerea mea este că nu din cauza asta. Într-o zi ai să-mi spui dacă ai să vrei să o faci, dar pînă atunci Eduardo nu trebuie să afle. I-ar spune imediat lui Ramon.

– Nici unul din ei nu va afla decît dacă ai să le spui tu ceva.

– Ştii bine că n-am s-o fac. Gabriella a ridicat privirea şi s-a uitat pe cer să vadă unde a ajuns soarele. Vrei să mergi la licitația care are loc la casa aceea din Mayagüez? Sîntem foarte aproape.

Katie a acceptat imediat şi, trei ore mai tîrziu, era posesoarea mîndră a unui serviciu de seară pentru bucătărie, a unei canapele şi a două fotolii. Casa fusese proprietatea unui burlac bogat, care, înainte să moară, a apreciat în mod evident lucrurile din lemn fin, făcute de meşteri excelenți, şi confortul solid.

– Lui Ramon or să-i placă, a zis după ce a plătit fotoliile şi canapeaua, şi a aranjat ca mobila să fie livrată la casa în renovare.

– Katie, ție or să-ți placă? a întrebat-o Gabriella preocupată. Şi tu ai să trăieşti acolo şi totuşi n-ai cumpărat încă nici măcar un singur lucru doar pentru că ți-l doreşti tu.

– Ba fireşte că am cumpărat!

La patru fără zece, Gabriella opri maşina în faţa căsuţei părintelui Gregorio. Era aşezată în partea de est a piaţetei din centrul satului, vizavi de biserică, uşor de recunoscut după zugrăveala albă şi obloanele verzi.

Şi-a luat poşeta, i-a aruncat Gabriellei un zîmbet nervos şi a coborît din maşină.

– Sigur nu vrei să te aştept? a întrebat-o Gabriella.

– Absolut. Nu este mult de mers de aici pînă acasă şi o să am timp suficient să mă schimb după aceea ca să mă duc să-l văd pe Ramon sus, la casă.

Katie a pornit spre uşă, aproape în silă. S-a oprit să-şi netezească fusta rochiei de un verde pastel, şi şi-a trecut o mînă tremurîndă peste părul roşcat-deschis, strîns într-un coc lejer, cu cîrlionţi la urechi. Spera că arată cum se cuvine şi calmă. Pentru că se simţea o epavă nervoasă.

A bătut la uşă şi i-a răspuns o menajeră bătrînă, care a invitat-o în casă.

Urmînd-o prin holul slab luminat, Katie se simţea ca un prizonier ce parcurgea ultimele trepte pentru a-şi întîlni torţionarul – deşi era uimită şi nu înţelegea de ce se simţea aşa.

Padre Gregorio s-a ridicat în picioare cînd a intrat în biroul lui.

Era mai subţire şi mai scund decît crezuse aseară, ceea ce o liniştea în mod absurd, avînd în vedere că nu urma o luptă corp la corp cu el. A luat loc, aşa cum a invitat-o, pe scaunul din faţa biroului, după care s-a aşezat şi el.

S-au privit o clipă cu îngrijorare, după care a întrebat-o:

– Vrei puțină cafea?

– Mulțumesc, nu, i-a răspuns cu un zîmbet înghețat. Nu am prea mult timp la dispoziție.

Nu trebuia să spună lucrul ăsta, şi-a dat ea seama văzînd cum sprîncenele albe şi stufoase ale părintelui se unesc deasupra nasului.

– Fără îndoială că ai lucruri mult mai importante de făcut, a spus el tăios.

– Nu pentru mine, s-a grăbit să-i explice, ca un fel de armistițiu. Pentru Ramon.

Spre imensa ei uşurare, părintele Gregorio a acceptat armistițiul oferit. Buzele strînse pungă i s-au relaxat în ceva aproape asemănător unui zîmbet, dînd din capul alb.

– Ramon se grăbeşte foarte tare să termine totul şi probabil că te ține extrem de ocupată. Umblînd în sertarul biroului, a scos hîrtie şi a luat stiloul. Să începem prin completarea acestor formulare.

– Numele întreg şi vîrsta, te rog?

Katie i-a spus.

– Statutul civil? Înainte să apuce să răspundă, părintele şi-a ridicat privirea şi a spus cu tristețe: Ramon a menționat faptul că primul dumitale soț a murit. Ce tragedie să devii văduvă cînd de-abia te-ai căsătorit.

Ipocrizia nu a făcut niciodată parte dintre defectele ei.

Politicos, dar ferm i-a răspuns:

– Am devenit „văduvă" cînd de-abia am divorțat, iar dacă a existat o tragedie, atunci aceasta a fost căsnicia noastră.

Ochii albaştri din spatele ochelarilor s-au îngustat.

– Pardon?

– Am divorțat de el înainte să moară.

– Din ce motiv?

– Deosebiri ireconciliabile.

– Nu te-am întrebat de temeiurile legale. te-am întrebat motivul.

Privirea lui iscoditoare i-a aprins spiritul de revoltă şi a spus calmă:

– Am divorțat de el pentru că-l disprețuiam.

– De ce?

– Aş prefera să nu discut asta.

– Înțeleg. A dat hîrtiile deoparte, a lăsat stiloul jos, iar Katie a simțit că fragilul armistițiu a început să se clatine. În cazul acesta, poate că nu ai nici o obiecție să vorbesc cu amîndoi, cu Ramon şi cu tine. De cîtă vreme vă cunoaşteți?

– Numai de două săptămîni.

– Ce răspuns neobişnuit, a remarcat el. Unde v-ați cunoscut?

– În State.

– Señorita Connelly, a zis pe un ton de gheață, ai considera drept o încălcare a intimității dumitale dacă te-aş ruga să fii mai concretă?

– Absolut deloc, padre. L-am cunoscut pe Ramon într-un bar – o cantina, aşa cred că spuneți aici.

Părea uluit.

– Ramon te-a cunoscut într-o *cantina?*

– De fapt, afară.

– Pardon?

– A fost afară, în parcare. Aveam unele pro-

bleme şi Ramon m-a ajutat.

Padre Gregorio s-a relaxat în scaun şi a dat din cap în semn de totală aprobare.

– Fireşte, aveai probleme cu maşina şi Ramon te-a ajutat.

Ca şi cum ar fi jurat să spună adevărul şl numai adevărul, Katie l-a corectat:

– De fapt, aveam probleme cu un bărbat care, hmm, mă săruta în parcare, iar Ramon l-a lovit. Cred că era puţin cam beat.

Ochii preotului au devenit de gheaţă în spatele ochelarilor cu ramă de aur.

– Señorita, a rostit cu dispreţ, încerci să-mi spui că Ramon Galverra s-a angajat într-o ceartă de beţivi, într-o parcare publică a unei cantine, pentru o femeie pe care nici nu o cunoştea, şi anume, dumneata?

– Fireşte că nu! Ramon nu băuse şi eu nu l-aş spune deloc o ceartă – nu l-a lovit decît o singură dată şi l-a lăsat la pămînt inconştient.

– Şi după aceea? a întrebat nerăbdător preotul.

Din nefericire, simţul umorului care o caracteriza a ales tocmai acest moment pentru a se afirma.

– Apoi l-am înghesuit pe Rob în maşina lui şi am plecat cu Ramon cu maşina mea.

– Minunat!

Un zîmbet firesc luminä trăsăturile lui Katie.

– De fapt, n-a fost chiar atît de grav pe cît pare.

– Îmi vine greu să cred lucrul ăsta.

Zîmbetul lui Katie a dispărut subit. Spiritul de revoltă reacţionă din nou.

– Credeți ce doriți, padre.

– Mă uluieşte ceea ce doreşti dumneata să cred, señorita, a izbucnit el, ridicîndu-se de la birou.

S-a ridicat şi Katie, emoțiile ei fiind atît de amestecate de această abruptă încheiere a întrevederii lor, încît nici nu ştia dacă să fie uşurată sau îngrijorată.

– Ce vreți să spuneți prin asta? l-a întrebat nedumerită.

– Gîndeşte-te şi ne întîlnim din nou luni dimineață, la ora nouă.

O oră mai tîrziu, Katie se schimbase în pantaloni şi o bluză albă de tricot.

Cînd a pornit să urce dealul care ducea de la Gabriella de acasă pînă sus la căsuța la care lucra Ramon, se simțea furioasă, nedumerită şi vinovată.

Pe primul platou s-a întors să admire dealurile din jur acoperite cu un covor de flori.

Încă se mai zărea acoperişul casei Gabriellei, casa lui Rafael şi, fireşte, satul.

Căsuța lui Ramon era mult mai sus decît casele din jur – de fapt, cu două platouri mai sus –, aşa încît Katie a decis să se aşeze jos şi să se odihnească. Şi-a tras genunchii la piept, i-a înconjurat cu brațele şi şi-a sprijinit bărbia pe ei.

„Mă uluieşte ceea ce doreşti dumneata să cred, señorita" – a spus bătrînul preot. Practic parcă ar fi încercat să-i creeze o impresie proastă, şi-a zis ea furioasă, cînd de fapt a umblat toată ziua la cumpărături cu fustă şi bluză, cu

pantofi cu toc, ca să fie corespunzător şi decent îmbrăcată cînd va veni la întîlnirea cu el!

I-a spus pur şi simplu adevărul despre felul în care s-a cunoscut cu Ramon, iar dacă asta i-a revoltat moralitatea lui demodată, nu este vina ei.

Dacă nu voia răspunsuri la întrebări, n-ar fi trebuit să pună atîtea, s-a gîndit mînioasă.

Cu cît medita mai mult, cu atît se simţea mai puţin vinovată pentru tonul ostil al primei întîlniri cu părintele Gregorio.

De fapt, se simţea pe bună dreptate indignată de toată situaţia, asta pînă cînd i-au ţîşnit în minte cuvintele lui Ramon. *„Cum ai putut să uiţi de întîlnirea cu padre Gregorio la numai cîteva ore după ce ţi-am amintit de ea?... Părintele Gregorio este singurul obstacol posibil în calea căsătoriei noastre de acum în zece zile... Doreşti să hotărască că nu sîntem corespunzători, Katie?"*

Incertitudinea i-a potolit pe loc furia. Cum a putut să uite de întîlnire?

Pentru prima căsătorie a avut nevoie de luni întregi de pregătiri şi întîlniri nenumărate cu modişti, florişti, firme de caterer, fotografi şi o jumătate de duzină de alţi oameni.

Şi n-a „uitat" nici măcar o singură dată să se ducă la vreo asemenea întîlnire.

Oare să-şi fi dorit în subconştient să uite de întîlnirea de ieri cu părintele Gregorio? s-a întrebat puţin vinovată.

Să fi încercat oare în mod deliberat să facă astăzi o impresie proastă părintelui Gregorio? Întrebarea o frămînta.

Nu, nu a încercat să-l impresioneze în nici un fel – rău sau bun, recunoscu ea. Dar l-a lăsat să-şi formeze o imagine distorsionată şi deloc flatantă despre felul în care l-a cunoscut pe Ramon la *Canyon Inn,* fără a încerca să o corecteze.

Cînd părintele a vrut să afle mai multe despre divorţul ei, practic i-a spus că nu-i treaba lui. Cu sinceritatea ei caracteristică, a recunoscut că de fapt era în foarte mare măsură treaba lui.

Pe de altă parte, simţea că are dreptul să fie iritată pe oricine – dar absolut pe oricine – care încearcă să o forţeze să vorbească despre David. Totuşi ar fi putut să fie ceva mai puţin ostilă.

Ar fi trebuit pur şi simplu să-i spună părintelui Gregorio că motivul pentru care a divorţat de David a fost adulterul şi brutalitatea fizică.

Apoi, dacă el ar fi încercat să meargă mai adînc în problemă, i-ar fi putut explica faptul că îi era imposibil să discute despre detalii şi că ar prefera să uite subiectul.

Asta ar fi trebuit să facă. În schimb, a fost necooperantă, arogantă şi l-a sfidat cu răceală. De fapt, nu-şi amintea să mai fi fost vreodată atît de lipsită de orice politeţe cu cineva.

Drept rezultat, şi l-a făcut inamic pe singurul om care ar putea sta în calea căsătoriei ei cu Ramon de acum în zece zile. Ce lucru nesăbuit şi prostesc a făcut!

A ridicat o lalea africană căzută lîngă ea şi a început să-i rupă agale petalele roşii. Brusc, i-au venit în minte cuvintele Gabriellei. „Nu ai

cumpărat nici măcar un singur lucru doar pentru că ți-l dorești tu".

Cînd i-a spus asta, Katie a negat că ar fi adevărat. Dar acum, cînd se gîndeşte bine, înțelege că a evitat în mod inconştient să aleagă fie şi măcar un singur lucru care să-şi pună pecetea feminității sau a personalității ei pe casa lui Ramon. Pentru că lucrul ăsta ar obliga-o să se căsătorească cu el şi să trăiască acolo.

Cu cît se apropia ziua căsătoriei lor, cu atît devenea mai alarmată şi ezita mai mult. Nu avea rost să nege lucrul ăsta, dar nici nu-i era de vreun ajutor faptul că-l recunoştea.

Cînd a părăsit St. Louis cu Ramon era foarte sigură că face bine venind aici. Acum nu mai era sigură de nimic. Nu putea înțelege teama sau incertitudinea ei; nu putea înțelege nici măcar unele dintre lucrurile pe care le făcea!

Pentru cineva care se mîndreşte cu o gîndire logică, s-a comportat brusc ca o persoană total nevrozată. Nu exista nici un fel de scuză pentru purtarea ei, şi-a zis supărată.

Sau poate că exista! Ultima dată cînd s-a angajat față de un bărbat, într-un mariaj, lumea ei s-a dezintegrat.

Puțini erau cei care să ştie mai bine decît ea ce experiență chinuitoare, umilitoare poate fi un mariaj prost. Poate că mariajul nu merită riscul.

Poate că n-ar mai trebui să se gîndească niciodată să se recăsătorească şi... nu! Categoric nu!

N-o să permită ca aceste cicatrice emoțio-

nale lăsate de David să-i ruineze viața şi să-i distrugă şansa de a avea un mariaj plin de căldură şi fericit. N-o să-i dea o asemenea satisfacție lui David Caldwell – fie el mort sau viu!

A sărit în picioare şi şi-a scuturat repede pantalonii. Cînd a ajuns pe cel de-al doilea platou, s-a întors din nou şi a privit în jos, spre sat.

A zîmbit uşor, gîndindu-se că arată ca o pagină dintr-un pliant de călătorii – căsuțe albe de jucărie cuibărite pe dealurile verzi, cu biserica în centru. Biserica în care urma să se căsătorească în zece zile.

Stomacul i s-a strîns nod la acest gînd şi îi venea să izbucnească în plîns de disperare. Parcă era sfîşiată în bucăți.

Mintea o trăgea într-o parte, iar sufletul în alta. Teama i se cuibărise în piept, dorința îi pulsa în vene, iar în centrul acestui adevărat babilon, dragostea pentru Ramon ardea ca o flacără strălucitoare.

Căci îl iubea. Îl iubea foarte mult.

Niciodată pînă acum nu a recunoscut practic lucrul ăsta, iar această recunoaştere a făcut-o să simtă un puternic fior de plăcere şi panică.

Acum, că şi-a recunoscut sentimentele, de ce n-ar putea accepta pur şi simplu dragostea pentru acest bărbat frumos, tandru, pasionat şi nu ar urma-o, indiferent unde ar duce-o?

Să urmeze dragostea oriunde ar duce-o, se gîndi cu disperare înverşunată Katie. A mai făcut asta o dată, înainte, şi a dus-o într-un coşmar adevărat.

Muşcîndu-şi buza, a pornit să urce din nou dealul.

De ce se gîndeşte tot timpul la David şi la primul ei mariaj? se întrebă nefericită.

Singura asemănare dintre David şi Ramon, alta decît înălțimea şi culorile pielii, este inteligența. David a fost un avocat ambițios şi talentat, un om cizelat, de lume. În timp ce Ramon...

În timp ce Ramon este o enigmă, un puzzle: un bărbat care ştie să vorbească frumos, foarte citit, inteligent, cu un imens interes şi înțelegere a problemelor mondiale.

Un bărbat care se poate amesteca fără nici un efort şi se poate simți în largul lui printre prietenii rafinați ai părinților ei – unul care a ales totuşi să fie fermier. Un om care alege să fie fermier şi care nu are totuşi sentimente profunde, şi nici mîndrie reală pentru pămîntul său.

Nu s-a oferit niciodată să o ducă pe Katie pe cîmp, deşi i-a cerut să-i vadă cîmpurile, iar cînd a discutat despre îmbunătățirea producției agricole cu Rafael, Ramon a vorbit cu o hotărîre categorică – dar niciodată cu un entuziasm real.

A fost atît de surprinsă de atitudinea lui, încît la începutul săptămînii l-a întrebat dacă s-a gîndit vreodată să facă altceva în afară de agricultură. Ramon i-a răspuns cu un nelămuritor „Da".

– Atunci de ce vrei să o faci? a insistat ea.

– Pentru că agricultura este aici, i-a replicat el. Pentru că este a noastră. Pentru că aici, cu tine, am găsit mai multă linişte şi bucurie decît oricînd în viața mea.

Linişte în comparație cu ce? s-a mirat disperată Katie. Iar dacă era cu adevărat fericit,

nu arăta întotdeauna lucrul ăsta. De fapt, au fost multe dăți în cursul acestei săptămîni cînd Katie s-a uitat pe furiş la el ca să-i vadă o tensiune sumbră pe față, în ochi – o duritate pustiitoare. În clipa în care-şi dădea seama că-l urmăreşte, expresia îi dispărea. Şi îi zîmbea – unul din zîmbetele alea de o căldură intimă.

Ce ascundea de ea?

Vreo tristețe profundă? Sau ceva mult mai rău? Vreun viciu ca al lui David sau... ?

Clătină din cap respingînd toate astea.

Ramon nu avea nici o legătură cu David. Nu semăna cîtuşi de puțin cu el. Se opri din urcuş ca să rupă dintr-un copăcel o ramură absolut superbă, încărcată cu flori galbene.

A mirosit-o încercînd să-şi alunge incertitudinile tulburătoare care n-o părăseau o clipă.

Cînd a ajuns în vîrful dealului a auzit zgomotul ciocanelor şi al ferăstraielor ce venea dinspre casă.

Patru zugravi lucrau afară, vopsind cărămizile şi lemnăria, iar un altul vopsea obloanele.

Moralul i-a crescut cînd a făcut comparație între cocioaba dărăpănată care părea să fie duminică şi felul în care arăta acum.

În cinci zile, cu ajutorul unei armate de dulgheri, Ramon a transformat-o în căsuța pitorească pe care trebuie că o ținea minte încă de cînd îl vizita pe bunicul său, care a trăit aici.

– Cutii pentru flori! a exclamat ea, tare.

Şi-a lăsat capul pe un umăr, încercînd să vizualizeze ghivecele încărcate cu flori de sub ferestrele largi. aflate de fiecare parte de la intrare.

Era exact de ceea ce avea nevoie casa, a decis Katie.

Exact ceea ce ar face-o să arate ca o căsuță dintr-o carte de poveşti, într-un decor de poveşti, pe o insulă dintr-o carte de poveşti. Dar viața ei aici va fi oare o viață ca-n poveşti?

L-a găsit pe Ramon coborînd o scară, în partea din fund a casei, unde vopsise şi el ceva.

Cînd i-a auzit vocea moale spunînd „Bună", s-a întors surprins. Un zîmbet atrăgător i-a luminat trăsăturile bronzate. Era atît de evident încîntat să o vadă, încît Katie s-a simțit dintr-o dată şi ea absurd de fericită.

– Ți-am adus ceva, i-a spus şi a scos de la spate creanga încărcată cu flori, pe care i-a întins-o ca pe un buchet.

– Flori? s-a mirat el, acceptînd ramura oficial şi plin de gravitate. Pentru mine?

– Mîine o să-ți aduc bomboane. Şi i-a zîmbit provocator.

– Şi poimîine?

– Oh, se obişnuieşte să se aducă o bijuterie. Ceva de bun-gust şi foarte scump, dar ceva mic – nimic ostentativ, care să te pună pe gînduri în legătură cu adevăratele mele intenții.

– Şi după aceea?

– Încuie-ți uşile şi apără-ți virtutea, pentru că e ziua de plată, i-a spus rîzînd.

Pieptul lui lat era gol, strălucind de parcă ar fi fost uns cu loțiune de bronzat; şi mirosea a săpun şi sudoare, combinație pe care Katie a găsit-o ciudat de provocatoare cînd a strîns-o în brațe.

– Pentru tine, i-a spus în timp ce o mîngîia leneş pe spate şi-şi apropia tot mai amenințător gura de a ei, voi fi o cucerire uşoară. Dau virtutea doar în schimbul florilor.

– Stricat neruşinat ce eşti!

– Sărută-mă, Katie!

Capitolul 16

Cînd părintele Gregorio i-a rostit numele de la altar, urmat de cel al lui Ramon, a zvîcnit uşor din cap. Citea proclamațiile de căsătorie, şi-a dat ea seama.

Parcă toată lumea din biserica aglomerată s-a întors la unison spre rîndul din spate, unde Katie şi Ramon stăteau între Gabriella şi soțul ei, şi familia lui Rafael.

Sătenii ştiau cu siguranță cine este Ramon Galverra Vicente, şi-a spus ea, ceea ce nici nu era surprinzător, dat fiind că s-a născut aici. Surprinzătoare a fost atitudinea lor ciudată față de el. Din clipa în care a păşit în biserică, l-au urmărit cu o curiozitate evidentă. Cîțiva au dat din cap sau i-au zîmbit, dar chiar şi în expresia acestora se putea citi curiozitate amestecată cu incertitudine şi chiar cu o teamă plină de respect.

Fireşte, atitudinea lui Ramon înainte de începerea serviciului religios a descurajat pe oricine ar fi dorit să-i facă vreun avans prietenesc.

Cu un zîmbet înstrăinat, de o politețe rece,

şi-a plimbat privirea peste ocupanţii curioşi ai bisericii, după care s-a aşezat alături de Katie şi i-a ignorat total.

Katie se foia pe scaunul tare şi neconfortabil, cu o expresie de deplină concentrare la slujba oficiată de părintele Gregorio, din care nu înţelegea nici un cuvînt.

A început să se întrebe dacă nu cumva conspirau toate ursitele pentru a-i împiedica cît mai multă vreme, pe ea şi Ramon, să rămînă singuri. În ultimele şapte zile nu se ivise nici o ocazie „să-şi împărtăşească trupurile unul cu celălalt", aşa cum prevestise Ramon că se va întîmpla.

Vineri, în timp ce Katie se afla încă în braţele lui, bucurîndu-se de sărutările ameţitoare de mulţumire pentru „*bouquet*-ul" primit, un val de nori negri a început să se rostogolească pe cer, acoperind soarele.

Ceea ce a început ca o ploaie uşoară s-a transformat în curînd într-una torenţială. Au petrecut o seară plăcută, chiar dacă nesatisfăcătoare, jucînd cărţi cu Gabriella şi cu soţul ei.

Sîmbătă, cerul s-a limpezit, iar bărbaţii au muncit toată ziua la casă. Acum, că electricitatea funcţiona, Ramon îi ţinea să lucreze înăuntru pînă cînd se întuneca, ceea ce dintr-un foc a eliminat casa ca loc de întîlnire.

Sîmbătă seara, devreme, Eduardo le-a sugerat lui Ramon şi lui Katie o plimbare în „Golful fosforescent".

Katie a fost uimită ca, dintre toţi, Eduardo să propună o ieşire atît de romantică şi să le ofere şi maşina lui în acest scop. Nu şi-l putea

imagina pe Eduardo în rolul lui Cupidon, cînd ştia cît de mult o dezaproba. Misterul a fost elucidat în clipa în care Ramon a consultat-o pe Katie, iar ea a acceptat cu plăcere.

– Atunci s-a aranjat, a spus Eduardo. Eu şi Gabriella sîntem încîntaţi să vă însoţim. De fapt, în felul ăsta erau împiedicaţi să rămînă singuri acasă, în timp ce Eduardo ar fi dus-o pe Gabriella în golf. După expresia lui Ramon, Katie era sigură că era foarte supărat pe prietenul lui.

Totuşi, seara a fost un succes neaşteptat. La începutul călătoriei de 50 de mile, pe drumurile bine întreţinute ale insulei, Ramon a rămas tăcut şi gînditor, stînd alături de Katie pe bancheta din spate.

Dîndu-şi seama că Eduardo era cauza, Katie a arborat cel mai strălucitor zîmbet al ei şi, curînd, a început să zîmbească şi Ramon, încercînd să-i răspundă la numeroasele întrebări despre peisajul pe lîngă care treceau.

„Phosphorescent Bay" a fost o experienţă magică pentru Katie. Aceiaşi nori grei care au adus ploaia, ţinîndu-i pe majoritatea turiştilor departe de golf, au acoperit şi luna. Cu Gabriella şi Eduardo în faţă, într-o barcă cu motor închiriată, iar ei în spate, Katie cînd îşi ridica faţa spre Ramon pentru a primi un sărut furat, cînd se răsucea în scaun pentru a privi luminiţele verzi care sclipeau în valurile tăiate de barcă.

La sugestia lui Ramon, s-a aplecat peste bord şi şi-a cufundat mîna în apă. Cînd a ridicat-o, aceleaşi luminiţe verzi sclipeau pe braţul

ei. Pînă şi peştii care făceau salturi lăsau o aversă de luminițe verzi în urma lor.

În ce-l priveşte, Ramon s-a relaxat în barcă, arătînd ca un băştinaş uşor amuzat care întreținea trei turişti. Dacă a fost ceva care i-a făcut mai multă plăcere decît s-o privească pe Katie cum se bucura de tot ce vedea, atunci a fost dejucarea dorinței lui Eduardo de a avea o oarecare intimitate romantică cu soția lui pe locurile din spate ale bărcii. De fiecare dată cînd Eduardo le sugera să treacă în față, Ramon refuza vesel:

– Ne simțim perfect aici, în spate, Eduardo.

Spre sfîrşitul serii, Eduardo era cel care se uita iritat la Ramon, care zîmbea cu satisfacție.

Tunetul, al cărui ecou a răsunat în întreaga biserică, a fost urmat de un triplu fulger, luminînd superbele vitralii. Katie a zîmbit sec, acceptînd ceea ce, după cît se părea, urma să fie încă o zi în care vremea îi va forța să rămînă în casă, încă o zi şi o seară cînd nu va putea să stea singură de vorbă cu Ramon.

– Avem o zi perfectă pentru cumpărături, i-a spus Gabriella a doua zi de dimineață, la opt şi jumătate, aducîndu-i cafeaua în dormitor. Soarele a ieşit dintre nori, a adăugat ea veselă, aşezîndu-se pe pat. Şi-a băut cafeaua urmărind-o cu privirea pe Katie, care se pregătea pentru întîlnirea cu padre Gregorio.

– Arăți perfect, a zîmbit Gabriella. Arăți aşa cum arăți întotdeauna – frumoasă!

Katie a ridicat ochii spre tavan, acceptînd rîzînd complimentul făcut în clipa cînd pleca şi

i-a promis Gabriellei că se va întoarce de îndată ce termină cu părintele Gregorio.

Cincisprezece minute mai tîrziu, nu mai rîdea. Stătea înțepenită în scaun roşind sub privirea scrutătoare a părintelui Gregorio.

– Te-am întrebat, a repetat amenințător, dacă Ramon ştie că-ți foloseşti banii, cărțile de credit ca să plăteşti mobila pentru acea casă?

– Nu, a recunoscut îngrijorată Katie. Cum ați descoperit?

– Vom ajunge şi la asta imediat, i-a spus cu voce joasă, plină de furie. În primul rînd, vreau să aflu dacă ştii că Ramon s-a întors în sat după o absență de mai mulți ani? Că a plecat de aici de multă vreme pentru ceva mai bun?

– Da, ca să lucreze pentru o companie care a dat faliment.

Recunoaşterea acestui fapt l-a înfuriat şi mai tare pe părintele Gregorio.

– Atunci înseamnă că ştii că s-a întors aici ca să o ia de la capăt, fără nimic?

Katie a dat din cap, simțindu-se de parcă urma să-i cadă o sabie în cap fără să ştie însă din ce direcție.

– Ai cea mai mică idee, señorita, cîtă forță şi curaj îi trebuie unui bărbat să se întoarcă în locul în care s-a născut nu ca un om de succes, ci ca un falit? Înțelegi ce înseamnă pentru mîndria lui cînd este nevoit să dea ochii cu oamenii care au crezut că i-a părăsit şi a avut succes – şi care acum văd că s-a întors aici înfrînt?

– Nu cred că Ramon se simte înfrînt sau căzut în dizgrație, a protestat ea.

Padre Gregorio a bătut cu pumnul în birou.

– Nu, nu a căzut în dizgrație, dar o să cadă, mulțumită dumitale! Mulțumită dumitale, lumea din sat o să spună că *novia* lui bogată din Statele Unite a trebuit să-i plătească prosoapele ca să aibă cu ce să se șteargă pe mîini!

– Nimeni nu știe că plătesc din banii mei jumătate din costul a tot ceea ce cumpăr! a izbucnit ea. Cu excepția dumneavoastră și – nimeni, s-a corectat rapid, protejînd-o pe Gabriella.

– Nimeni, cu excepția dumitale și a mea, a imitat-o el bajocoritor. Și Gabriella Alvarez, desigur. Și jumătate din sat, care în clipa asta bîrfește despre acest lucru cu cealaltă jumătate! Am fost destul de clar?

Katie a dat nefericită din cap.

– Gabriella a păstrat, firește, secretul față de Eduardo, care i-ar fi spus lui Ramon. Ai obligat-o să-și mintă propriul bărbat pentru tine!

Îl privea îngrijorată cum încearcă să-și recapete controlul.

– Señorita Connelly, există cea mai vagă, cea mai slabă posibilitate să credeți că Ramon nu va avea nici o obiecție la ceea ce faceți?

Katie și-ar fi dorit mai mult decît orice să profite de această scuză, dar mîndria o împiedica să fie lașă.

– Nu, i-am spus lui Ramon că vreau să particip la cheltuielile pentru lucrurile cumpărate și el... nu a fost încîntat de idee... A văzut cum ochii preotului se îngustează. Ei bine, s-a opus vehement.

– Așa deci. Ramon ți-a spus să n-o faci, dar

dumneata ai făcut-o totuşi, numai că pe furiş, da? Nu i-ai dat ascultare.

Temperamentul ei a reacţionat imediat.

– Să nu-mi spuneţi mie că nu i-am dat ascultare, padre. Nu sînt un cîine dresat. În al doilea rînd, aş vrea să vă reamintesc că am cheltuit „pe furiş" o bună parte din banii mei pentru Ramon, ceea ce cred că poate fi considerat mai degrabă caritate. Ceea ce nu este nicidecum o crimă.

– Caritate! a explodat el furios. Asta este Ramon pentru tine – un caz de caritate, un obiect al milei?

– Nu! Fireşte că nu!

Ochii ei imenşi erau plini de o groază reală.

– Deci, dacă plăteşti jumătate pentru tot, asta înseamnă că şi cheltuieşti de două ori pe cît îşi poate permite. Eşti chiar atît de răsfăţată, încît trebuie să ai exact ce-ţi doreşti chiar acum, în clipa asta?

Katie se gîndi că în comparaţie cu interogatoriul ăsta inchiziţia spaniolă trebuie să fi fost o nimica. Nu-i putea evita întrebarea şi, categoric, nu i-ar fi putut spune că a plătit jumătate din tot ceea ce a cumpărat ca să nu se simtă obligată să se căsătorească cu Ramon.

– Aştept să-mi răspunzi.

– Aş vrea şi eu să vă răspund, i-a spus nefericită. Numai că nu pot. N-am făcut-o pentru nici unul dintre motivele la care vă gîndiţi dumneavoastră. Este prea greu de explicat.

– Este şi mai greu de înţeles. De fapt, señorita, eu nu te înţeleg. Gabriella este prietena dumitale, şi totuşi nu ai ezitat să o implici în

trădarea dumitale. Stai sub acoperişul lui Eduardo şi totuşi nu ai nici o remuşcare pentru faptul că-i răsplăteşti ospitalitatea obligînd-o pe soția lui să-l mintă. Vrei să te căsătoreşti cu Ramon şi totuşi nu i te supui, îl minți şi-l expui dizgrației. Cum poți să faci toate astea cuiva pe care-l iubeşti?

A început să-şi piardă culoarea din obraji, iar padre Gregorio, remarcînd durerea de pe fața ei, clătină din cap. Cînd a vorbit din nou, avea vocea încordată, dar mai blîndă.

– Señorita, în pofida tuturor lucrurilor ăstora, nu cred că eşti egoistă sau fără suflet. Probabil că ai un motiv întemeiat să faci ceea ce faci. Spune-mi-l, ca să pot să înțeleg.

Rămasă fără grai, Katie nu putea face altceva decît să se holbeze la el.

– Spune-mi! Spune-mi că-l iubeşti pe Ramon şi că nu ți-ai dat seama că satul o să bîrfească. Aş crede, te-aş ajuta chiar să-i explici şi lui Ramon. Spune-mi asta, şi terminăm pe loc aranjamentele pentru căsătorie.

Stomacul i s-a strîns într-un nod dureros, dar fața îi era calmă.

– Nu vă datorez nici o explicație, padre. Şi nici nu voi discuta cu dumneavoastră sentimentele mele față de Ramon.

Sprîncenele lui albe şi stufoase s-au unit într-o încruntătură furioasă. Lăsîndu-se pe spătarul scaunului, o cercetă îndelung şi pătrunzător.

– Nu vrei să vorbeşti de sentimentele pentru Ramon pentru că nu ai nici un sentiment față de el... Aşa este?

– Nu am spus asta! a negat Katie, dar mişcările convulsive ale pumnului ţinut pe genunchi îi trăda zbuciumul interior.

– Poţi să spui că-l iubeşti?

Katie se simţea de parcă era sfîşiată în bucăţi de sentimentele devastatoare pe care nici nu le înţelegea, nici nu le putea controla. A încercat să rostească cuvintele pe care aştepta să le audă de la ea, să-l liniştească, dar nu a putut. Nu putea decît să-l privească într-o tăcere de gheaţă.

Părintele Gregorio îşi lăsă umerii în jos. Cînd a vorbit, cumplita disperare din vocea lui a adus-o pe punctul de a izbucni în lacrimi.

– Înţeleg, a spus el. Cu sentimentele pe care le ai, ce fel de soţie ai putea să fii pentru Ramon?

– O soţie bună! a şoptit cu vehemenţă.

Intensitatea emoţiei ei l-a uluit. Se holba din nou la ea, ca şi cum încerca singur să o înţeleagă. Îşi plimbă privirea pe faţa ei palidă şi scrutîndu-i ochii albaştri a descoperit în adîncimile lor chinuite ceva ce i-a adus gentileţe în gals.

– Foarte bine. Am să accept lucrul ăsta.

Afirmaţia lui uluitoare a avut un efect la fel de uluitor asupra ei, care a fost cuprinsă din cap pînă în picioare de un tremur datorat unui inexplicabil amestec de uşurare şi îngrijorare.

– Dacă îmi spui că eşti pregătită să-ţi îndeplineşti îndatoririle ca soţie a lui Ramon, am să te cred. Eşti pregătită să pui nevoile lui înaintea nevoilor tale, să cinsteşti şi să respecţi...

– Autoritarea lui? l-a întrerupt scurt. Nu

cumva să uitați „să-i dau ascultare", a adăugat revoltată ridicîndu-se în picioare. Nu asta urma să mă întrebați?

– Să presupunem că da, a spus el cu o curiozitate rece. Ce ai fi răspuns?

– Exact ce ar fi răspuns orice femeie cu minte, gură şi coloană vertebrală în fața unei asemenea sugestii revoltător de insultătoare! Nu voi promite, categoric nu voi promite supunere nici unui bărbat. Animalele şi copiii dau ascultare şi se supun, nu femeile!

– Ai terminat, señorita?

Katie a înghițit în sec şi a dat aprobator din cap.

– Atunci permite-mi să-ți spun că nu aveam de gînd să menționez cuvîntul „supunere". Voiam să te întreb dacă eşti dispusă să respecți dorințele lui Ramon, nu autoritatea lui. Şi, spre ştiința dumitale, i-aş fi cerut lui Ramon să-şi ia exact aceleaşi angajamente pe care ți le-am cerut dumitale.

Şi-a coborît ochii, iar genele lungi i-au umbrit obrajii, ascunzîndu-i teribila stînjeneală.

– Îmi pare rău, a spus încet. Am crezut...

– Nu trebuie să te scuzi, a oftat obosit părintele Gregorio. S-a întors şi a pornit spre fereastra care dădea spre piață şi biserică. Şi nu mai trebuie să vii din nou aici, a adăugat fără să se uite la ea. Am să-l anunț pe Ramon ce am decis.

– Şi ce anume? a reuşit să bîiguie.

– Vreau să cuget în linişte o vreme înainte de a hotărî ceva.

Katie şi-a trecut mîinile prin păr.

– Padre Gregorio, nu ne puteți împiedica să ne căsătorim. Dacă nu ne căsătoriți dumneavoastră, o va face altcineva.

Spatele i-a devenit rigid. Întorcîndu-se încet, i-a aruncat o privire în care se citea atît supărare, cît şi o uşoară veselie.

– Mulțumesc că mi-ai amintit care-mi sînt limitele, señorita. M-ai fi dezamăgit foarte tare dacă n-ai fi găsit o nouă cale de a mă contrazice exact înainte să pleci, în aşa fel încît să-mi fac cea mai proastă părere posibilă despre tine.

Katie l-a privit cu o furie neputincioasă.

– Sînteți cel mai trufaş, cel mai îngîmfat...! A tras adînc aer în piept încercînd să se calmeze. Nu-mi pasă ce părere aveți despre mine!

– Încă o dată îți mulțumesc, i-a spus părintele Gregorio înclinîndu-şi capul într-o plecăciune exagerată.

A smuls un pumn de iarbă şi, nervoasă, a aruncat-o cît a putut de departe. Stătea pe o stîncă mare, plată, cu spatele sprijinit de trunchiul unui copac, uitîndu-se în gol peste dealurile molcome şi văile din jur. Soarele cobora într-un evantai de raze roşii şi aurii, dar peisajul nu avea nici o influență asupra stării ei de spirit, după întîlnirea din cursul dimineții cu părintele Gregorio. Şi nici cele şase ore de cumpărături cu Gabriella. La o depărtare de 100 de yarzi în dreapta ei, oamenii care munceau la casă îşi strîngeau uneltele şi plecau la cină, după care urmau să se întoarcă să termine ce mai aveau de făcut.

Se întrebă unde fusese Ramon toată ziua,

dar era prea nemulțumită şi supărată pe ea însăşi şi pe preotul ăla băgăcios, ca să se preocupe prea mult de asta.

Cum îndrăzneşte omul ăsta să se îndoiască de motivele şi emoțiile ei? se întrebă uitîndu-se neagră de furie spre munții care se profilau în zare.

– Sper că nu la mine te gîndeşti cu expresia asta, a auzit o voce profundă, amuzată.

Şi-a întors surprinsă capul. Ramon era la mai puțin de un yard de ea, trupul lui înalt, cu umeri largi, blocîndu-i apusul azuriu.

Arăta de parcă-şi petrecuse ziua în biroul fabricii de conserve şi doar şi-a dat haina jos, şi-a descheiat gulerul cămăşii albe ca zăpada şi şi-a răsucit manşetele în sus, pe brațele bronzate. Avea sprîncenele negre ridicate în semn de întrebare şi îi studia fața cu o privire pătrunzătoare.

– De fapt, eu...

– Puneai la cale o crimă? îi sugeră sec Ramon.

– Cam aşa ceva, a mormăit ea.

– Victima să fie oare o persoană pe care o cunosc?

– Padre Gregorio, a recunoscut ridicîndu-se în picioare.

Privind în jos la ea, de la înălțimea lui copleşitoare, Ramon şi-a băgat adînc mîinile în buzunarele pantalonilor.

În urma gestului, cămaşa albă i s-a întins peste pieptul musculos şi umerii largi, iar pulsul ei a luat-o razna ca răspuns la masculinitatea puternică, pe care o emana.

Totuşi, următoarele lui cuvinte i-au readus atenţia la problema pe tapet.

– L-am văzut în sat cu cîteva minute în urmă, Katie. Nu vrea să ne căsătorească. Este pornit rău.

Katie s-a simţit afectată de faptul că dispreţul părintelui Gregorio faţă de ea a mers atît de departe.

Faţa ei frumoasă s-a înroşit de indignare.

– Ţi-a spus de ce?

Ramon a zîmbit brusc. Unul din zîmbetele alea neaşteptate şi devastatoare care îi tăiau întotdeauna răsuflarea.

– Padre Gregorio pare să creadă că-ţi lipsesc unele atribute pe care el consideră că trebuie să le aibă o soţie bună.

– Cum ar fi? a întrebat ea bătăioasă.

– Supunerea, docilitatea şi respectul pentru autoritate.

Katie s-a simţit sfîşiată între spiritul ei de revoltă şi sentimentul de vinovăţie.

– Tu ce i-ai spus?

– I-am spus că-mi doresc o soţie, nu un cocker spaniel.

– Şi?

– Padre Gregorio, continuă el cu ochii strălucindu-i de luminiţe jucăuşe, crede că mi-ar fi mai bine cu un cocker spaniei.

– Oh, aşa deci! Ei bine, dacă e să mă întrebi pe mine, tiranul ăla bătrîn şi băgăcios manifestă o preocupare nefirească pentru binele tău.

– De fapt, este preocupat de binele tău, a spus sec Ramon. Se teme foarte tare ca nu

cumva la scurtă vreme după ce ne vom căsători, să nu fiu tentat să te omor.

S-a întors cu spatele la el pentru a-şi ascunde confuzia şi durerea.

– Este atît de important pentru tine ceea ce gîndeşte el?

Ramon şi-a aşezat încet mîinile pe umerii ei, trăgînd-o delicat cu spatele spre el.

– Ştii că nu este. Dar orice întîrziere a căsătoriei noastre este importantă pentru mine. Dacă padre Gregorio nu se va răzgîndi, va trebui să găsesc în San Juan un preot să ne căsătorească, iar proclamaţiile vor trebui citite probabil din nou. Vreau să mă căsătoresc cu tine duminică, Katie, şi numai părintele Gregorio poate face posibil acest lucru. Ştii asta. Restul este gata. Lucrul la casă va fi terminat în seara asta, părinţii tăi au deja rezervări la avion pentru sîmbătă, iar eu le-am oprit un apartament la *Caraibe Hilton*.

Îi simţea răsuflarea caldă în păr, era foarte conştientă de trupul lui musculos şi tare lipit de spatele ei.

– Părintele Greogorio a plecat în Insula Vieques. Cînd se întoarce, joi, vreau să vorbeşti cu el şi să-i dai toate asigurările pe care le doreşte.

Rezistenţa ei a început să cedeze cînd a răsucit-o în braţe şi i-a cuprins gura.

– Ai să faci asta pentru mine? a murmurat răguşit, întrerupînd contactul.

Katie îi privea gura puternică, senzuală. Şi-a ridicat capul uitîndu-se în ochii lui negri şi fermecători, şi bruma de apărare ce i-a mai rămas

s-a dezintegrat într-o clipă. O dorea atît de mult! Şi-i simţea deja coapsele tari lipite de ea. Şi ea îl dorea – la fel de mult.

– Da, a murmurat.

A strivit-o la piept, într-o îmbrăţişare puternică, şi a sărutat-o îndelung, cu pasiune. Cînd i-a depărtat buzele nerăbdătoare să-i primească limba, Ramon a gemut de plăcere, sunetul declanşînd o reacţie primitivă din partea ei.

Fără nici un pic de sfială a ieşit în întîmpinarea pasiunii lui cu propria ei pasiune, dorind să-i ofere cel puţin aceeaşi plăcere pe care i-o dădea el ei. L-a sărutat cu tot atîta erotism pe cît a făcut-o el, mîngîindu-i convulsiv torsul, arcuindu-şi trupul pentru a veni în întîmpinarea lui.

A exclamat dezamăgită cînd Ramon s-a depărtat. Tremurînd încă de dorinţă, a deschis ochii încetoşaţi. În lumina tot mai slabă a apusului de soare, cu ochii în ochii ei, Ramon i-a şoptit cu patimă:

– Te iubesc, Katie!

Ea a deschis gura să vorbească, dar nu a putut să articuleze nici un cuvînt. Stomacul i se agita îngrozitor, după care s-a strîns într-un nod dureros. A încercat să spună „Te iubesc", dar cuvintele pe care i le-a strigat de atîtea ori în acea îngrozitoare noapte, cu mult timp în urmă, lui David, i se opreau acum în gît, paralizîndu-i coardele vocale.

Cu un geamăt adînc, şi-a încolăcit braţele de gîtul lui şi a început să-l sărute cu disperare, simţind cum fiecare fibră a trupului lui *se* încorda, respingînd-o.

Ramon simți durerea ca o împunsătură de pumnal înroşit. Nu-l iubea! S-o ia dracu'! Nu-l iubea.

– Nu... nu pot să o spun, a izbucnit în hohote, agățîndu-se strîns de el, lipindu-şi trupul de al lui. Nu pot să spun cuvintele pe care vrei să le auzi. Pur şi simplu nu pot!

Ramon o privea urînd-o pe ea şi urîndu-se pe el pentru că o iubeşte. Începu să-i desfacă mîinile din jurul gîtului, dar Katie dădea sălbatic din cap, strîngîndu-le mai tare, lipindu-se şi mai mult de el. Lacrimile ce-i țîşneau din ochi i se rostogoleau pe genele lungi, prelingîndu-se pe obrajii ei frumoşi.

– Nu înceta să mă iubeşti, îl implora violent, doar pentru că eu nu pot să spun încă aceste cuvinte. Te rog, nu!

– Katie! a zis el aspru. Buzele ei moi au început să tremure cînd i-a auzit răceala din voce. A prins-o de umeri. Voia să se elibereze din strînsoarea brațelor ei, să o îndepărteze cu fermitate. Katie ştia asta.

– Te rog, nu, a şoptit, iar vocea i s-a frînt.

La fel şi controlul lui. Gemînd, a îmbrățişat-o cu pasiune, i-a strivit buzele. S-a topit toată în văpaia cu care i-a răspuns, aprinzînd flăcările adînci din lăuntrul lui.

– Katie, a şoptit chinuit, strîngînd-o în brațe, în timp ce ea îl săruta cu o ardoare pe care nu i-o mai arătase pînă atunci.

– Katie... Katie... Katie...

Îl iubea, era sigur de asta! O simțea! Nu putea să rostească cuvintele, dar trupul ei îi spunea că-l iubeşte. Nici o femeie nu-şi putea

oferi trupul unui bărbat în felul în care şi-l oferea Katie, decît dacă-i dăduse deja şi inima.

A întins-o pe iarbă, ea nedezlipindu-şi buzele de ale lui, mîngîindu-l cu mîini febrile. A declanşat văpaia din el; şi-a descheiat nasturii cămăşii, a scos-o, dornic să ardă pînă la capăt atîta vreme cît Katie izbucneşte în flăcări împreună cu el.

I-a scos bluza şi sutienul, apoi a început să se desfete cu senzaţia ameţitoare a sînilor goi, ce se umflau în cupa palmelor lui. S-a aplecat peste ea, i-a cuprins gura, plonjînd ritmic cu limba în cavitatea fierbinte pentru a-i spune în felul ăsta, cu îndrăzneală, ce dorea să-i facă. Iar Katie a primit fericită invazia posesivă.

Ramon îşi simţea trupul ca un furnal. A ridicat-o deasupra, devorîndu-i cu privirea sînii albi, striviţi de pieptul lui.

– Te doresc cu ardoare, i-a şoptit cu voce groasă. Te doresc atît de mult, încît sufăr de dor de tine, tînjesc după tine. I-a tras capul spre el, sărutînd-o adînc. Fă-mă să te doresc şi mai mult, Katie.

Şi l-a făcut.

L-a sărutat cu tot sufletul şi trupul, scoţînd gemete joase, animalice de plăcere în timp ce se mişca sinuos în jurul bărbăţiei lui stîrnite.

Ramon a strîns-o şi mai tare în el, dorind să-i absoarbă trupul, lăsînd-o să-l ducă pe culmi agonizante ale dorinţei, înainte ca în cele din urmă să se rostogolească pe o parte şi să o ia cu el.

A deschis uşor ochii, fluturînd din gene. Ramon respira sacadat, cu faţa dură şi întunecată

de pasiune. A ridicat buzele spre el; a dat să aplece gura spre gura ei, apoi s-a controlat.

– Ai să mă faci să-mi pierd mințile, i-a spus răguşit.

Katie se aştepta ca el să termine ce începuseră. În schimb, Ramon s-a retras şi s-a întins lîngă ea, trăgîndu-i capul pe umăr, ținînd-o lipită de el, cu ochii întorşi spre cerul nopții. Era nedumerită. Nu-şi putea imagina de ce s-a oprit dintr-o dată; numai dacă nu cumva credea că asta a vrut ea.

Dar ea nu a vrut nicidecum asta! Cum putea să creadă aşa ceva cînd tot trupul ei tînjea după al lui, cînd îşi dorea mai mult decît orice să-i ofere plăcere? S-a întors într-o parte, hotărîtă să afle.

– Dacă te fac să-ți pierzi mințile, nu este decît vina ta, i-a spus ea şi, înainte să poată răspunde ceva, a început să-i urmărească seducător cu limba linia urechii.

Ramon a prins-o cu mîna liberă de talie, mîngîind-o. A început să tremure de plăcere cînd şi-a vîrît limba în ureche, explorîndu-i senzual fiecare interstițiu.

– Katie, încetează sau altfel am să fac şi eu acelaşi lucru.

Fără să fie intimidată, şi-a continuat explorarea excitantă.

– Mi-ai făcut deja, i-a suflat în ureche. Şi îmi place.

– Şi mie îmi place, de asta vreau să încetezi!

Katie şi-a adunat tot curajul şi s-a sprijinit într-un cot. S-a uitat o clipă gînditoare la lanțul

de argint care-i strălucea la gît şi la medalionul care zăcea pe pătura de păr negru a pieptului, apoi a ridicat ochii mari, întrebători, spre ochii lui.

– Ramon, l-a întrebat urmînd cu degetele conturul lanţului, fără să ia în seamă efectul devastator pe care-l avea asupra lui. Ţi-a trecut vreodată prin cap că ar trebui să nu ne oprim?

– Mi-a trecut, i-a spus sec, prinzînd-o de mînă pentru a-i stăvili coborîrea chinuitoare. Mi-a trecut de vreo 200 de ori în ultimele zece minute.

– Atunci de ce? De ce ne oprim, vreau să spun?

Şi-a întors capul şi a privit spre stelele depărtate care licăreau timid pe cerul ca de cerneală.

– Pentru că oamenii se vor întoarce în curînd de la masa de seară. Lucru adevărat, firesc, dar nu ăsta era motivul pentru care dădea înapoi. Dacă ar fi fost absolut sigur că îl iubeşte, ar fi dus-o pur şi simplu în clipa asta în altă parte, unde puteau să aibă intimitate. Dacă ar fi fost sigur că-l iubeşte, ar fi făcut dragoste în fiecare zi de cînd au sosit în Porto Rico. Dacă Katie l-ar iubi, atunci contopirea fizică a trupurilor lor ar întări şi ar adînci această dragoste.

Dar dacă tot ce simte ea pentru el este numai o puternică dorinţă fizică, dacă acesta era singurul motiv pentru care voia să se căsătorească cu el, atunci satisfacerea acestei dorinţe înainte de a fi practic căsătoriţi ar atenua presiunea care ar determina-o să meargă în faţa altarului. Şi nu voia să rişte asta.

Pentru a-i satisface apetitul sexual, va trebui mai întîi să se căsătorească cu el. Din clipa în care a luat-o în brațe la St. Louis, între ei s-a manifestat o imensă chimie fizică. Şi-a dat seama imediat de lucrul ăsta şi de atunci l-a exploatat în permanență. Îi era ruşine de ceea ce îi făcea lui Katie.

Ea avea încredere în el, iar el folosea propria ei dorință ca o armă pentru a o forța să se căsătorească cu el. Dar era o armă cu două tăişuri, pentru că se chinuia singur sărutînd-o şi mîngîind-o pînă se dezlănțuiau amîndoi, ca în acel moment să dea înapoi. De fiecare dată cînd o lua în brațe era un adevărat chin ştiind că era atît de dulce, atît de fierbinte şi tînjea atît de mult să fie posedată, iar el să nu poată face asta.

Ce fel de bărbat era dacă recurgea la un asemenea şantaj sexual? se întrebă cu dispreț. Răspunsul era la fel de umilitor ca şi întrebarea. Era acel gen de bărbat foarte îndrăgostit de o femeie care, după cît se părea, nu-l iubeşte. Mintea lui a respins violent această concluzie. Katie îl iubeşte! Simțea asta pe buzele lui. Dumnezeule, înainte să se căsătorească va trebui să recunoască asta! O va face el să-i spună că-l iubeşte!

Şi dacă nu, ce?

Închizînd ochii, Ramon a tras adînc aer în piept. Dacă nu, va trebui să o lase să plece. Mîndria lui şi respectul de sine nu-i vor permite să trăiască cu ea, să o iubească cum o iubeşte, ştiind că ea nu-l iubeşte. N-ar suporta ruşinea sau durerea unei dragoste neîmpărtăşite.

Katie s-a lipit de el, trezindu-l din reverie.

– Este timpul să plecăm, i-a spus ridicîndu-se, în pofida voinței lui. Gabriella şi Eduardo ne aşteaptă la cină. S-or întreba pe unde umblăm.

Katie i-a aruncat un zîmbet sec, punîndu-şi bluza şi netezindu-şi părul cu degetele.

– Gabriella ştie unde sîntem. Eduardo va presupune în mod automat că te-am tîrît pe undeva, ca să încerc să te seduc. Cînd este vorba de mine, Eduardo presupune ce este mai rău.

– Eduardo nu este îngrijorat că ai putea să-mi furi virginitatea, Katie. Am pierdut-o demult, în aceeaşi noapte cu el, după cîte țin eu bine minte.

Bărbia ei frumoasă s-a ridicat în vînt într-o atitudine de dezinteres, dar în voce i se simțea gelozia, ceea ce l-a încîntat pe Ramon, care tocmai o asemenea reacție sperase să declanşeze.

– Cîți ani aveai atunci?

– Nu este treaba ta, i-a răspuns el rîzînd.

Capitolul 17

– Vă mulțumesc încă o dată, le-a spus ea veselă, două zile mai tîrziu.

Le făcu din uşă semne de rămas-bun lui Rafael, soției şi fiilor lui, care o ajutaseră să termine curățenia în casă, să aranjeze mobila

şi să pună perdelele, treabă care a durat toată ziua de ieri şi cea de astăzi.

S-a uitat după camionul lui Rafael cum ieşea din curte, după care s-a întors spre Gabriella, care se extrăgea obosită dintr-un fotoliu.

Munceau din zori, iar acum era după-amiază tîrziu.

– Cred că Ramon va fi surprins, repetă Gabriella. Acum două zile muncitorii erau încă aici, iar locul era gol. Cînd o să vină astă-seară, o să vadă toată mobila aranjată, patul făcut, iar pe masa din bucătărie sînt pînă şi lumînări şi şervețele. N-o să-i vină să-şi creadă ochilor!

– Sper să ai dreptate, a murmurat Katie cu o umbră de mîndrie. I-am spus eu că poate să fie o casă drăguță, dar nu m-a crezut.

– Drăguță? s-a mirat Gabriella luîndu-şi geanta şi pornind spre uşă. Este de-a dreptul frumoasă. Ai mare talent pentru decorări interioare, Katie.

Uitîndu-se la ea, Katie se gîndi la milele nesfîrşite pe care le-au străbătut împreună, la expedițiile frenetice, la orele obositoare de căutări prin magazine. Şi în tot timpul ăsta Gabriella a fost veselă şi a susținut-o.

– Gaby, i-a spus Katie moale, cuprinsă de afecțiune şi gratitudine, tu ai un mare talent pentru a fi o bună prietenă.

Trăsăturile Gabriellei au fost luminate de un zîmbet.

– Ciudată, nu-i aşa, această apropiere între noi! Nu ne-am cunoscut decît acum 11 zile şi totuşi pentru mine eşti aproape ca o soră.

Cele două femei, care băuseră o sticlă cu

vin în timp ce munceau, şi-au zîmbit sfios, cu feţele îmbujorate de băutură şi de plăcere, apoi Gabriella a plecat.

Katie a strîns paharele şi s-a uitat la ceas – era cinci. Aseară l-a făcut pe Ramon să-i promită că de la muncă vine direct acasă, ceea ce însemna că în următoarea jumătate de oră trebuie să sosească. Intră în bucătărie şi spălă cele două pahare, punîndu-le pe dulapul nou *Formica* pentru a fi pregătite cînd vine Ramon.

Fredonînd, a deschis un dulap şi a scos altă sticlă de vin roşu şi tirbuşonul. De fapt, ea băuse destul vin.

Ceva mai mult decît destul – şi-a zis ea sec. Se simţea încinsă şi agitată. Dar, şi-a spus veselă, terminarea casei era un foarte bun motiv pentru a sărbători.

Privi în jurul ei, în bucătărie. Veselă şi îmbietoare, exact aşa cum i-a spus lui Ramon că ar putea să fie. Pereţii erau acoperiţi cu un tapet luminos, verde cu alb.

Pe unul dintre pereţi era o întreagă colecţie de coşuri din răchită şi pai de toate mărimile şi formele, pe care Katie le-a cumpărat pentru o zecime din preţul lor din Statele Unite. Toate dulapurile fuseseră vopsite în alb.

A ieşit din bucătărie şi a început să umble din cameră în cameră. În dormitor s-a oprit să netezească, fără să fie nevoie, cuvertura de pe pat.

Era din pătrate mari, fiecare pătrat cu alt model, dar toate potrivindu-se perfect în culorile de bază – auriu, alb şi maro.

Perdelele aurii atîrnau la ferestrele largi, ar-

monizîndu-se şi completînd mobila de stejar închisă la culoare şi covorul gros, auriu, care acoperea în parte podeaua de stejar lustruită. Camera era perfectă, a decis ea.

Şi masculină.

Trecu peste gîndul ăsta venit pe neaşteptate şi intră în living. Cheltuise aproape trei mii de dolari din banii ei, dar merita, şi-a zis mîndră. Canapeaua de culoarea ruginei era aşezată faţă în faţă cu două fotolii tapisate în crem şi ruginiu. Între ele, un covor mare, crem.

Masa imensă, pentru cafea, sculptată şi cu o bordură îngustă de alamă a fost cea mai mare extravaganţă a ei, dar cînd a văzut-o nu a putut rezista; şi nici lămpii care se asorta, aşezată între cele două fotolii.

Sau lampa veche de alamă să fi fost cea mai mare extravaganţă a ei? Nu-şi amintea, dar oricum nu conta. Camera, cu draperii crem şi cu ferestre înalte, era luxoasă, ademenitoare şi perferctă.

Şi masculină, îi şopti o voce mică.

O ignoră şi intră în baie, unde se spălă pe faţă şi-şi pieptănă părul. Îmi strălucesc ochii în cap de nerăbdare, şi-a zis cînd s-a privit în oglindă.

Sau numai de prea mult vin? A ridicat din umeri şi s-a uitat în jur, în baie. Totul era ultramodern şi aici; pentru că instalaţiile erau albe, a reluat tema şi în tapet, folosind o hîrtie de un alb strălucitor, avînd tipărite extrase îndrăzneţe din ziare.

Şi-a zis că este şi deşteaptă; dacă Ramon oboseşte de prosoapele roşii şi negre, le poate

înlocui pe cele roşii cu altă culoare şi va părea o baie complet nouă.

S-a şters pe mîini cu un prosop roşu şi l-a strîns cu grijă, punîndu-l deasupra celui negru. Trebuie să fi sosit deja şi restul prosoapelor la magazinul din sat. Mîine, după ce-l va vedea pe părintele Gregorio, o să treacă să le ia.

Aruncă o ultimă privire peste baie, cu capul plecat într-o parte pentru a examina mai bine. Poate că este puţin cam prea modernă în comparaţie cu restul casei, dar categoric era vie.

Şi masculină.

A admis în sfîrşit lucrul ăsta – dar, dacă era adevărat, atunci Ramon va fi cu siguranţă încîntat. În definitiv, el era foarte masculin. A intrat în sufragerie şi a început să rearanjeze superbele flori, galbene şi oranj, din bolul de pe mijlocul mesei.

Rolls-Royce-ul opri în capătul drumului, nu departe de aleea roşiatică ce ducea spre casă. Se uită nervos spre bolta roşie pe care o formau crengile încărcate de flori ale superbilor arbuşti decorativi şi deliberă dacă să-i ceară lui Garcia să-l ducă pînă în faţa casei. Ardea de nerăbdare să o vadă pe Katie şi nu voia să-şi piardă timpul străbătînd pe jos cele două mile.

Pe de altă parte, dacă ea o să-şi dea seama că şoferul îl duce la muncă şi-l aduce în fiecare zi cu Rolls-Royce-ul o să pună, fireşte, din nou întrebări. Întrebări la care fie va trebui să refuze să răspundă, fie să răspundă minţind. A indus-o în eroare, dar nu voia să o şi mintă.

– Aşteaptă-mă la locul obişnuit mîine dimineaţă, i-a spus lui Garcia. A deschis portiera şi

a coborît, fără să aştepte ca şoferul să-i răspundă. Ştia că a doua zi dimineaţă, la şapte şi jumătate, Garcia o să tragă maşina la marginea drumului, aşteptînd la o curbă mai ferită cam la jumătate de milă de piaţa satului. Nimeni nu punea întrebări, nimeni nu aştepta răspunsuri. Deşi Garcia nu mai era plătit, a insistat să-l ducă totuşi pe Ramon.

– Am fost împreună multă vreme, noi doi, i-a spus el lui Ramon la aeroport, în ziua în care a sosit Katie în Porto Rico. Cu ochi trişti şi cu mare demnitate, a adăugat: Pînă cînd maşina asta va fi vîndută, am să fac pentru tine ceea ce am făcut dintotdeauna.

Pornind pe sub boltă, Ramon se gîndea la Garcia cu dragoste şi regret. Dacă i-ar cere să-l aştepte cu motorul mergînd în faţa unei bănci, în timp ce el ar jefui-o, Garcia ar face lucrul ăsta fără nici o ezitare.

Recompensa pentru douăzeci de ani de serviciu loial urmează să fie şomajul şi o scrisoare de recomandare. Ramon îşi dorea din suflet să-i poată da ceva mai mult decît atît. Merita mai mult.

Ajuns în pragul uşii, a înţepenit. Luat cu problemele şi preocupările zilei, uitase. Katie era aici, în casa lui, aşteptîndu-l.

Lumina soarelui se strecura prin fereastră, scăldînd-o într-un halou auriu, cum stătea aplecată, în living, aranjînd nişte flori sălbatice într-un bol de ceramică.

A simţit cum un sentiment de profundă mulţumire îşi răspîndeşte căldura prin vene. Cît de ciudat că, deşi considerat drept unul dintre cei

mai bogați oameni din lume, nu a avut niciodată sentimentul că vine acasă.

A venit acasă la amante şi servitori, în reşedințe, apartamente şi vile pe țărmul mării. Dar niciodată nu a trăit acest sentiment unic de liniște care-l aştepta – pentru că niciodată nu venise cu adevărat „acasă". Katie era acasă! Înainte, oamenii l-au invidiat, acum îl vor compătimi pentru că şi-a pierdut bogăția. Ce incredibil de stupid! Acum o avea pe Katie, iar ea l-a făcut foarte bogat. Acest înger minunat cu păr roşu-auriu şi ochi albaştri în care juca rîsul urma să-i poarte copiii şi să împartă cu el zilele şi nopțile. Ea era tot ceea ce i-a lipsit întotdeauna din viață. Era bucuria!

– Te iubesc, Katie, a spus foarte încet.

Ea s-a întors imediat şi un zîmbet i-a luminat fața.

– Ei bine? Ce crezi?

Cu brațele întinse s-a învîrtit în cerc urmărindu-l nerăbdătoare cu privirea peste umăr.

Ramon ştia că l-a auzit şi i s-a strîns inima pentru că nu i-a răspuns, dar a trecut peste asta.

– Cred că eşti frumoasă, i-a spus plimbîndu-şi privirea plină de admirație peste topul de catifea de un verde-deschis, care-i lăsa mijlocul gol, şi şortul asortat care-i dezvăluia picioarele frumoase.

Katie şi-a ridicat ochii spre cer.

– Nu despre mine! Despre casă, mobilă, totul...

Pentru prima dată s-a uitat în jur şi nu la Katie. Şi ce a văzut, l-a lăsat fără grai.

– Cum ai reuşit să cumperi toate astea cu banii pe care ţi i-am dat? Nu m-am gîndit nici o clipă că au să-ţi ajungă pentru tot. Aveam de gînd să-ţi mai dau cînd mi-ai fi spus că te duci după mobilă.

– Nu-ţi place? l-a întrebat, căzîndu-i faţa.

– Să-mi placă? zîmbi el. Nu m-am uitat încă la ea. Dar cum...

– Încetează să te tot gîndeşti la bani. Să ştii că mă pricep teribil să mă tîrguiesc.

Şi-a strecurat mîna pe sub braţul lui şi l-a dus din cameră în cameră. Reacţia lui a pus-o în încurcătură. Se vedea că-i place ce a cumpărat şi că era încîntat. Nu mai contenea cu laudele, care erau sincere, şi totuşi îl deranja ceva.

Nu a fost nevoie să aştepte prea multă vreme ca să descopere ce anume. În turul de prezentare, bucătăria a fost ultimul punct.

Cînd a terminat să o inspecteze, Ramon s-a îndreptat spre bufetul pe care ea a pus mai devreme sticla cu vin. L-a urmărit cu privirea, admirîndu-i felul în care degetele lui lungi, capabile, umblau cu tirbuşonul, desfăcînd cu îndemînare sticla.

– Ei bine? a spus plină de nerăbdare. Acum, că ai văzut întreaga casă, ce crezi?

– Cred că este extrem de atrăgătoare, i-a spus turnînd vin în cele două pahare. Şi i-a întins unul. Ai de gînd să trăieşti aici?

Întrebarea a uluit-o în asemenea măsură, încît o clipă a lăsat-o fără grai. Apoi a spus:

– Da.

– Cît timp? a întrebat-o calm.

Vinul pe care l-a băut o ameţise.

– De ce-mi pui asemenea întrebări?

– Pentru că sînt două dormitoare în casa asta, i-a spus privind-o intens. Cel de-al doilea, aşa cum sînt sigur că ştii, este pentru copii. Şi totuşi ţi-ai dat mare osteneală să-l mobilezi cu un superb birou pentru mine, cu rafturi pentru cărţi şi un fotoliu. Nu două. Ai avut în vedere ca respectiva cameră să fie folosită numai de mine, nu de noi doi şi nu de copiii noştri. Apartamentul tău era plin cu plante şi totuşi în casa asta nu există nici măcar una. Dormitorul tău era extrem de feminin şi totuşi...

– Plante? clipi Katie nedumerită, sentimentele ei trecînd de la alarmă la veselie. Nici măcar nu m-am gîndit la plante. Am să-ţi dau o plantă drept cadou de nuntă! a decis pe loc.

– Şi ai să-mi dai şi copii? a întrebat-o cu faţa impasibilă.

– Nu în chip de cadou de nuntă. Gîndeşte-te ce s-ar mai bîrfi!

Ramon se uită de la faţa ei uşor îmbujorată la sticla goală de vin de lîngă cea pe care tocmai a deschis-o.

– Cît vin ai băut din sticla aia?

– Ceva mai mult de jumătate, a declarat mai curînd mîndră. Restul l-a băut Gabriella.

Lui Ramon îi venea să o zgîlţîie ca să o trezească la realitate. S-a dus în schimb spre ferestrele din colţul bucătăriei. Ridicînd paharul, a băut cu sete, apoi a rămas cu ochii aţintiţi spre vederea panoramică din faţa lui.

– De ce vrei să te căsătoreşti cu mine, Katie?

Katie i-a văzut încordarea din umeri, linia rigidă a profilului şi a încercat cu disperare să-şi păstreze mintea limpede.

– Pentru că eşti înalt şi chipeş!

Zîmbetul scurt pe care i l-a aruncat pe furiş nu avea pic de veselie.

– De ce altceva mai doreşti să te căsătoreşti cu mine?

– Oh, motivele obişnuite pentru care se căsătoresc oamenii în ziua de azi, glumi ea. Ne plac aceleaşi filme, ne...

– Încetează să te mai joci cu mine! a izbucnit el. Te-am întrebat de ce vrei să te căsătoreşti cu mine.

A cuprins-o panica şi inima a început să-i bată năvalnic.

– Eu... Încerca să vorbească şi nu putea. Ştia că Ramon voia să-i spună că-l iubeşte şi că dorea să o audă făcînd un angajament final, irevocabil, de a se căsători cu el. Nu putea face nici una, nici alta. Nu putea decît să se holbeze nefericită la el.

În tăcerea electrizantă care s-a lăsat, îl simţea depărtîndu-se mental de ea, iar cînd, în sfîrşit, a vorbit, în cuvintele lui era o finalitate dură şi plină de înverşunare, care a speriat-o.

– Nu vom mai vorbi despre asta.

Drumul spre casa Gabriellei l-au făcut în aceeaşi tăcere grea. Neliniştea ei creştea cu fiecare pas. În loc să intre pentru cină, Ramon s-a oprit la uşă, a sărutat-o scurt pe frunte şi i-a urat noapte bună. A simţit ceva de rău augur în vocea lui. Era mai curînd un fel de adio decît un noapte bună.

– Vii... vii dimineață să mă vezi, înainte de a pleca la lucru?

S-a întors şi s-a uitat la ea, cu o față absolut de nedescifrat.

– Mîine nu mă duc la lucru.

– Atunci am să te văd după ce mă întîlnesc cu părintele Gregorio? Mă duc la el la prima oră. Apoi urc la casă, unde mai sînt cîteva lucruri de făcut.

– Am să te găsesc eu.

– Ramon, insistă ea, temîndu-se să-l lase să plece în starea asta de spirit. Nu cred că ai fost prea entuziasmat de... de... casă. Nu ți-a plăcut?

– Îmi cer scuze, i-a spus politicos. Ai făcut o treabă excelentă. Mi se potriveşte perfect.

Deşi nu a accentuat în nici un fel cuvîntul *mi*, a remarcat că evită să folosească pluralul *noi*. Nu ştia ce să-i spună văzîndu-l atît de distant şi de rece. A deschis uşa.

– Ei bine, noapte bună.

Ramon a rămas cu ochii pironiți pe uşa pe care tocmai a închis-o în urma ei, în timp ce amărăciunea şi durerea i s-au urcat ca fierea în gît. A umblat fără nici o țintă ore în şir, gîndindu-se la aceste ultime două zile. De două zile aştepta să-i spună că-l iubeşte.

A tachinat-o şi a rîs cu ea, şi a făcut-o să geamă de pasiune în brațele lui, dar nici în cele mai fierbinți momente nu a răspuns la „te iubesc"-ul spus de el. L-a sărutat sau i-a zîmbit, l-a ironizat ca pe un liceean îndrăgostit, dar nu a spus-o şi ea.

Luna era demult sus pe cer cînd s-a întors

în camera lui temporară din locuința lui Rafael.

S-a întins pe pat cu privirea în tavan. Îi ceruse onestitate şi a fost onestă. A refuzat să pretindă că nutreşte un sentiment pe care nu-l simte. Foarte simplu.

Dumnezeule! Cum nu putea să-l iubească cînd el o iubea atît de al naibii de mult? În fața ochilor îi jucau numai imagini ale ei în diferite ipostaze.

A închis ochii încercînd să amîne momentul cînd va trebui să ia o decizie. Decizia fusese luată deja. Era nevoit să o trimită acasă.

O s-o trimită mîine. Nu, nu mîine, poimîine. Trebuia să o mai țină încă o zi cu el... şi încă o noapte. Numai una.

Încă o zi – să o vadă cum se mişcă prin casa de pe deal, să memorizeze felul în care priveşte fiecare cameră – ca să şi-o amintească după ce va fi plecat.

Încă o noapte – să facă dragoste cu ea în dormitorul pe care-l aranjase pentru el, să-şi unească trupul flămînd cu al ei, să se piardă în ea.

Îi va delecta simțurile cu toate plăcerile intense pe care un bărbat le poate da unei femei, să o facă să geamă de încîntare şi să strige în culmea fericirii şi apoi o s-o aducă din nou şi din nou pe culmile extazului devastator.

O zi şi o noapte pentru a acumula amintiri: amintiri care-l vor chinui în aceeaşi măsură în care-l vor încînta, dar nu conta. Trebuia să le aibă.

Şi după aceea o va trimite acasă. Va fi uşurată, ştia lucrul ăsta.

L-a ştiut dintotdeauna. Indiferent care au fost motivele pentru care a fost de acord să se căsătorească cu el nu a fost niciodată ataşată în întregime acestei idei.

Dacă ar fi fost, nu ar fi aranjat viitorul ei cămin ca un loc de retragere pentru un burlac chipeş, fără nici o singură urmă a personalităţii ei.

Capitolul 18

Părintele Gregorio a salutat-o cu o rezervă politicoasă cînd menajera a introdus-o în biroul lui, a doua zi dimineaţă.

A aşteptat să se aşeze, apoi a luat şi el loc.

Katie a încercat să fie la înălţimea expresiei lui calme.

– Ramon mi-a comunicat că sînteţi de părere că-mi lipsesc supunerea, docilitatea şi respectul pentru autoritate.

– Da, aşa am spus. Se lăsă pe spătarul scaunului. Nu sînteţi de acord?

Katie a clătinat încet din cap, zîmbind.

– Absolut deloc. De fapt, consider lucrul ăsta un mare compliment. Văzînd că expresia lui rămîne aceeaşi, a ezitat puţin apoi a continuat: Evident, dumneavoastră nu vedeţi lucrurile aşa. I-aţi spus lui Ramon că acesta este motivul pentru care nu doriţi să ne căsătoriţi.

– Ai fi preferat să-i spun motivul principal – că femeia pe care o iubeşte nu-l iubeşte?

– N-am spus...

– Señorita Connelly! a întrerupt-o părintele cu o voce joasă, controlată. Să nu ne mai pierdem vremea învîrtindu-ne în cerc fără să ajungem nicăieri. Dumneata cauți o cale pentru a evita acest mariaj, iar eu ți-am oferit-o.

– Cum puteți spune asemenea lucru? l-a întrebat absolut uluită.

– Pentru că este adevărat. Am simțit-o de la prima noastră întîlnire. Cînd te-am întrebat de cîtă vreme îl cunoşti pe Ramon, mi-ai răspuns – *„numai"* de două săptămîni. M-ai lăsat în mod deliberat să cred că eşti genul de femeie care frecventează cantina, în speranța de a întîlni bărbați, bărbați pe care îi laşi să te mîngîie în public, în parcare. Nu eşti nici pe departe genul ăsta, señorita, şi o ştim amîndoi. A ridicat o mînă imperioasă pentru a stăvili izbucnirea. Este prea tîrziu pentru asta acum. Există şi alte motive care mă fac să cred ceea ce cred: ți-am spus că dacă-mi declari pur şi simplu că-l iubeşti pe Ramon, vom finaliza planurile de căsătorie. Dacă ai fi dorit într-adevăr să te căsătoreşti cu el, ai fi spus-o, indiferent dacă era sau nu adevărat, numai ca să fiu eu de acord cu ceremonia. Cînd ți-am spus că, în schimb, aş accepta cuvîntul dumitale că ai de gînd să fii o soție bună pentru Ramon, te-ai înălbit precum coala de hîrtie. Zece secunde mai tîrziu, ai sărit în picioare şi m-ai acuzat că încerc să te fac să promiți că-i vei respecta autoritatea şi că i te vei supune.

Katie şi-a lăsat ochii în jos. Îşi frecă palmele umede de genunchi.

– Nu există nimic ce aş putea spune ca să vă dovedesc că greşiţi, nu-i aşa?

– Nu doreşti să-mi dovedeşti că greşesc, señorita. În sufletul dumitale vrei să eviţi căsătoria asta. Îşi scoase ochelarii şi-şi frecă obosit şaua nasului. Poate că te temi de angajament sau te temi să-ţi oferi dragostea. Nu ştiu. Dar un lucru ştiu sigur. Cînd îşi va da seama că-i poţi oferi numai trupul, nu şi sufletul, Ramon nu va fi satisfăcut. Nici un bărbat cu un pic de mîndrie nu va continua să ţină la cineva care nu ţine la el. Dragostea lui Ramon pentru dumneata va păli şi va muri, pentru că va avea el singur grijă să fie aşa – o va ucide singur. Cînd se va întîmpla lucrul ăsta, trebuie să fie liber pentru a găsi pe altcineva cu care să se căsătorească, dacă aşa hotărăşte. Ştiind toate astea, nu pot, nu-l voi lega de dumneata pentru tot restul vieţii lui prin legăturile de nedesfăcut ale sfintei căsătorii.

Îi ardeau ochii de lacrimile pe care refuza să le verse şi în gît avea un nod cît un pietroi, cînd preotul a încheiat:

– Şi ar fi cel mai bine pentru amîndoi dacă ai pleca imediat în State. Dacă îţi lipseşte curajul şi decenţa să faci lucrul ăsta, atunci trăieşte cu el în păcat sau mărită-te într-o ceremonie civilă. Nu vă pot împiedica. Aşa cum eu ţi-am oferit o cale de ieşire din asta, tot aşa sper ca şi dumneata să-i oferi lui Ramon o cale de ieşire – să nu-l legi de dumneata în biserică.

S-a ridicat ţeapănă.

– Şi aceasta este decizia dumneavoastră finală?

Părintelui Gregorio i-a trebuit parcă o veşnicie să se ridice în picioare.

– Dacă vrei să o exprimi în felul ăsta, da, este decizia mea finală. Te voi lăsa pe dumneata să i-o spui lui Ramon. Să nu te simţi vinovată pentru că nu-l poţi iubi, señorita. Ramon este genul de bărbat atrăgător pentru femei. L-au iubit multe în trecut, îl vor mai iubi multe şi în viitor, şi vor fi mai mult decît dornice să-i devină soţie.

A ridicat mîndră capul, iar ochii îi străluceau de lacrimi.

– Nu mă simt vinovată, mă simt furioasă. Răsucindu-se pe călcîie, a pornit spre uşă.

Vocea părintelui Gregorio a răsunat incredibil de tristă.

– Señorita...

Katie şi-a ferit faţa, nevrînd să-i dea satisfacţia s-o vadă plîngînd.

– Da?

– Dumnezeu să te binecuvînteze!

Lacrimile care i se strînseseră ca un nod în gît au împiedicat-o să-i răspundă. A deschis uşa şi a ieşit.

A condus spre casa de pe deal aproape fără să vadă nimic în faţa ochilor din cauza lacrimilor provocate de umilire şi de frică.

Părintele Gregorio avea dreptate. Căutase o cale de ieşire – nu, nu de ieşire, ci de a cîştiga timp mai mult.

„Dracu' să te ia, David!" a şoptit cu voce groasă. Nici mort nu-i dădea pace; literalmente o bîntuia.

Din cauza lui nu-şi putea învinge această

panică teribilă că ar putea face aceeaşi greşeală de două ori.

S-a mai căsătorit o dată cu un bărbat despre care propriul ei instinct a avertizat-o că nu e ceea ce părea să fie.

Acum voia să se căsătorească cu altul şi din nou avea acelaşi presentiment. Nu putea scăpa de el.

A oprit maşina în faţa căsuţei ca din poveşti şi a intrat, uşurată că Ramon nu era acolo. N-ar fi dorit deloc să fie nevoită să-i explice starea sufletească pe care o avea. Cum ar fi putut? Cum putea să-i spună – Ramon, ai ceva care mă sperie!

A intrat în bucătărie şi a făcut cafea. Şi-a umplut o cană şi s-a aşezat la masă. Cu mîinile în jurul cănii fierbinţi, privea afară, spre dealurile terasate care se întindeau în două direcţii, lăsînd ca peisajul mangnific să-i liniştească sentimentele zbuciumate.

S-a gîndit la ce a simţit în legătură cu David înainte să se căsătorească. O intuiţie, un instinct o avertiza că David Caldwell nu era bărbatul care dorea ea să creadă că este. Ar fi trebuit să asculte de propriile-i sentimente. Iar acum voia să se căsătorească cu Ramon – şi toate instinctele ei îi spuneau că nici el nu este bărbatul care dorea ea să creadă că este.

Se frecă uşor cu degetele pe tîmple. Nu i-a fost niciodată atît de teamă şi niciodată nu s-a simţit atît de derutată. Nu mai avea timp. Fie îşi ignora temerile instinctive şi se căsătorea cu Ramon, fie se întorcea înapoi în State.

Gîndul de a-l părăsi a făcut-o să se simtă

rău, aproape fizic. Îl adora! Îi iubea ochii negri şi zîmbetul amețitor, forța liniştitoare a trăsăturilor fin cizelate şi autoritatea calmă pe care o degaja linia maxilarului. Trupul lui înalt de peste 1,90 m era tare, cu muşchi puternici, şi totuşi cu ea era delicat şi tandru. Prin înălțimea lui o făcea ca, în pofida faptului că şi ea avea 1,70 m, să pară mică şi totuşi, lîngă el, se simțea protejată şi iubită, nu amenințată şi insignifiantă.

Prin natura lui, era un bărbat dominant, viril şi sigur de sine, în timp ce ea era încăpățînată şi independentă. Ar fi trebuit să aibă resentimente față de el pentru că dorea să o reducă la rolul de soție şi mamă, dar nu avea nici un resentiment. Ideea de a fi soția lui o umplea de bucurie, iar gîndul de a-i purta copiii o înfiora de încîntare. Era bucuroasă să-i facă curățenie în casă şi să-i pregătească mesele şi, în schimb, să fie ținută nopțile în brațele acelea puternice.

El voia ca ea să accepte o formă de legătură sexuală, să-şi angajeze trupul şi viața, care să fie ale lui. În schimb, el ar fi iubitul ei, cel care-i asigură existența şi tatăl copiilor ei. A recunoscut ruşinată că era exact ce-şi dorea şi ea. O fi un lucru necaracteristic american şi neemancipat, dar părea atît de corect, îți oferea atîta împlinire! Cel puțin ei.

Ramon era tot ce şi-ar fi putut dori vreodată – un bărbat inteligent, sensibil, sexy, care o iubea.

Numai că nu era real. Nu era ceea ce dorea ea să creadă că este. Nu ştia de ce simțea

lucrul ăsta sau ce era greşit, dar acest sentiment n-o părăsea.

Ramon a oprit maşina lui Rafael în faţa magazinului general şi a coborît.

De partea cealaltă, a deschis portiera Eduardo.

– Merg şi eu cu tine. Gabriella mi-a cerut să-i cumpăr nişte lapte.

– Poftim? a răspuns absent Ramon.

– Am spus...

Eduardo a clătinat din cap exasperat.

– N-are importanţă. N-ai auzit nici un cuvînt din tot ce am spus toată dimineaţa. Căsătoria asta îţi afectează auzul, amice.

– Nu mă căsătoresc, a spus sumbru Ramon, lăsîndu-l pe Eduardo cu gura căscată şi intrînd în magazin.

Spre deosebire de căldura de afară, în micuţul magazin aglomerat era răcoare.

Ignorînd privirea uluită a lui Eduardo, precum şi pe cei vreo zece clienţi care se uitau curioşi la el, Ramon a ales cîteva trabucuri, apoi s-a dus cu ele la casă. Eduardo a pus alături de ţigările lui un recipient cu lapte şi i-a spus cu voce joasă:

– Glumeşti?

– Nu glumesc, i-a răspuns Ramon uitîndu-se la el.

O tînără portoricană drăguţă, ce aştepta lîngă o femeie grasă care schimba un şorţ, l-a văzut pe Ramon şi i s-a luminat faţa.

I-a cerut unei colege să aibă grijă de femeia respectivă şi s-a dus în faţă, spre el, pentru că

de-acum în urma lui şi a lui Eduardo se formase deja coadă.

– Señor Galverra, mă mai ţineţi minte? l-a întrebat radioasă fata în spaniolă. Sînt Maria Ramirez. Cînd eram mică aveam codiţe şi mă trăgeaţi de ele, şi-mi spuneaţi că o să mă fac drăguţă cînd am să fiu mare.

– Am avut dreptate, i-a răspuns Ramon făcînd un efort să zîmbească.

– M-am logodit cu Juan Vega, cu care urmează să mă căsătoresc, a continuat fata zîmbind, strecurîndu-se între timp după tejghea, de unde a scos un pachet mare înfăşurat în hîrtie albă şi legat cu sfoară. Acestea sînt prosoapele pe care señorita Connelly le-a comandat pentru dumneavoastră. Vreţi să le luaţi acum?

– Perfect, a spus el dînd scurt din cap. Şi-a scos portofelul şi s-a uitat la bon. M-ai taxat numai pentru trabucuri, Maria. Cît costă prosoapele?

– Le-a plătit deja señorita Connelly cu cartea ei de credit, l-a asigurat fata.

Ramon a încercat să nu pară atît de nervos pe cît era.

– Trebuie să fie o greşeală.

– Greşeală? repetă Maria. Nu cred, dar am să mă uit. A desfăcut pachetul şi dintre două prosoape a scos nişte hîrtii. Poftim, aceasta este factura, iar aici sînt bonurile. Nu, nu este nici o greşeală. Señorita Connelly a plătit prosoapele astea cu cartea ei de credit cînd a achitat tot ce a cumpărat săptămîna trecută. Vedeţi, este scris totul aici, pe bonuri, inclusiv totalul de 500 de dolari. A plătit un prăjitor de

pîine, o cafetieră, farfurii, căni, oale, pahare de diferite mărimi şi multe alte articole de bucătărie.

Bătrînul care stătea alături de Ramon l-a împuns uşor în coaste.

– Eşti un bărbat norocos, Ramon. *Novia* ta vrea să ai tot ce este mai bun. Nu este numai frumoasă, este şi foarte generoasă, nu?!

– Împachetează prosoapele, s-a răstit la Maria cu voce joasă, furioasă.

Maria a pălit cînd i-a văzut faţa şi a început să le împacheteze stîngace.

– Aici... aici sînt duplicatele bonurilor achitate de señorita Connelly, fiecare pentru jumătate din suma cheltuită, se bîlbîi ea, ferindu-şi iute privirea de expresia criminală de pe faţa lui cînd i-a întins bonurile. Señora Alvarez, a continuat fata uitîndu-se la faţa furioasă a lui Eduardo cînd a rostit numele soţiei lui, i-a explicat că nu trebuie să fac duplicate decît dacă señorita plăteşte cu bani gheaţă, dar eu le-am făcut totuşi.

A împins pachetul spre Ramon, ca şi cum ar fi fost încins, după care a spus într-o şoaptă plină de panică:

– În felul ăsta nu uit.

– Sînt sigur că señorita Connelly a apreciat ajutorul tău, Maria, i-a spus cu voce de gheaţă. Toată lumea s-a dat la o parte din calea lui cînd a pornit cu paşi furioşi spre uşă.

Unsprezece săteni se holbau la uşa trîntită mai întîi de Ramon, apoi de Eduardo. La unison s-au întors să se uite unul la altul, feţele lor exprimînd o varietate de reacţii – de la alarmă

la satisfacție. O singură persoană prezentă în magazin a fost total indiferentă la ceea ce s-a întîmplat – un englez care nu vorbea spaniola.

Şi-a dres vocea şi a pus pachetele pe tejghea, dar nu l-a luat nimeni în seamă.

Maria a vorbit prima. S-a uitat în jur la ceilalți speriată şi a spus:

– Ce am greşit?

Un bărbat de vîrstă mijlocie, care era colegul ei, a privit-o aspru.

– Maria, tocmai i-ai dat señoritei Connelly mai mult „ajutor" decît cred că-şi dorea.

Bătrînul care l-a tachinat pe Ramon în legătură cu generozitatea viitoarei lui soții a izbucnit vesel:

– V-am spus eu că Galverra nu ştia ce face fata. Am spus-o! Pe fața lui zbîrcită de vreme a apărut un zîmbet cînd s-a uitat la cei din jur: Vă spun eu că n-ar trăi de pe urma unei femei nici dacă ar muri de foame! Ar trebui să-i ardă o mamă de bătaie!

– Mă întorc mai tîrziu pentru celălalt şorț, a zis femeia cea grasă, pornind spre uşă.

– Unde te duci, Rosa? a întrebat-o prietena ei.

– Să mă rog la biserică.

– Pentru fata americană? o întrebă rîzînd una dintre doamnele prezente.

– Nu, pentru Gabriella Alvarez.

– Şi ei i-ar prinde bine o mamă de bătaie, a declarat bătrînul hîtru.

Cînd l-a auzit intrînd, Katie s-a ridicat şi a început să aranjeze şervetele pe masă.

Era o nebunie felul în care reacționa la simplul sunet al vocii lui cînd o striga pe nume.

– Poftim restul prosoapelor pe care le-ai comandat, şi a lăsat pachetul să cadă neglijent pe masă. Fata de la magazin a spus că ai plătit deja pentru ele. Cafeaua asta este încă proaspătă? a întrebat-o îndreptîndu-se spre cafetieră şi turnîndu-şi o cană.

Katie i-a zîmbit peste umăr şi a dat din cap, apucîndu-se să scoată prosoapele din pachet şi să le împăturească.

– Tot nu-mi pot imagina cum ai reuşit să cumperi toate astea cu banii pe care ți i-am dat, a remarcat el.

– Ți-am spus doar, i-a răspuns ea veselă. Mă pricep fantastic la cumpărături.

– Şi eşti şi o mincinoasă.

Katie s-a răsucit pe călcîie, trecînd de la teamă la panică în clipa cînd i-a văzut fața.

În contrast cu calmul de moarte al vocii, fața lui Ramon era o mască de furie sălbatică.

– Cît ai cheltuit din banii tăi?

Katie a simțit că i se usucă gura.

– Foarte puțin... o sută de dolari.

– Te-am întrebat cît! a repetat cu o voce teribilă.

– Două... două sute.

– Mai minte-mă o dată, a avertizat-o cu voce mătăsoasă, şi primul tău soț o să ți se pară un sfînt în comparație cu mine!

Auzind amenințarea, i s-a făcut rău de frică.

– Cam 3.000 de dolari.

Următoarea întrebare a şfichiuit-o ca un bici.

– De ce?

– Pentru că... pentru că n-am vrut să mă simt obligată să mă mărit cu tine.

O expresie de durere evidentă i-a apărut pe față înainte de a deveni rigid, încercînd să reziste.

– Garcia o să te ducă la aeroport mîine după-amiază la ora două. O să-ți aducă un cec cu suma cheltuită. Nu este nevoie să le dai nici o explicație Gabriellei şi lui Eduardo, ştiu deja că ai să pleci.

Katie a simțit că se sufocă.

– Mă trimiți înapoi doar pentru că am cumpărat nişte lucruri pentru casă?

– Pentru că ți-am spus să n-o faci, o corectă tăios.

– Şi doar... doar pentru asta? Pentru că nu te-am ascultat? Se simțea de parcă fusese bătută fizic. Mintea ei nu putea să absoarbă şocul. Trebuie să fie nebun.

Bărbatul pe care a crezut că-l cunoaşte n-ar fi făcut niciodată, niciodată aşa ceva.

Nu pentru un asemenea lucru lipsit de importanță.

A pornit încet spre uşă simțindu-şi picioarele ca de lemn.

Cînd a trecut pe lîngă el, l-a privit cu ochii plini de durere şi deziluzie.

– Doar pentru asta! a murmurat clătinînd şocată din cap. Nu! a țipat cînd a prins-o şi a răsucit-o, zdrobind-o de pieptul lui.

O privea cu ochii aprinşi şi cu fața albă de furie.

– Nu eşti altceva decît un trup nesățios şi

un suflet gol, i-a şuierat cu răutate printre dinți. Ai crezut că-ți doresc cu atîta disperare trupul, încît să accept să-l împrumut temporar şi să numesc asta căsătorie? A împins-o cît colo, ca şi cum n-ar fi putut suporta să o atingă, şi s-a îndreptat cu paşi mari spre uşă, unde s-a oprit, s-a întors şi i-a aruncat cu o voce ucigaşă: Dacă nu ai încasat în 14 zile cecul pe care ți-l dă Garcia, am să scot totul afară din casa asta şi am să le dau foc.

A închis ultima valiză şi a aşezat-o lîngă celelalte cinci, lîngă uşa dormitorului. Nu mai avea ce să facă în seara asta decît să se culce.

S-a aşezat pe patul din camera de oaspeți oferită de Gabriella şi a privit absentă în jur. A vrut timp – ei bine, acum are suficient.

Avea la dispoziție tot restul vieții să se întrebe dacă a dat cu piciorul şansei ei de a trăi fericită sau dacă a scăpat dintr-un alt coşmar al căsniciei.

S-a uitat în oglindă; fața ei îndurerată era reflectarea perfectă a sentimentelor lăuntrice.

Gabriella dormea, iar Eduardo ieşise imediat după cină. S-a înfiorat doar la gîndul cum a decurs cina aia sumbră.

Nimeni nu a scos nici un cuvînt. Eduardo a mîncat într-o tăcere plină de furie, iar Gabriella, care era palidă ca moartea, îi arunca din cînd în cînd lui Katie zîmbete jalnice de simpatie şi alinare.

Katie, incapabilă să înghită ceva din cauza nodului pe care îl simțea în gît, a evitat cu grijă privirea furtunoasă a lui Eduardo şi se uita la

sărmana Gabriella cu o expresie neajutorată de scuză.

Cînd masa s-a terminat, Eduardo a împins scaunul înapoi, s-a ridicat şi s-a uitat mînios spre Katie.

– Te felicit, i-a spus printre dinţii încleştaţi. Ai reuşit să distrugi un om foarte bun. Nici măcar propriul lui tată nu a reuşit cînd a încercat, dar tu ai făcut-o. Apoi s-a răsucit pe călcîie şi a ieşit.

S-a uitat în mod automat la ceasul de pe noptieră cînd a auzit uşa din faţă deschizîndu-se şi închizîndu-se la loc.

A auzit paşii grei ai lui Eduardo îndreptîndu-se spre camera ei. Şi-a şters în grabă lacrimile şi a ridicat privirea ca să-l vadă pe Eduardo în cadrul uşii.

S-a îndreptat spre ea şi i-a întins un album de fotografii legat în piele, spunîndu-i rece:

– Acesta este bărbatul pe care ai reuşit să-l reduci la nivelul unui cerşetor în ochii acestui sat.

Paralizată, a luat albumul.

– Deschide-l, s-a răstit la ea. Este al lui Rafael şi al soţiei sale. Au ţinut să-l vezi înainte să pleci.

Katie a înghiţit în sec.

– Ramon este acolo, cu ei?

– Nu, i-a replicat el scurt.

După ce a ieşit, Katie a deschis albumul.

Era plin cu tăieturi din reviste şi ziare. I-au căzut ochii pe prima şi mîna a început să-i tremure violent cînd a ridicat pagina acoperită în folie de plastic.

Era o fotografie dintr-un ziar, în care Ramon, în fața a numeroase microfoane, vorbea la Conferința Mondială a oamenilor de afaceri de la Geneva.

– Oh, Dumnezeule! a murmurat ea. Dumnezeule mare!

Prin fața ochilor i s-au perindat fotografii ale lui Ramon într-o sută de ipostaze diferite, toate asaltîndu-i simțurile.

Ramon, cu fața lui frumoasă, foarte gravă, vorbind la o reuniune a şeicilor arabi ai petrolului.

Ramon, la o masă de conferințe cu lideri de afaceri internaționali.

Ramon, cu geanta în mînă, îmbarcîndu-se într-un avion pe care scria *Galverra International*.

A încercat să citească articolele, dar mintea ei învălmăşită nu putea înțelege frazele:

„Cunoscut pentru abilitatea lui de negociator, Galverra este răspunzător pentru achizițiile care au ridicat Galverra International *la statutul de imperiu financiar... Vorbeşte fluent spaniola, franceza, italiana, engleza şi germana...*

Absolvent al Universității Harvard...

A făcut ·masteratul în administrația afacerilor...

A realizat fuziuni pretutindeni în lume...

Nu-i place amestecul presei în viața lui personală...“

Poze ale lui Ramon în smoching, jucînd la cazinoul din Monte Carlo, alături cu o blondă

încîntătoare, care îi zîmbea cu adorație. Aplecat peste balustrada imensului său iaht, cu briza oceanică jucîndu-i-se în păr.

Multe fotografii care constituiau dovada refuzului de a admite presa în viața lui personală, pentru că erau neclare şi luate, evident, de la distanță foarte mare, cu lentile speciale.

Era totul acolo, inclusiv începutul sfîrşitului.

Fotografii ale blocurilor-turn ridicate pe jumătate la Chicago şi în St. Louis, împreună cu articole despre pierderile financiare mari suferite de companie în Iran.

A închis albumul şi l-a strîns protector la piept.

Şi-a lipit obrazul de coperta îmbrăcată în piele, zguduindu-se toată de plîns:

– Oh, iubitule, de ce nu mi-ai spus? a reuşit să articuleze distrusă.

Capitolul 19

Garcia ducea ultimele două valize la Rolls, iar Katie s-a întors spre Gabriella, care umbla fără rost prin living.

– Îmi pare foarte rău, a şoptit ea cînd Katie a îmbrățişat-o, luîndu-şi rămas-bun. Atît de rău!

Eduardo a făcut un pas în față şi i-a întins țeapăn mîna.

– Îți urez un zbor plăcut, i-a spus cu o atitudine mai rece şi mai înstrăinată decît oricînd.

Garcia i-a deschis portiera şi Katie s-a urcat

în maşină. Se uită la interiorul somptuos îmbrăcat în piele albă, cu toată aparatura sofisticată care a încîntat-o atît de mult. Era maşina lui Ramon, firește, a înțeles ea cu o nouă zvîcnitură dureroasă. Nu este de mirare că era atît de sumbru cînd şi-a manifestat încîntarea – doar pierdea maşina.

De fapt, pierdea totul – chiar şi pe ea. Dîndu-şi seama că Garcia nu a închis încă portiera, şi-a ridicat privirea spre el.

Şoferul a băgat mîna în buzunarul uniformei lui negre şi a scos un cec bancar. S-a uitat îndurerată la cec.

Era pentrui 3.500 de dolari – cu 500 mai mult decît cheltuise. După cît se părea, Ramon nu o credea nici măcar cînd îi spunea adevărul.

A simțit că i se face rău. Cea mai mare parte a lucrurilor pentru care era condamnată nici măcar nu erau din vina ei!

Dacă Ramon nu ar fi încercat să treacă în fața ei drept un muncitor agricol oarecare, n-ar fi fost atît de suspicioasă şi nu s-ar fi temut să se căsătorească cu el. Nu s-ar fi simțit datoare să plătească pentru jumătate din cumpărăturile făcute. Nimic din toate astea nu s-ar fi întîmplat. Dar s-au întîmplat! L-a făcut de rîs şi l-a umilit, iar el o trimitea acasă.

O trimitea acasă! şi-a zis cînd maşina a pornit pe alee. Ce era cu ea de-l lăsa pe Ramon să o trimită în felul ăsta acasă? Nu era tocmai ăsta momentul să înceapă să fie ascultătoare. Nu era nici momentul să fie înspăimîntată şi intimidată, dar se simțea.

Scuturată de un tremur, şi-a amintit furia

dezlănțuită din expresia lui, ieri, mînia cu care a rostit fiecare cuvînt pe care i l-a adresat.

Dar cel mai bine își amintea amenințarea lui: *„Minte-mă încă o dată, iar primul tău soț o să ți se pasă un sfînt în comparație cu mine!"* Și în clipa aceea părea destul de furios ca să-i și dovedească.

Își mușcă buza, încercînd cu disperare să găsească suficient curaj pentru a-i cere lui Garcia să o ducă la Ramon ca să-i poată explica totul. Trebuia să se ducă la el! Își tot repeta că Ramon nu i-ar face ce i-a făcut David. Ramon nu știa cu ce o amenință cînd a spus asta. Oricum, n-o să-l mai mintă, așa că nu va avea nici un motiv...

Era inutil, și-a dat ea seama. Voia să se ducă la el, să-i explice, dar nu putea să-i înfrunte singură mînia. În mod irațional sau nu, era îngrozită de violența fizică.

Avea nevoie de cineva care să meargă cu ea să-l înfrunte. Mîinile au început să-i tremure, de frică și hotărîre. Nu avea pe nimeni care să o ajute și era deja prea tîrziu.

Ramon o ura pentru ceea ce făcuse. Nu, a iubit-o. Și dacă a iubit-o, nu putea înceta așa, dintr-o dată, să nu o mai iubească.

Trebuie să o asculte, își zise cu febrilitate cînd Rolls-ul maro, care trecea acum prin sat, se opri să dea prioritate unui grup de turiști.

Dumnezeule mare, cineva trebuia să-l facă să o asculte! Și exact în clipa aceea îl zări pe părintele Gregorio traversînd de acasă spre biserică. S-a uitat spre mașină, i-a văzut fața prin geam și și-a întors încet privirea în altă parte.

Părintele Gregorio n-ar ajuta-o niciodată... Sau ar ajuta-o?

Rolls-ul prindea deja viteză. Katie, disperată, nu găsea butonul pentru a coborî geamul dintre ea şi şofer. A bătut în geam strigînd:

– Stop!... Parese! Dar numai o foarte uşoară licărire în ochii lui Garcia, în oglinda retrovizoare, i-a spus că a auzit-o. Evident, Ramon i-a dat instrucțiuni să o urce în avion, iar el era hotărît să o facă. A încercat mînerul portierei, dar era acționat electronic.

Într-o disperare inspirată, şi-a acoperit gura cu mîna şi a țipat:

– Te rog, opreşte, îmi vine să vomit.

Asta a mers! Într-o fracțiune de secundă, Garcia a fost jos din maşină, deschizîndu-i portiera şi ajutînd-o să coboare.

– Acum mă simt mai bine, i-s spus luînd-o la goană prin piațetă, spre biserică, spre singurul om care s-a oferit cîndva să o ajute să-i explice lui Ramon.

A îndrăznit să arunce o privire peste umăr, dar Garcia aştepta lîngă maşină, crezînd probabil că a apucat-o vreun acces de fervoare religioasă.

Ajunsă în capul scărilor, a ezitat. Părintele Gregorio nu are acum față de ea decît dispreț, n-o va ajuta în veci!

Doar i-a spus clar să se întoarcă în State. A împins uşa grea de stejar şi a pătruns în interiorul întunecat şi rece, în care licărea lumina lumînărilor.

Cercetă altarul, dar preotul nu era acolo. Şi l-a văzut. Stătea pe rîndul al doilea de scaune,

cu capul plecat, cu umerii lăsați, într-o poziție de disperare profundă sau de rugă plină de devoțiune – nu era sigură care din ele.

Paşii au început să-i şovăie, iar bruma de curaj să o părăsească. N-o va ajuta niciodată.

În felul lui, părintele Gregorio o disprețuia la fel de mult ca Eduardo şi pentru motive mai serioase şi mai întemeiate.

Întorcîndu-se, a pornit înapoi spre ieşire.

– Señorita! Vocea poruncitoare, dură, a părintelui Gregorio a țîşnit ca un bici, făcînd-o să înțepenească pe loc. S-a întors încet şi a dat ochii cu el. Acum era în picioare, pe culoarul central al bisericii, mai supărat decît îl văzuse vreodată pînă acum.

– Padre Gregorio, a reuşit să vorbească, adunîndu-şi toate forțele, cu o voce care implora, ştiu ce trebuie să gîndiți despre mine şi nu vă învinovățesc, dar pînă aseară nu am înțeles de ce ar fi o umilință atît de mare pentru Ramon faptul că am plătit pentru jumătate din lucrurile cumpărate, mai ales în sat. Ieri, Ramon a descoperit ce am făcut şi a fost furios. În viața mea n-am văzut pe cineva mai furios! Vocea îi deveni o şoaptă sufocată. Mă trimite înapoi, acasă.

Îi cerceta fața austeră, sperînd să descopere vreun semn de înțelegere sau de compasiune, dar el continua să o privească cu ochi pătrunzători.

– Nu... nu vreau să plec, a reuşit ea să spună, aproape înecîndu-se. Spre groaza ei, lacrimile au început să-i curgă şiroaie pe obraji. Prea umilită ca măcar să-l privească, încerca,

fără succes, să-şi şteargă torentul de lacrimi. Vreau să rămîn aici, cu el.

Vocea preotului a fost o şoaptă blîndă:

– De ce, Katherine?

Katie a rămas uluită. Niciodată pînă acum nu i-a mai spus Katherine, şi era la fel de uimită de faptul ăsta, ca şi de tandreţea incredibilă din vocea lui.

Se uită la el prin ceaţa lacrimilor. Se îndrepta spre ea cu faţa luminată de un zîmbet slab. S-a oprit în faţa ei şi a îmboldit-o delicat.

– Spune-mi de ce, Katherine.

Căldura şi aprobarea din zîmbetul lui a început să topească gheaţa nefericirii din suflet.

– Vreau să rămîn cu el pentru că vreau să mă căsătoresc cu Ramon... Nu vreau să mai evit căsătoria, a recunoscut ea cu o candoare copilărească. V-am promis că-l voi face fericit. Ştiu că pot. Şi el... mă face foarte fericită.

Spre marea ei bucurie şi uşurare, părintele Gregorio a început să-i pună aceleaşi întrebări ca luni dimineaţă.

– Vei pune nevoile lui Ramon mai presus decît pe ale tale?

– Da, a şoptit Katie.

– Te vei angaja cu trup şi suflet în acest mariaj, plasînd succesul acestei căsnicii în fruntea tuturor celorlalte priorităţi din viaţa ta?

A dat energic din cap.

– Îl vei cinsti pe Ramon şi-i vei respecta dorinţele?

A dat viguros din cap şi a adăugat:

– Voi fi cea mai perfectă soţie pe care aţi cunoscut-o vreodată.

– I te vei supune, Katherine? o întrebă părintele cu un zîmbet.

Katie se uită la el acuzator.

– Ați spus că n-o să-mi cereți să promit asta!

– Şi dacă ți-aş cere?

Katie puse scurt în balanță convingerile de-o viață cu întregul ei viitor. L-a privit pe părintele Gregorio drept în ochi şi a spus:

– Aş promite.

În privirea preotului luceau sclipiri jucăuşe.

– De fapt, eram numai curios.

– Perfect, pentru că nici eu nu mi-aş fi ținut promisiunea, a răsuflat uşurată. Apoi l-a întrebat implorîndu-l: Acum ne căsătoriți?

– Nu.

A spus-o cu atîtea blîndețe, încît o clipă Katie a crezut că nu l-a înțeles.

– Nu? a repetat ea. De ce... de ce nu?

– Pentru că încă nu mi-ai spus singurul lucru pe care trebuie să te aud spunîndu-l.

A simțit cum inima i-a luat-o din nou razna şi s-a înălbit la față. A închis ochii încercînd să uite cum striga aceste cuvinte, vrînd să le spună din nou, acum:

– Eu... Vocea i s-a frînt. Nu pot. Nu pot să le spun! Vreau, dar...

– Katherine! o strigă preotul îngrijorat. Vino încoace şi stai jos, a adăugat repede, împingîndu-o pe cel mai apropiat scaun. S-a aşezat lîngă ea, cu fața lui bună numai îngrijorare. Nu trebuie să spui că-l iubeşti, Katherine, a liniştit-o el în grabă. Văd perfect de bine că-l iubeşti. Dar poți cel puțin să-mi spui de ce este atît de dure-

ros pentru tine să admiți lucrul ăsta şi atît de imposibil să o spui?

Cu fața albă, şi-a întors capul spre el şi l-a privit consternată şi impresionată. Cu o voce care nu era decît o şoaptă de-abia perceptibilă, a spus:

– Pentru că nu pot uita ultima dată cînd am spus-o.

– Copilă, indiferent ce s-a întîmplat, nu poți să porți treaba asta în tine aşa. N-ai spus niciodată, nimănui?

– Nu, a răspuns cu voce răguşită. Nimănui. Tata l-ar fi omorît pe David – soțul meu. Cînd părinții mei s-au întors din Europa, urmele mi se vindecaseră, iar Anna, menajera lor, a promis că nu le va spune niciodată cum arătam în seara în care m-am întors acasă.

– Poți să încerci să-mi spui ce s-a întîmplat? a întrebat-o blînd.

Îşi privi mîinile care zăceau moi pe genunchi. Dacă vorbind despre asta îl va scoate în sfîrşit pe David în mintea ei, din viața ei, era gata să încerce! A vorbit sacadat la început, apoi grozăvia s-a revărsat într-un torent de cuvinte dureroase, chinuite.

Cînd a terminat, s-a sprijinit de spătarul scaunului, epuizată emoțional, eliberată de totul – chiar şi de durere, a realizat ea surprinsă. Vorbind cu glas tare despre David, şi-a dat seama că nu exista nici un fel de asemănare între Ramon şi David; absolut nici una.

David a fost un monstru egoist, egocentric şi sadic, în timp ce Ramon voia să o iubească şi să o protejeze, să-i asigure cele necesare

traiului. Şi nici măcar cînd l-a sfidat, l-a umilit şi l-a înfuriat, Ramon n-a abuzat fizic de ea. Ce s-a întîmplat în trecut este de domeniul trecutului.

Se uită la părintele Gregorio şi parcă el îi preluase toată povara. Arăta absolut zguduit.

– Mă simt mult mai bine, a spus încet, sperînd să-l înveselească.

Preotul a vorbit pentru prima dată de cînd şi-a început povestea.

– Ramon ştie ce ți s-a întîmplat... în noaptea aceea?

– Nu. N-am putut să vorbesc despre asta. Şi, oricum, nu cred că acum mă mai deranjează. Rareori mă mai gîndesc la David.

– Te deranjează, a contrazis-o preotul. Şi te gîndeşti la el, indiferent dacă-ți dai sau nu seama de asta. Altminteri, i-ai fi spus fără nici o problemă lui Ramon suspiciunea ta, şi anume, că nu este în întregime ce a spus el că este. Nu l-ai confruntat cu această suspiciune, pentru că în sufletul tău îți era frică de ce urma să descoperi. Din cauza teribilei tale experiențe ai presupus automat că, indiferent ce secret ar avea Ramon, ar fi la fel de înspăimîntător ca secretele pe care le-ai descoperit la celălalt bărbat.

După ce a chibzuit în liniște cîteva minute, a părut că se trezeşte brusc din reveria lui.

– Cred că ar fi cel mai bine dacă ți-ai deschide inima în fața lui Ramon înainte de noaptea nunții. Există întotdeauna posibilitatea ca, din cauza amintirilor pe care le ai, să ai o repulsie absolut de înțeles cînd ai să te confrunți cu

intimitatea dintre soţ şi soţie. Ramon trebuie să fie pregătit pentru asta.

Katie a zîmbit şi a clătinat cu convingere din cap.

– N-am să simt nici un fel de repulsie cu Ramon, aşa că nu trebuie să vă faceţi nici o problemă.

– Probabil că ai dreptate. Pe neaşteptate. expresia părintelui Gregorio s-a întunecat, încruntîndu-se. Chiar dacă ai reacţiona cu teamă faţă de intimităţile maritale, sînt sigur că Ramon are suficientă experienţă cu femeile încît să poată face faţă oricărei probleme de acest gen.

– Sînt absolut sigură că poate, îl linişti Katie, rîzînd de expresia morocănoasă a preotului. Acesta şi-a ridicat ochii spre faţa ei radioasă, scrutînd-o cu atenţie. Nu chiar atît de sigură! s-a corectat în pripă.

– Este bine că l-ai făcut să aştepte, a spus dînd aprobator din cap.

Spre groaza ei, a simţit cum roşeşte. Lucru pe care l-a văzut şi părintele Gregorio, care a ridicat din sprîncenele lui studoase, privind-o peste rama de aur a ochelarilor.

– Sau că Ramon te-a făcut pe tine să aştepţi, s-a corectat el viclean.

Amîndoi şi-au întors capetele privind peste umăr cînd în biserică au intrat cîţiva turişti.

– Vino, să terminăm mai bine discuţia afară. Au ieşit, au coborît treptele şi s-au oprit în piaţa care înconjura biserica. Ce ai de gînd să faci acum?

Îşi muşcă buza, privind spre magazinul general.

– Cred că... aş putea să aduc înapoi lucrurile pe care le-am cumpărat şi să spun în faţa tuturor că Ramon nu mi-ar... nu mi-ar... permite să le păstrez.

Părintele Gregorio şi-a dat capul pe spate şi piaţa a răsunat de hohotul lui de rîs. Cîţiva săteni care ieşeau cu pachete în mînă din magazin s-au întors să se uite la ei.

– Ascultare şi supunere... foarte încurajator, a chicotit el.

Apoi a clătinat din cap la sugestia ei.

– Nu cred că Ramon ar vrea să faci lucrul ăsta. N-ar dori să-şi recapete mîndria cu preţul mîndriei tale. Totuşi, ai putea să te oferi să o faci. Asta ar putea ajuta să-l convingi că te căieşti.

– Tot mai credeţi că-mi lipseşte supunerea, docilitatea şi respectul faţă de autoritate? l-a întrebat cu o privire jucăuşă.

– Sper din toată inima să fie aşa, i-a răspuns cu un zîmbet cald. După cum m-a informat direct Ramon, nu-şi doreşte cîtuşi de puţin să se căsătorească cu un cocker spaniel.

– În clipa asta nu-şi doreşte să se căsătorească cu mine deloc, a spus ea dispărîndu-i orice urmă de zîmbet de pe faţă.

– Vrei să vin cu tine cînd vorbeşti cu el?

După ce s-a gîndit un moment, a clătinat din cap.

– Cînd am intrat în biserică asta aveam de gînd să vă rog. Ieri, am fost îngrozită de furia lui şi practic m-a ameninţat că o să facă în aşa fel, încît David să mi se pară de-a dreptul un sfînt.

– A ridicat Ramon mîna la tine?

– Nu.

– Dacă nu te-a lovit după provocarea de ieri, sînt sigur că nu o va face niciodată.

– Cred că am ştiut întotdeauna lucrul ăsta, a recunoscut ea. Probabil că numai gîndul la David m-a făcut să-mi fie atît de frică de Ramon ieri şi azi.

Prinzîndu-şi mîinile la spate, părintele Gregorio a dat binecuvîntarea sa generală munţilor, cerului, satului şi sătenilor.

– Viaţa poate fi foarte frumoasă dacă-i permiţi să fie aşa, Katherine. Dar cu viaţa trebuie să te tîrguieşti. Dai ceva şi primeşti ceva în schimb, apoi dai ceva din tine şi din nou primeşti ceva. Viaţa este rea cu cei care încearcă să ia fără să dea. Îi zîmbi. Pentru că nu te temi că Ramon îţi va face vreun rău fizic, cred că nu ai nevoie de mine, nu?

– De fapt am, a spus Katie uitîndu-se la Garcia, care stătea de santinelă lîngă Rolls, cu braţele încrucişate la piept, urmărindu-i fiecare mişcare. Cred că Ramon i-a poruncit lui Garcia să mă scoată de pe insulă, iar dacă pierd avionul, omul ăsta o să mă urce într-o barcă, o să mă vîre într-o cutie sau într-o sticlă, dar va face cu orice preţ ce i-a spus Ramon să facă. Credeţi că-l puteţi convinge să mă ducă înapoi la Gabriella şi că vreau să-i fac o surpriză lui Ramon, aşa încît să nu-i spună că n-am plecat?

– Cred că pot, a spus el luînd-o de cot şi pornind spre maşină. Un om atît de „îngîmfat şi de trufaş" ca mine ar trebui să intimideze măcar un şofer.

– Îmi pare teribil de rău pentru lucrurile pe care le-am spus.

– După ce ai purtat hainele astea timp ce patruzeci de ani, i-a spus părintele Gregorio privind-o cu ochi veseli, ai tendința să capeți asemenea trăsături deloc atrăgătoare. Îți mărturisesc că de cînd mi-ai spus lucrul ăsta m-am gîndit serios la mine, încercînd să descopăr dacă ai dreptate.

– Asta făceați cînd v-am întrerupt, acolo, în biserică?

– A fost un moment de cea mai adîncă tristețe, Katherine. Te-am văzut trecînd pe lîngă biserică în maşina lui Ramon şi ştiam că pleci. Am sperat şi m-am rugat ca înainte să ajungi aici să-ți dai seama ce este în sufletul tău. În pofida a tot ce ai spus şi ai făcut, am simțit că-l iubeşti. Acum hai să vedem dacă-l pot convinge pe credinciosul Garcia că este în interesul lui Ramon să nu-i asculte instrucțiunile.

Cînd Rolls-ul a intrat în curtea Gabriellei, Katie se gîndea dacă n-ar fi mai bine să o ducă sus, la casă.

Problema era că s-ar putea ca Ramon să nu treacă zile întregi pe acolo şi n-avea nici cea mai mică idee unde l-ar putea găsi. Gabriella i-ar putea fi de ajutor, atîta vreme cît nu afla Eduardo.

A ridicat mîna să bată, dar uşa a fost dată de perete şi în prag a apărut Eduardo.

– N-ai plecat?

– Nu, eu... a început Katie, dar restul frazei s-a pierdut în îmbrățişarea lui de urs.

– Gabriella mi-a spus că greşesc în ce te

priveşte, a vorbit el morocănos. Cu un braţ în jurul umerilor ei, au intrat în living, unde au dat de Gabriella, care i-a întîmpinat cu un zîmbet strălucitor. Mi-a spus ea că ai curaj. Dintr-o dată a devenit foarte serios. O să ai mare nevoie de el ca să-l înfrunţi pe Ramon... Va fi de două ori mai furios pentru că a fost de două ori înfruntat.

– Unde crezi că o să se ducă în seara asta? l-a întrebat ea curajoasă.

Ramon stătea cocoţat cu o coapsă pe biroul său, sprijinindu-şi greutatea corpului pe celălalt picior.

Expresia lui nu trăda nici o emoţie, în timp ce-i asculta pe Miguel şi pe cei patru cenzori, aşezaţi pe luxoasa canapea din celălalt capăt al încăperii, discutînd despre documentele pe care le pregăteau pentru declararea falimentului.

Ramon şi-a întors privirea spre ferestrele biroului, urmărind un avion care urca într-un arc larg pe cerul albastru ai după-amiezei.

Ştia că este avionul lui Katie. Nu şi-a luat ochii de pe el pînă cînd nu a devenit un punct argintiu la orizont.

– În ceea ce te priveşte pe tine personal, vorbea Miguel, nu trebuie să declari falimentul. Ai suficient ca să-ţi acoperi datoriile. Băncile care ţi-au împrumutat banii, pe care la rîndul tău i-ai împrumutat corporaţiei, vor vinde insula, casele, iahtul, avionul, colecţia de artă etc. şi-şi vor recupera banii. Singurele datorii pe care le ai tu personal sînt pentru cele două turnuri de

birouri pe care le construieşti la Chicago şi St. Louis.

Miguel s-a întins peste masa pentru cafea din faţa lui şi a luat o foaie de hîrtie dintr-un vraf.

– Băncile care ţi-au împrumutat o parte din banii pentru construcţii sînt dispuse să vîndă clădirile altor investitori. Fireşte, aceşti investitori vor obţine profit cînd vor termina clădirile şi le vor vinde. Din nefericire, au posibilitatea să-ţi blocheze cea mai mare parte din cele 20 de milioane de dolari, banii tăi, pe care i-ai plasat în fiecare din clădiri. Şi ridică privirea în chip de scuză spre Ramon. Probabil că ştii deja lucrul ăsta?

Ramon dădu impasibil din cap.

În spatele lui suna interfonul şi se auzi vocea agitată a Elisei.

– Domnul Sidney Green sună din nou din St. Louis. Insistă foarte mult să vorbească cu dumneavoastră, señor Galverra. Injură şi răcneşte, adăugă ea scurt.

– Spune-i că am zis să mă sune altă dată, cînd va fi mai calm, şi apoi închide-i telefonul, a spus Ramon concis.

– Fără îndoială că este cam disperat de zvonurile cum că nu ar mai fi atît de competitiv, acum că s-a descoperit că vopseaua lui nu este chiar atît de bună, a spus zîmbind Miguel. „Wall Street Journal" şi la fel toate secţiunile pentru afaceri ale ziarelor americane sînt pline cu materiale despre asta.

Unul dintre cenzori s-a amuzat de naivitatea lui Miguel.

– Ba cred că este mult mai supărat de scăderea acțiunilor. Săptămîna trecută, prețul unei acțiuni era de 25 de dolari, iar azi-dimineață era sub 13 dolari. Pare să fie un fel de panică.

Miguel s-a lăsat pe spătarul canapelei şi şi-a încrucişat mulțumit brațele la piept.

– Mă întreb ce s-o fi întîmplat? S-a îndreptat totuşi imediat, cînd a văzut privirea aspră a lui Ramon.

– Vorbiți de Sidney Green din St. Louis? Cenzorul subțire, cu ochelari, care stătea tocmai în capătul celălalt al canapelei, şi-a ridicat pentru prima dată capul din hîrțoagele lui. Este numele tipului din fruntea grupului care intenționează să preia clădirea de birouri pe care o construieşti în St. Louis, Ramon. Au făcut deja băncii o ofertă să o cumpere şi să termine construcția.

– Vulturul ăsta! a şuierat Miguel, lansîndu-se într-o serie de invective care mai de care mai înveninate.

Ramon nu-l auzea.

Toată durerea şi furia pricinuite de pierderea lui Katie au explodat într-un val vulcanic de mînie care acum avea o țintă în care putea să lovească: Sidney Green.

– E şi în consiliul de directori al aceleiaşi bănci, bancă care a refuzat să-mi prelungească împrumutul ca să termin construcția, a spus el cu o voce joasă, amenințătoare.

Interfonul a sunat din nou. Ramon a răspuns automat, în timp ce cenzorii au început să-şi strîngă documentele, pregătindu-se să plece.

– Señor Galverra, a spus Elise. Domnul Green la telefon. Spune că acum este mult mai calm.

– Fă-mi legătura, a spus moale Ramon şi a conectat sistemul speaker.

– Ticălosule! a explodat în încăpere vocea lui Green. Ramon i-a concediat cu un gest scurt pe cenzori şi l-a invitat pe Miguel din privire să rămînă. Mă auzi, Ramon, ticălos nenorocit? Eşti acolo? răcnea Green.

Ramon i-a răspuns cu voce calmă, controlată şi foarte periculoasă.

– Acum, că am epuizat subiectul legitimării mele, putem să trecem la afaceri?

– Nu am nici o afacere cu tine, tu...

– Sid, l-a întrerupt Ramon cu voce mătăsoasă, mă iriți şi devin foarte neraţional cînd sînt iritat. Îmi darorezi 12 milioane de dolari.

– Îți datorez 3 milioane, a bubuit el.

– Cu dobînda, au ajuns acum la peste 12 milioane. Ai profitat de dobînda banilor mei timp de nouă ani. O vreau înapoi.

– Du-te dracului! a şuierat el.

– Sînt deja în iad, i-a replicat Ramon fără nici o expresie în voce. Şi te vreau cu mine. Începînd de astăzi, fiecare zi de întîrziere a rambursării banilor o să te coste un milion de dolari.

– Nu poți să faci asta, n-ai tu atîta influență, ticălos arogant...

– Aşteaptă şi-ai să vezi, i-a azvîrlit Ramon şi a închis telefonul.

– Chiar ai atîta influență, Ramon? l-a întrebat curios Miguel.

– Nu.

– Dacă crede că...

– Dacă crede, este un prost. Dacă este prost, nu-şi va asuma riscul „să piardă" încă un milion astăzi şi în trei ore o să sune din nou ca să poată depune banii în banca mea din St. Louis înainte de a închide.

Trei ore şi 15 minute mai tîrziu, Miguel stătea morocănos în fotoliul lui, cu cravata desfăcută şi cu haina descheiată. Ramon şi-a ridicat privirea de pe documentele pe care le semna şi i-a spus:

– Ştiu că n-ai mîncat la prînz. Acum este ora cinei. Sună jos şi comandă să trimită ceva de mîncare de la restaurant. Dacă va fi nevoie să lucrăm pînă tîrziu, ar trebui să mănînci ceva.

Miguel s-a oprit cu mîna pe telefon.

– Tu vrei ceva, Ramon?

Întrebarea i-a readus în faţa ochilor imaginea lui Katie.

– Nu, a spus el strîngînd din ochi pentru a-şi înăbuşi durerea chinuitoare.

Miguel a sunat şi a comandat sandvişuri. Cum a pus receptorul jos, telefonul a sunat din nou.

A răspuns Ramon, pentru că Elise plecase deja. O clipă a rămas absolut nemişcat, după care s-a întins şi a conectat sistemI speaker.

Vocea strangulată a lui Sidney Green a umplut biroul elegant.

– ... vreau să ştiu la care bancă.

– Nici o bancă, a zis scurt Ramon. Predă-i avocaţilor mei din St. Louis. I-a dat numele şi adresa firmei, apoi a adăugat: Spune-le să mă

sune la numărul ăsta cînd au intrat în posesia ceculuí.

Treizeci de minute mai tîrziu l-a sunat avocatul său. Cînd a pus telefonul înapoi în furcă, s-a uitat la Miguel, care ardea de nerăbdare.

– Cum poți să fii atît de calm, Ramon? Tocmai ai primit 12 milioane de dolari!

– De fapt, a spus el cu un zîmbet ironic, tocmai am primit 40 de milioane. Voi folosi cele 12 milioane pentru a cumpăra acțiuni la *Green Paint and Chemical*. În două săptămîni am să le pot revinde cu 20 de milioane. Aceste 20 de milioane am să le folosesc pentru terminarea turnului din St. Louis. Cînd, în şase luni, am să vînd clădirea, am să capăt înapoi cele 20 de milioane investite inițial, plus încă 20 de milioane.

– Plus profitul pe care-l vei obține din clădire.

– Plus ăsta, a aprobat el cu voce egală.

Miguel îşi puse în grabă haina pe el.

– Hai să ieşim şi să sărbătorim, i-a spus strîngîndu-şi nodul la cravată. O s-o numim petrecerea burlacilor, precum şi a sucesului de astăzi.

Privirea lui Ramon a devenit enigmatică.

– Nu mai este nevoie de nici o petrecere a burlacilor. Am uitat să-ți spun că nu mă mai însor duminică. Katie... Katie s-a răzgîndit. Du-te şi sărbătoreşte „succesul" pentru amîndoi. Vreau să arunc o privire pe dosarul acestei clădiri.

Ceva mai tîrziu a venit băiatul cu sandvişurile comandate de Miguel.

Şi-a scos portmoneul căutînd o bancnotă de un dolar ca să-i dea bacşiş, dar cea mai mică bancnotă pe care o avea era cea de cinci dolari pe care i-a dat-o Katie în prima seară în care a cunoscut-o.

Intenționase să nu se despartă niciodată de ea şi o împăturise de mai multe ori ca să o poată deosebi de restul bancnotelor din portmoneu. O amintie prețioasă de la un înger cu păr roşcat şi ochi albaştri, în care străluceau lumini jucăuşe. Cînd a scos bancnota din portmoneu, Ramon a simțit că parcă se desface în mii de bucăți. Degetele i s-au strîns convulsiv pe ea, apoi şi-a impus să o dea.

Exact la fel cum şi-a impus să o lase pe Katie să plece. A desfăcut mîna şi i-a dat băiatului bancnota mototolită. După plecarea lui, Ramon s-a uitat spre portmoneu. Banii lui Katie nu mai erau. Katie nu mai era.

Era din nou un om extrem de bogat. O furie înverşunată clocotea în el, iar pumnul i s-a încleştat simțind nevoia sălbatică să zdrobească ceva.

Capitolul 20

Eduardo îşi trecu mîna prin părul ciufulit şi se uită la Katie, a cărei față palidă reflecta tensiunea ei crescîndă.

– Cei de la pază susțin că a părăsit clădirea acum trei ore, pe la nouă. L-a luat Garcia în

Rolls, dar nici Garcia, nici Ramon nu s-au întors la vila din Mayagüz, iar Ramon nu este nici în casa lui din Old San Juan.

Katie şi-a muşcat buza, îngrijorată.

– Credeți că Garcia i-ar fi putut spune lui Ramon că n-am plecat, iar el refuză pur şi simplu să răspundă la telefon?

– Dacă Ramon ar şti că eşti încă aici, nu s-ar ascunde de tine. Ar fi descins aici de parcă l-ar fi fugărit toți diavolii din iad, crede-mă, i-a zis Eduardo încruntat.

– Eduardo, a intervenit Gabriella oftînd exasperată, o speri pe Katie şi e şi aşa destul de nervoasă.

Înfundîndu-şi mîinile în buzunarele pantalonilor, Eduardo încetă să se mai plimbe de colocolo şi a rămas pe loc uitîndu-se în jos, la Katie.

– Katie, nu ştiu unde ar putea fi. Nu este la nici una dintre casele lui, nici la familia lui Rafael. Nu ştiu unde şi-ar putea petrece în altă parte noaptea.

Încercă să facă abstracție de împunsătura dureroasă de gelozie pe care a simțit-o la posibilitatea ca Ramon să fi decis să-şi petreacă noaptea în brațele vreuneia dintre femeile frumoase cu care apărea destul de des în pozele din ziare.

– Eram sigură că o să se ducă sus, la casă. Eşti convins că nu este acolo?

– Ți-am spus, am fost acolo. Nu era decît 10,30, prea devreme pentru el să meargă la culcare, dar nici o lumină nu era aprinsă înăuntru.

Katie şi-a lăsat capul în jos, frîngîndu-şi mîinile pe genunchi.

– Dacă lucrurile ar fi fost invers, eu m-aş fi dus acolo – unde m-aş fi simțit cel mai aproape de el.

– Katie, a intervenit Gabriella cu o hotărîre plină de simpatie, ştiu unde te gîndeşti tu că este, dar greşeşti. Nu s-ar fi dus la nici o altă femeie în noaptea asta.

Prea preocupată ca să vadă privirea dubioasă pe care i-a aruncat-o Eduardo soției sale, l-a întrebat:

– Ai bătut la uşă cînd ai ajuns sus, nu?

– De ce-aş fi bătut la uşa unei case întunecate, goale? În plus, Ramon ar fi văzut farurile aprinse ale maşinii cînd m-am apropiat. Ar fi ieşit să vadă cine este.

– Ar fi trebuit să bați la uşă. S-a ridicat mai mult pentru că nu-şi găsea locul, apoi a spus: Cred că am să mă duc sus, la casă.

– Katie, nu e acolo, dar dacă insişti, merg cu tine.

– Nu este nevoie, i-a asigurat ea.

– Nu vreau să dai singură ochii cu Ramon, a insistat Eduardo. L-am văzut cît de furios era ieri, eram cu el şi...

– Şi eu am fost cu el, i-a amintit hotărîtă Katie. Şi sînt sigură că nu mi se va întîmpla nimic. Nu poate fi mai furios decît a fost ieri.

Eduardo i-a întins cheile maşinii.

– Dacă aş crede doar cît de cît că este acolo, aş veni cu tine, dar nu este. Va trebui să aştepți pînă mîine ca să vorbeşti cu el

– Mîine sosesc părinții mei, le-a spus ea

disperată. Este trecut de miezul nopții şi, tehnic vorbind, sîntem sîmbătă dimineața. Urmează să mă căsătoresc duminică, adică mîine.

Amintindu-şi ce a spus Eduardo, că Ramon putea să-i vadă farurile maşinii cînd urca, a străbătut ultima sută de yarzi cu farurile stinse. Dacă era acolo, era mai bine să aibă elementul surpriză de partea ei.

Printre crengile copacilor a zărit sus o lumină slabă, iar inima îi bătea nebuneşte de bucurie cînd a oprit maşina.

A mers pe poteca pietruită cu cărămidă roşie simțind cum, cu fiecare pas, o lasă genunchii.

Lampa din dormitor era aprinsă!

A pus mîna pe clanța uşii, rugîndu-se să nu fie încuiată pentru că nu avea cheie. A răsuflat uşurată cînd uşa s-a deschis cu uşurință.

A închis-o cu prudență şi apoi s-a întors.

Living-ul era întunecat, dar se vedea lumină prin uşa deschisă a dormitorului.

Acum e acum!

Şi-a dat jos de pe umeri puloverul, pe care l-a lăsat să cadă pe podea.

Şi-a netezit cu mîinile tremurînde rochia mulată de culoarea scorțişoarei, pe care o alesese cu ore în urmă în mod deliberat, cu intenția specifică de a-l atîța şi a-i slăbi rezistența.

Avea un decolteu adînc, breteluțe înguste pe umeri, fără mîneci şi practic fără spate. Şi-a trecut degetele prin părul lung şi a pornit încet.

În uşa dormitorului s-a oprit pentru a-şi linişti nervii. Ramon zăcea întins în pat, cu mîinile sub cap şi cu ochii în tavan.

Cămaşa albă avea nasturii descheiaţi aproape pînă în talie şi nu se obosise să-şi scoată pantofii. Din profil arăta atît de trist şi de dezolat, încît a simţit cum o năpădesc remuşcările.

Se uită la frumuseţea austeră a feţei lui, la puterea şi virilitatea degajată din fiecare linie a trupului, iar pulsul i-o luă razna.

Chiar şi întins, Ramon părea un adversar redutabil. A făcut un pas în cameră, iar umbra proiectată pe plafon a întretăiat raza lui vizuală.

A întors capul spre ea şi Katie a îngheţat.

Se uita la ea, ochii lui pătrunzători trecînd de fapt prin ea, ca şi cum nici n-o vedea.

– N-am plecat, a şoptit prosteşte.

La sunetul vocii ei, Ramon a ţîşnit dintr-o singură mişcare direct în picioare.

Trăsăturile lui de granit erau ca o mască impenetrabilă, iar ea era prea nervoasă ca să remarce despre starea lui de spirit decît că era încordat, gata să sară la ea.

– Eu... n-am vrut să plec, se bîlbîi. Ramon a făcut un pas înainte, iar ea unul înapoi. Părintele Gregorio a spus că ne va căsători, a adăugat ea.

– Oh, adevărat? Vocea îi era joasă.

A pornit spre ea, iar ea s-a dat înapoi.

– Am... am să duc înapoi tot ce am cumpărat din banii mei, s-a oferit voluntar, în timp ce el o împingea prin uşa dormitorului spre living.

– Le vei duce, da?

Katie a dat energic din cap, lovindu-se cu spatele de canapea şi ocolind-o.

– Am... am văzut albumul lui Rafael cu tăieturile din ziare, i-a explicat pe nerăsuflate. Dacă mi-ai fi spus cine eşti cu adevărat, aş fi înțeles de ce nu vrei să plătesc nimic. Aş fi ascultat... s-a înecat cînd a pronunțat cuvîntul – te-aş fi ascultat.

– Văd că ai învățat un cuvînt nou, o tachină Ramon.

Katie se lovi de măsuța pentru lampă şi o ocoli.

– Am să umplu toată casa cu plante, cu volănaşe şi cu copii, a promis disperată. Picioarele i s-au lovit de scaun, care-i bloca orice retragere şi a năpădit-o o panică necontrolată. Trebuie să mă asculți! Mi-a fost teamă să mă căsătoresc cu tine pentru că ştiam că îmi ascunzi ceva, dar nu ştiam ce, iar David a...

Ramon micşora distanța, iar Katie a întins mîna încercînd să-l țină departe.

– Te rog, ascultă-mă, țipă ea. Te iubesc!

A prins-o de umeri trăgînd-o cu atîta forță la piept, încît capul i s-a dus spre spate.

Pentru prima dată era destul de aproape, încît să-i vadă expresia din ochii ăia clocotitori, iar ce a văzut nu era furie.

Era dragoste – o dragoste atît de intensă, încît s-a simțit umilită de ea.

– Mă iubeşti, a repetat el cu o voce straniu de morocănoasă. Şi crezi că dacă-mi spui că mă iubeşti am să uit totul şi am să te iert?

– Da, a şoptit Katie. M-am gîndit că s-ar putea să o faci. Eu... doar de data asta.

– Doar de data asta, a murmurat plin de tandrețe, iar mîna îi tremura cînd i-a cuprins

obrazul, mîngîindu-i apoi părul. A scos un sunet pe jumătate rîs cînd şi-a strecurat degetele în părul ei. Doar de data asta? a repetat, şi cu celălalt braţ a tras-o la piept, strivind-o de el.

Gura i-a capturat buzele într-un sărut adînc, devorator.

Bucuria şi uşurarea i-au explodat în piept ca un foc de artificii.

Katie şi-a strecurat mîinile pe pieptul lui tare, şi-a încolăcit apoi braţele de gîtul lui, primindu-i limba în gura ei nesăţioasă. Şi-a arcuit trupul, lipindu-se de coapsele lui tari.

Ramon aproape tremura de plăcere şi o mîngîia în neştire pe gît, pe umeri, pe spate, o lipea tot mai strîns de bărbăţia lui dură.

Şi-a desprins gura de buzele ei şi a început să o sărute aprins pe tîmple, pe frunte, pe ochi şi pe obraji.

– Mai spune-o o dată, i-a poruncit răguşit.

– Te iubesc! Şi am nevoie de tine... şi te doresc... eu...

Ramon i-a închis gura cu un sărut care a trimis-o într-o lume unde nu exista nimic altceva decît dorinţa aprigă a mîinilor, gurii şi a trupului lui.

A sărutat-o în neştire, pînă cînd Katie a început să geamă şi să se frece de el, simţindu-şi trupul cuprins de fiorii fierbinţi şi dezlănţuiţi ai dorinţei.

Şi-a ridicat gura de pe a ei, privind-o în ochi.

– Hai în pat, *querida,* a murmurat fierbinte.

Katie şi-a lipit palmele fierbinţi de pieptul lui, jucîndu-se cu degetele în părul cîrlionţat, dar, spre dezamăgirea lui neputincioasă, frumoasa

femeie pe care o ținea în brațe i-a spus moale:

– Nu.

– Da, a şoptit el, plecîndu-se deja ca să-i şteargă cu sărutări orice obiecție. Dar de data asta ea a scuturat energic din cap.

– Nu, a repetat. Cu un surîs de regret, l-a explicat: Eduardo nu a vrut să vin să te înfrunt singură. Singurul motiv pentru care m-a lăsat să vin a fost că era convins că nu eşti aici. Văzînd că nu m-am întors imediat, trebuie să fi pornit deja pe jos încoace, ca să mă apere de mînia ta. Şi mai sînt două motive pentru care aş vrea să aştept. Unul este că trebuie să vorbim. Mi-ai cerut onestitate, ai insistat asupra ei şi apoi tu m-ai indus deliberat în eroare. Aş vrea să înțeleg de ce ai făcut-o.

Cu reticență, a slăbit puțin strînsoarea brațelor.

– Care este celălalt motiv? a întrebat-o cu blîndețe.

Katie şi-a întors tristă capul în altă parte.

– Mîine este ziua nunții noastre. Am aşteptat deja atîta şi... Eei bine, părintele Gregorio...

Ramon a izbucit în rîs şi a ridicat-o pe sus în brațe.

– Cînd eram tineri, eu, Eduardo şi Miguel credeam că dacă facem un lucru nepermis, iar părintele Gregorio o să ne privească în ochi, o să ştie imediat. S-a îndreptat spre canapea, s-a aşezat şi a pus-o pe genunchi, ținînd-o de talie.

– Şi asta v-a împiedicat să faceți lucruri rele?

– Nu, a recunoscut zîmbind Ramon. Dar ne-a împiedicat să ne bucurăm de ele.

În lumina slabă a living-ului pe care-l decorase pentru el, Ramon i-a explicat de ce a indus-o în eroare, apoi i-a explicat, cît mai simplu posibil, felul în care evenimentele zilei au schimbat drastic perspectivele viitorului lor.

A ascultat povestea lui Sidney Green, luminîndu-i-se fața de rîs. Mintea ei inteligentă a înțeles uşor presiunea pe care Ramon a exercitat-o asupra lui Green şi dezastrul care l-a provocat la *Green Paint and Chemical.*

Şi totuşi cînd a terminat, buna ei dispoziție parcă i-a mai dispărut.

– Katie, ce s-a întîmplat?

Katie a privit în jur, în camera drăguță în care stăteau.

– Nimic. Doar că-mi va fi dor de căsuța asta. Aş fi fost foarte fericită aici.

A prins-o de bărbie, întorcîndu-i fața spre el.

– Or să-ți placă mult mai mult celelalte case ale noastre.

– Parcă ai spus că insula şi casele vor fi luate de bănci, a zis ea încruntîndu-se.

– Este încă posibil, dar puțin probabil. Bancherii sînt precum vulturii. Cînd adulmecă un eşec, se îngrămădesc să se asigure că prind şi ei partea lor din ce a mai rămas. Dar dacă „eşecul" dă dintr-o dată semne de redresare, sînt la fel de rapizi în a se menține pur şi simplu deoparte. Aşteaptă şi urmăresc lucrurile. Or să calculeze cît vor avea de cîştigat dacă aş prospera din nou, aşa cum s-a întîmplat în trecut. Avocații mei din St. Louis mi-au spus că Sidney se plînge la toată lumea, din St. Louis pînă la New York, că i-am manipulat acțiunile şi l-am

scos din afacere. Bancherii vor auzi lucrul ăsta şi se vor întreba dacă nu cumva mi-au subestimat influenţa. Vor continua să dea rotocoale şi să privească, dar vor începe să facă săpături. Cînd am să reiau construcţia la turnul din St. Louis, bancherii din Chicago vor mirosi un profit şi vor decide să-şi reconsidere hotărîrea luată şi să-mi acorde împrumutul pentru a termina şi turnul din Chicago. Aşa că vei avea casele tale şi servitorii tăi...

– ... şi nimic de făcut, a încheiat Katie fraza cu un zîmbet palid. Pentru că tu crezi că locul femeii este acasă.

– Cu o clipă în urmă ai spus că ai putea să fii foarte fericită aici. De ce n-ai putea fi fericită într-o casă mai luxoasă?

Adunîndu-şi curajul pentru o înfruntare, Katie s-a ridicat de pe genunchii lui şi s-a dus la fereastră. Îi simţea ochii pironiţi pe spatele ei cînd a dat draperiile deoparte, privind în noapte şi gîndindu-se cum să-l facă să înţeleagă.

– Am spus că aş fi fost fericită trăind aici, şi aş fi putut să fiu, pentru că am fi muncit să ne facem o viaţă împreună. M-aş fi simţit utilă şi necesară. Încă m-aş putea simţi utilă şi necesară, dar tu n-ai să mă laşi.

L-a auzit ridicîndu-se şi venind spre ea. A devenit mai hotărîtă.

– O să începi să refaci *Galverra International,* iar pregătirea mea este în domeniul personalului. Cunosc practicile de angajare, scara salariilor şi normele guvernamentale, şi procedurile statelor de plată, ţi-aş putea fi de ajutor, dar tu n-ai să mă laşi.

I-a pus mîinile pe umeri, dar Katie a refuzat să se întoarcă.

– Ştiu care este părerea ta despre femeile care muncesc în afara casei – ai spus-o foarte clar în ziua în care am fost amîndoi la picnic. Ai spus că atunci cînd o femeie îşi ia o slujbă, asta dovedeşte lumii că tot ceea ce-i poate oferi soţul ei nu este suficient de bun pentru ea. Ai spus că asta îi răneşte mîndria şi...

– Întoarce-te şi uită-te la mine, a întrerupt-o cu blîndeţe Ramon.

S-a întors, aproape aşteptîndu-se ca el să o împace cu un sărut.

Dar el o privea cu gravitate calmă.

– Katie, un bărbat este întotdeauna foarte sensibil cînd este vorba de mîndria lui, atunci cînd în sufletul lui ştie că nu prea are de ce să fie mîndru. A prins-o de bărbie şi a privit-o în ochi. Spunîndu-i care-i este „locul", bărbatul încearcă să facă o femeie să se mulţumească cu mai puţin decît este îndreptăţită să se aştepte. Îmi era ruşine de cît de puţin îţi puteam oferi atunci, dar eram convins că te-aş putea face să te simţi fericită şi mulţumită aici, trăind pur şi simplu ca soţie a mea. Încercam să te conving de justeţea acestui lucru pentru că era singurul argument şi singurul viitor pe care ţi le puteam oferi. Aş fi foarte mîndru şi foarte încîntat acum să lucrezi alături de mine.

Ramon şi-a întors brusc capul, iar Katie i-a urmărit privirea.

Pe deal apăru raza firavă a unei lanterne care-şi croia drum încet în sus, spre casă. Eduardo venea „să o salveze".

Se uită la Ramon, dar în loc să fie iritat de venirea lui Eduardo, el o privea zîmbind, gînditor.

– La ce te gîndeşti?

– Mă întrebam oare ce să-ţi dau drept cadou de nuntă, i-a răspuns cu ochii negri încărcaţi de dragoste.

Şi-a încolăcit strîns braţele de gîtul lui. Tu eşti cadoul meu de nuntă, şi-a zis în sinea ei cu multă tandreţe.

– Din ce am de ales?

– Un copil sau un Ferrari, i-a răspuns zîmbind, înfăşurîndu-şi braţele în jurul ei. Ai spus cîndva că un Ferrari ţi-ar face viaţa absolut încîntătoare.

– Aş prefera un copil mai curînd decît un Ferrari, a rîs ea.

A rîs şi Ramon, dar avea de gînd să i le dea pe amîndouă.

Capitolul 21

Într-o duminică îmbălsămată de iunie, Katherine Elizabeth Connelly păşea încet spre altarul vechii şi impunătoarei biserici spaniole, sub privirile admirative şi sfioase ale sătenilor, pentru a-şi întîmpina de bunăvoie şi mîndră ursitul.

Sub razele de soare care se strecurau prin vitralii şi-a lăsat mîna în mîna bărbatului care o aştepta la altar şi, în faţa unui preot solemn, cu ochi zîmbitori, a devenit Katherine de Galverra.

Ramon privea în jos spre frumoasa femeie de lîngă el, cu flori împletite în părul ei strălucitor.

A ascultat-o rostind jurămintele solemne ale căsătoriei, în timp ce prin minte îi treceau alte imagini ale ei: Katie, de o frumusețe tristă şi o înstrăinare regală în barul pentru celibatari în care s-au cunoscut cu trei săptămîni în urmă.

Katie, întinzîndu-i o bancnotă de cinci dolari. Katie, cu ochii înotînd de veselie în timp ce-l acuza că e şovin cînd este vorba de femei.

Katie, dansînd în brațele lui, la petrecerea de la piscină, cu buzele calde încă în urma sărutului lor plin de pasiune, cu ochi întunecați şi neliniştiți... „Cred că începe să-mi fie frică".

Şi acum Katie stînd alături de el în biserică. Katie, ridicînd fața spre el: „Eu, Katherine, te iau să-mi fii soț cu cununie..."

Ramon se uita la ea, iar pieptul îi explodă de bucurie, devenind aproape insuportabilă. Fața ei strălucitoare era o imagine pe care ştia că o va ține minte cît va trăi; cuvintele ei rostite cu moliciune – o binecuvîntare care-i va rămîne în suflet.

Această imagine îi persista în minte încă foarte vie multe ore mai tîrziu, cînd, în sfîrşit, soția lui a venit la el.

Splendoarea trupului ei gol era scăldată în razele de lună ce se strecurau pe fereastra de la dormitorul căsuței de pe deal.

O primea dorindu-şi cu ardoare să-i dea lumea cu tot ce se află în ea, pentru că ea îi dăduse deja atît de mult!

A simțit cum i se taie răsuflarea de atîta

dragoste cînd a întins brațele şi l-a tras spre ea.

L-a cuprins un val de tandrețe cînd l-a primit, fără nici un fel de sfială, în incredibila ei intimitate fierbinte.

S-au mişcat împreună, în acelaşi ritm, doi oameni făcînd minunat dragoste, fără nici un fel de reținere sau sfială, pînă cînd Katie a început să strige cuprinsă de un extaz nebănuit pînă atunci.

A strîns-o apoi în brațe.

Rostindu-i numele în şoaptă, Ramon i-a făcut singurul dar care-i aparținea şi pe care numai el i-l putea da – pe el însuşi!

Sfîrşit